

ประวัติ

หลวงพ่อบ้านแหลม

• เทพ สุนทรศารทูล •

ประวัติ

หลวงพ่อบ้านแหลม

วัดเพชรสมุทรวรวิหาร
จังหวัดสมุทรสงคราม

โดย

เทพ สุนทรศารทูล

สงวนลิขสิทธิ์

จำนวนพิมพ์

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง	พ.ศ. ๒๕๐๗	จำนวน	๑,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สอง	พ.ศ. ๒๕๐๙	จำนวน	๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สาม	พ.ศ. ๒๕๑๓	จำนวน	๒,๕๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่สี่	พ.ศ. ๒๕๑๖	จำนวน	๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ห้า	พ.ศ. ๒๕๑๙	จำนวน	๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่หก	พ.ศ. ๒๕๒๓	จำนวน	๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่เจ็ด	พ.ศ. ๒๕๒๘	จำนวน	๑๐,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่แปด	พ.ศ. ๒๕๓๑	จำนวน	๑๕,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่เก้า	พ.ศ. ๒๕๓๔	จำนวน	๒๐,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974 - 88701 - 1 - 1

พิมพ์ที่บริษัท ประยูรวงศ์พริ้นท์ติ้ง จำกัด
๕๘ ถนนเทศบาลสาย ๑ เชิงสะพานพุทธ กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐
โทร. ๔๖๕ - ๑๔๑๒, ๔๖๕ - ๔๓๐๐ - ๑
โทรสาร. ๔๗๒ - ๑๐๘๕

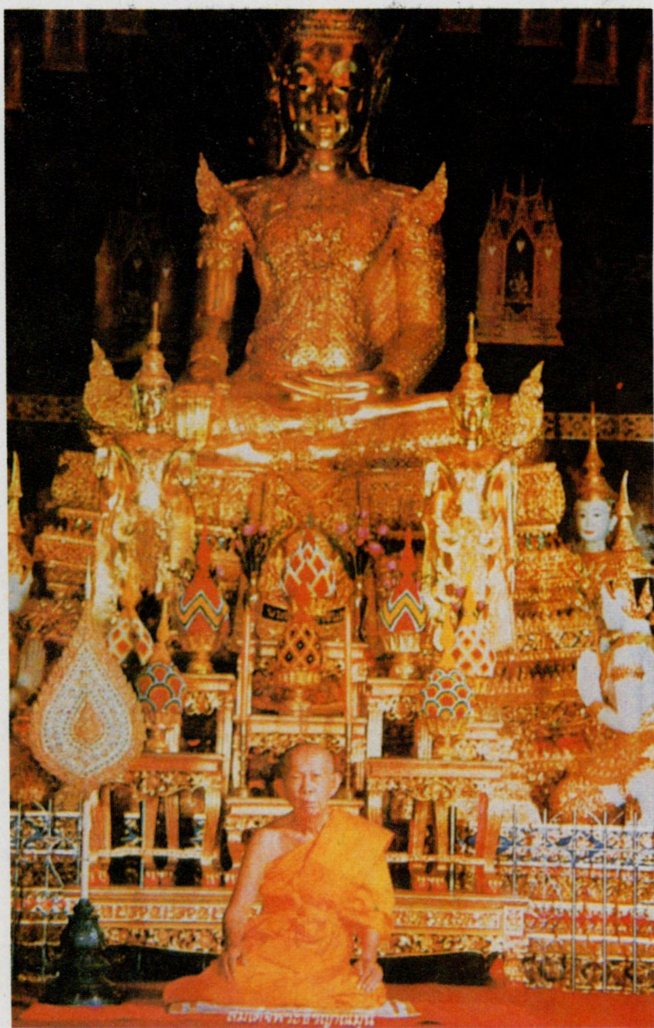
ราคา ๓๐ บาท

สมเด็จพระญาณสังวร

สมเด็จพระสังฆราชสกลมหาสังฆปริณายก

(เจริญ สุวฑฺฒโน ป.ธ. ๙)

สมเด็จพระธีรญาณมุนี (สนิท เขมจารี)

อดีตเจ้าอาวาส (สมัยดำรงสมณศักดิ์เป็นที่พระธรรมปิฎก)
ผู้สร้างความเจริญแก่วัดเพชรสมุทรวรวิหาร

พระราชสมุทรเมธี

เจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช สยามมกุฎราชกุมาร
เสด็จพระราชดำเนินมานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม
เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๒๐

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี

เสด็จพระราชดำเนินทรงยกช่อฟ้าพระอุโบสถ

วัดเพชรสมุทรวรวิหาร

๑๘ มีนาคม ๒๕๒๕

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี
ทรงเททองหล่อรูปจำลองหลวงพ่อบ้านแหลม
เสด็จพระราชดำเนินทรงยกช่อฟ้าพระอุโบสถ
วัดเพชรสมุทรวรวิหาร
๑๘ มีนาคม ๒๕๒๕

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา

ทรงนมัสการหลวงพ่อวัดบ้านแหลม

เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

พลเอกเปรม ติณสูลานนท์

กำลังสนทนากับพระราชสมุทรเมธี ในพระอุโบสถ

เมื่อ ๘ กรกฎาคม ๒๕๒๘

คำนำ

(พิมพ์ครั้งที่ ๘)

การจัดพิมพ์ประวัติหลวงพ่อบ้านแหลมขึ้นนี้นั้น มิใช่มุ่งจำหน่ายเพื่อการค้า แต่เป็นการจัดพิมพ์เพื่อประกาศเกียรติคุณอภินิหารความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อ ให้เป็นที่ประจักษ์แก่ท่านพุทธศาสนิกชนทั่ว ๆ ไปที่ยังไม่ทราบ พุทธานุภาพ และบางท่านที่ยังสงสัยแคลงใจ เมื่อได้อ่านประวัติความเป็นมาตามข้อเท็จจริงแล้ว จะได้ มีความมั่นใจเกิดศรัทธาปสาทะยอมรับนับถืออย่างมั่นคง โดยเฉพาะเรื่องราวในเล่มส่วนใหญ่ได้บันทึกจากคำบอกเล่าของท่านที่ได้ประสบอภินิหารมาด้วยตัวเองแล้วได้เล่าบอกกันต่อ ๆ มาโดย คุณเทพ สุนทรศารทูล เป็นผู้ได้รวบรวมบันทึกไว้เป็นหลักฐาน ดังนั้นประวัติอภินิหารความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อที่ปรากฏใน หนังสือนี้เป็นเรื่องจริงทั้งสิ้น ส่วนอานุภาพพุทธคุณความศักดิ์สิทธิ์ที่หลวงพ่อแสดงอภินิหารช่วยเหลือบรรดาลูกช้างของหลวงพ่อนั้นยังมีอีกมากมาย แต่ไม่ได้ จดจารึกไว้ จึงไม่ได้รวบรวมมาพิมพ์ได้ จึงได้พิมพ์เฉพาะในสมัยที่คุณเทพได้บันทึกไว้ และนำมามอบให้เป็นลิขสิทธิ์ของวัด จึงขอขอบคุณ คุณเทพ สุนทรศารทูลไว้ ณ ที่นี้ด้วย

หนังสือประวัติอภินิหารของหลวงพ่อบ้านแหลมเล่มนี้ ทางวัดจัดพิมพ์ขึ้น เพื่อเป็นการบูชาพระคุณของหลวงพ่อและเป็นการประกาศเกียรติคุณอภินิหารความศักดิ์สิทธิ์ เพื่อท่านสาธุชนที่ได้บูชานำวัตถุมงคลหลวงพ่อไปสักการะบูชาจะได้มีความมั่นใจ สบายใจ ว่าได้ของดีมีค่าประดุจว่าท่านมีแก้วไว้ที่ตัวและครอบครัวของท่าน หนังสือเล่มนี้จัดพิมพ์ขึ้น นอกจากเพื่อบูชาพระคุณหลวงพ่อแล้ว ยังถือว่าเป็นตำนานที่สำคัญที่จารึกเรื่องราวไว้เป็นหลักฐาน เพื่อให้ลูกหลานอนุชนรุ่นหลังได้ทราบประวัติความเป็นมาและเป็นจริง เพราะวัตถุโบราณ ปูชนียสถาน ที่ล้ำค่าทุกสิ่ง อันหากไม่จารึกไว้นานไป จะไม่ทราบความหมายและหลักฐานที่ถูกต้อง สิ่งที่มีค่าสำคัญก็จะจืดจางไปจากความทรงจำ วัตถุที่ล้ำ

ค่าเหนือกว่าเพชร เมื่อไม่มี คนเช็ดคนเจียระไนก็จะไม่สุกใสประกายแสงแห่งรัศมี เมื่อเรามีพระซึ่งเป็นวัตถุ มงคลที่ล้ำค่าเหนือกว่าเพชร เราชาวพุทธก็ควรจะได้ทะนุถนอมสิ่งนี้ไว้ให้สูงส่งคู่กับพระพุทธศาสนาสืบไป

ขอให้ทุกท่านที่ได้อ่านประวัติ และมีพระปฏิมากรรูปหลวงพ่อบ้านแหลมไว้บูชา จงมีความร่มเย็นเป็นสุข เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าสถาพรตลอดกาลเป็นนิจเทอญ

พระราชสมุทรเมธี

เจ้าอาวาสวัดเพชรสมุทรวรวิหาร

สารบัญ

๑. ประวัติวัดเพชรสมุทร

วัดเพชรสมุทรวรวิหารเป็นวัดสำคัญที่สุด ใน จังหวัดสมุทรสงคราม เนื่องจากวัดนี้มีพระพุทธรูปสำคัญประดิษฐานอยู่ในพระอุโบสถ เรียกว่า "หลวงพ่อบ้านแหลม" เป็นที่เลื่องลือรู้จักกันทั่วไปในหมู่พุทธศาสนิกชนเจ้านายขุนนางข้าราชการชั้นผู้ใหญ่มานมัสการกันมาก เรียกว่าผู้ใดไปสมุทร สงคราม ไม่รู้จักหลวงพ่อบ้านแหลม ก็เหมือนไม่รู้จักเมืองสมุทรสงครามทีเดียว

วัดเพชรสุมทร เดิมเรียกว่า "*วัดบ้านแหลม*" ในสมัยโบราณมีชื่อเรียกว่า " *วัดศรีจำปา* " วัดนี้ตั้งอยู่ในตำบลแม่กลอง อำเภอเมืองสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสงคราม

ตำบลแม่กลอง อันเป็นที่ตั้งของวัดเพชรสมุทรนั้น เป็นตำบลมีชื่อมาแต่โบราณ เข้าใจว่า ชาวอำเภอแม่กลอง *(เดิม)* ในจังหวัดอุทัยธานี อพยพมาตั้งบ้านเรือนอยู่ในถิ่นนี้ก่อนผู้อื่น ชาวอำเภอแม่กลอง *(เดิม)* ในจังหวัดอุทัยธานี เป็นชาวแม่น้ำเคยอยู่ริมแม่น้ำ กำแพงเพชรมาก่อน แต่เมื่อแม่น้ำกำแพงเพชรตื้นเขินสายน้ำเปลี่ยนทางเดิน การทำมาหากินของราษฎรชาวอำเภอแม่กลองฝืดเคือง จึงได้พากันอพยพมาอยู่ถิ่นนี้ มาตั้งบ้านเรือนอยู่ริมปากอ่าว แล้วเรียกหมู่บ้านของตนว่า " *หมู่บ้านแม่กลอง* " ตามชื่อบ้านเดิมของตน

การเอาชื่อบ้านเดิมของตนมาตั้งชื่อบ้านในถินใหม่นี้เป็นเหมือนกันทุกชาติ เช่นชาวอินเดียมาตั้งบ้านเรือนอยู่ในเมืองไทย ก็ตั้งชื่อบ้านเมืองตามชื่อเมืองในอินเดีย เช่นเมืองราชบุรี ชาวอังกฤษไปอยู่อเมริกาก็ตั้งชื่อเมืองใหม่ตามชื่อเมืองในอังกฤษ เช่นนิวยอร์ค ชาวบ้านแหลมจากเมืองเพชรบุรีมาตั้งบ้านเรือนอยู่ในตำบลแม่กลอง ก็เรียกหมู่บ้านของตนว่าบ้านแหลม เป็นต้น

เมื่อชาวเรือไปมาทางแม่น้ำนี้ ก็เร่มรู้จักบ้านแม่กลองก่อน จึงได้เรียกถิ่นนี้ว่า แม่น้ำแม่กลอง เรื่อยขึ้นไปจนถึงราชบุรี กาญจนบุรี การเรียกแม่น้ำนี้ว่า แม่น้ำแม่กลอง ก็เรียกจากปากอ่าวขึ้นไปหาต้นน้ำ เช่นแม่น้ำเจ้าพระยา เรียก

จากตำบลเจ้าพระยาที่ปากน้ำเข้าไป เรียกแม่น้ำท่าจีน ก็เรียกจากปากน้ำท่าจีนเข้าไปเหมือนกัน

ชาวอำเภอแม่กลองที่อพยพมาอยู่ในถิ่นนี้ คงจะมาอยู่ตั้งแต่ต้นสมัยกรุงศรีอยุธยา ประมาณ พ.ศ. ๑๙๐๐ เพราะสมัยนั้นพระเจ้าอู่ทอง ทรงตั้งกรุงศรีอยุธยาขึ้นทางใต้กรุงสุโขทัยกำลังเสื่อมอำนาจ ตกมาถึงแผ่นดินขุนหลวงพะงั่วก็ยกทัพขึ้นไปตีกรุงสุโขทัยเข้ามาไว้ในอำนาจ ชาวแม่กลองซึ่งอยู่ทางเขตสุโขทัยคงจะอพยพเพราะหนีศึกสงครามระหว่างกรุงศรีอยุธยากับกรุงสุโขทัยด้วยไม่ใช่จะหากินฝืดเคืองอย่างเดียว

ตกมาถึงแผ่นดินพระเจ้าปราสาททอง ปรากฏว่าตำบลแม่กลองตั้งขึ้นเป็นเมืองแม่กลองแล้ว มีเจ้าเมืองปกครอง แต่ยังขึ้นแก่เมืองราชบุรีตามระบอบการปกครองสมัยนั้น หัวเมืองปักษ์ใต้ขึ้นแก่กลาโหม หัวเมืองฝ่ายเหนือขึ้นแก่มหาดไทย หัวเมืองชายทะเลขึ้นแก่กรมท่า เมืองใดเป็นเมืองจัตวาเจ้าเมืองมีศักดิ์เป็นหลวงหรือพระ เมืองใดเป็นเมืองตรีเจ้าเมืองมีศักดิ์เป็นพระหรือพระยา เมืองแม่กลองเป็นเมืองตรีเจ้าเมืองมีบรรดาศักดิ์ว่า "*พระแม่กลองบุรี*" จนมีสร้อยต่อท้ายว่า "*ศรีมหาสมุทร*" หรือเปล่าไม่ทราบ แต่เมืองธนบุรีมีสร้อยว่า "ศรีมหาสมุทร" เมืองนนทบุรีมีสร้อยว่า "*ศรีมหาเกษตร*" เมืองแม่กลองขึ้นแก่เมืองราชบุรี ซึ่งเป็นหัวเมืองโท เจ้าเมืองมีบรรดาศักดิ์ เป็นพระยามีนามว่า "*พระยาอมรินทรฤาชัย*" แต่ ในสมัยกรุงธนบุรีเจ้าเมืองมีบรรดาศักดิ์เป็นเจ้าพระยาคือเจ้าพระยาอมรินทรฤาไชย (เสม วงศาโรจน์)

ในสมัยพระเจ้าปราสาททอง หรือในแผ่นดินสมเด็จพระมหาจักรพรรดิก่อนหน้านั้น ได้สร้างค่ายขึ้นที่เมืองแม่กลองเรียกว่า "*ค่ายแม่กลอง*" ปรากฏว่าในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อ พ.ศ. ๒๒๓๑ ราชทูตฝรั่งเศสผู้หนึ่งได้เดินทางไปเมืองตะนาวศรี ผ่านมาทางเมืองแม่กลอง เล่าไว้ว่าเมืองแม่กลองมีค่ายมีป้อมอยู่ ที่ค่ายนั้นมีกำแพงทำด้วยเสาเป็นเสาระเนียด เหมือนพะเนียดคล้องช้าง

ครั้นถึงแผ่นดินพระเจ้าตากสินมหาราช ได้โปรดให้ซ่อมค่ายแม่กลองขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๑ เคยเสด็จยกทัพมาพักที่ค่ายแม่กลอง ๒ ครั้ง ครั้งแรกเมื่อยกมาตีค่ายบางกุ้ง พ.ศ. ๒๓๑๑ ครั้งที่ ๒ เมื่อไปตีค่ายบางแก้วเมืองราชบุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๗

สมัยพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก เคยเสด็จยกทัพมาพักพลที่ค่ายแม่กลองนี้ใน พ.ศ. ๒๓๓๑ กรมพระราชวังบวรมหาสุรสิงหนาท เคยเสด็จมาประทับและซ่อมแซมศาลาในวัดสมุทรสงคราม ที่ค่ายนี้ ในแผ่นดินพระพุทธเลิศหล้านภาลัยกรมพระราชวังบวรมหาเสนานุรักษ์ พระมหาอุปราชเคยเสด็จยกทัพมาพักพลที่ค่ายนี้ ในคราวที่ทรงพระราชนิพนธ์นิราศนรินทร์ไว้ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๕๓ (นิราศนรินทร์เป็นพระราชนิพนธ์ของกรมพระราชวังบวรมหาเสนานุรักษ์)

ในแผ่นดินพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้กรมขุนอิศเรศรังสรรค์ *(พระบาทสมเด็จพระปิ่นเกล้า)* มาเป็นผู้อำนวยการสร้างป้อมขึ้นที่ค่ายแม่กลองนี้ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๑ พระราชทานนามว่า *"ป้อมพิฆาตข้าศึก"* ผู้บังคับการป้อมมีนามว่า *"หลวงละม้ายแม้นมือฝรั่ง"* ปลัดป้อมมีนามว่า *"ขุนฉมังแม่นปืน"* ชื่อค่ายแม่กลองลบเลือนไปเรียกว่า *"ป้อมพิฆาตข้าศึก"*

ในสมัยพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้นายพลเรือเอกพระยามหาโยธา *(ฉ่าง แสงชูโต)* มาอำนวยการสร้างโรงเรียนพลทหารเรือขึ้นที่ป้อมพิฆาตข้าศึก ได้รื้อกำแพงป้อมเสียหมด ตั้งแต่นั้นมาป้อมพิฆาตข้าศึกก็ลบเลือนไปอีก กลายเป็นกองโรงเรียนพลทหารเรือที่ ๑

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ กองโรงเรียนพลทหารเรือที่ ๑ เลิกกิจการ จึงยกอาคารสถานที่ให้เป็นที่ทำการเมืองสมุทรสงคราม กองโรงเรียนทหารเรือก็ถูกรื้อไปอีกกลายเป็นศาลากลางจังหวัดสมุทรสงคราม

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๕ ศาลากลางจังหวัดสมุทรสงครามได้ย้ายไปอยู่ที่สร้างใหม่ บริเวณศาลากลางจังหวัดเดิมจึงเป็นโรงพยาบาลจังหวัดสมุทรสงคราม

โรงพยาบาลสมุทรสงครามปัจจุบันนี้ เดิมจึงเป็นค่ายแม่กลองป้อมพิฆาต

ข้าศึก กองโรงเรียนพลทหารเรือ ศาลากลางจังหวัดสมุทรสงครามมาตามลำดับ ในระยะเวลาที่ผ่านมา ๔๐๐ ปี ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๑๐๐ จนถึง พ.ศ. ๒๕๐๕

ส่วนตำบลแม่กลองนั้น ในสมัยโบราณประมาณแผ่นดินพระเจ้าปราสาททอง พ.ศ.๒๑๙๑ มีวัดอยู่ ๔ วัด คือ วัดเนินเดิมมี วัดศรีจำปา วัดป่าเลไลยก์ และวัดค่ายแม่กลอง

วัดเนินเดิมมี ตั้งอยู่เหนือปากคลองแม่กลองสมัยนั้นยังเป็นตำบลแม่กลองเป็นวัดโบราณ เข้าใจว่าสามพี่น้อง ชื่อเนิน, เดิม, มี สร้างขึ้นในสมัยกรุงศรีอยุธยา ต่อมาทรุดโทรมไปในสมัยรัชกาลที่ ๑ เจ้าพระยารัตนาธิเบศร์ (กุน รัตนกุล) ซึ่งเคยตั้งบ้านเรือนอยู่ข้างวัดนี้จึงได้สร้างขึ้นใหม่ มีอุโบสถ ศาลาการเปรียญและกุฏิสงฆ์ เป็นวัดใหญ่โตสวยงามมากเพราะใช้ช่างหลวงสร้างประชาชนทั่วไปจึงเรียกว่า "วัดใหญ่" ต่อมาจนทุกวันนี้

วัดป่าเลไลยก์ นั้น ต่อมาชาวบ้านเรียกว่า วัดหลังบ้าน ได้ร่วงโรยร้างไปเรียกว่า วัดหลังบ้านร้าง เนื่องจากอยู่หลังบ้านแหลม คือบริเวณที่ตั้งโรงไฟฟ้าปัจจุบัน (คือโรงเรียนเมืองสมุทรสงคราม)

วัดค่ายแม่กลองนั้น ต่อมาเมื่อสร้างป้อมพิฆาตข้าศึกขึ้นก็เรียกกันว่า วัดหลังป้อม เพราะตั้งอยู่หลังป้อมพิฆาตข้าศึก ต่อมาก็ร้างไป แล้วยุบไปรวมกับวัดบางแก้ว ซึ่งตั้งอยู่ริมคลองบางแก้ว ลึกเข้าไปข้างในเรียกว่า *"วัดป้อมแก้ว"* บริเวณวัดหลังป้อมเดิม คือที่ทำการเทศบาลเมืองสมุทรสงครามทุกวันนี้ พระพุทธรูปองค์ใหญ่ในสำนักงานเทศบาล คือพระประธาน ในอุโบสถวัดหลังป้อมเดิม (ซึ่งซ่อมขึ้นใหม่)

ส่วนวัดศรีจำปา ตั้งอยู่ริมแม่น้ำแม่กลอง ด้านทิศตะวันออก จำเนียรกาลต่อมาก็รกร้างร่วงโรยไปเหมือนกัน ต่อมาเมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๗ พม่ายกทัพเข้ามาตีเมืองเพชรบุรี กองทัพกรุงศรีอยุธยามีพระยาพิพัฒน์โกสากับพระยาตากสิน คือ*(พระเจ้าตากสินมหาราช)* ยกทัพไปช่วยรักษาเมืองไว้ พม่าจึงยกทัพกลับไป แต่ชาวบ้านแหลมในเขตเมืองเพชรบุรี ได้อพยพ หนีพม่ามาตั้งบ้านเรือนอยู่ใน

ตำบลแม่กลอง เหนือวัดศรีจำปา ริมคลองแม่กลอง จึงเรียกยกหมู่บ้านนี้ว่า *"บ้านแหลม"* ตามชื่อบ้านเดิมของตนในเมืองเพชร ได้ช่วยกันบูรณะปฏิสังขรณ์วัดศรีจำปาให้เป็นปึกแผ่นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง แล้วเรียกวัดศรีจำปานี้ว่า *" วัดบ้านแหลม "*

ชาวบ้านแหลมพวกนี้เป็นชาวประมง มีอาชีพออกตีอวนจับปลาในทะเล คราวหนึ่งได้ออกไปตีอวนในอ่าวแม่กลอง ได้พระพุทธรูปติดอวนขึ้นมา ๒ องค์ องค์หนึ่งเป็นพระพุทธรูปนั่ง ได้ให้ญาติของตนในเขตอำเภอบ้านแหลมไปประดิษฐานไว้ที่วัดเขาตะเครา เรียกว่า *"หลวงพ่อวัดเขาตะเครา"* เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เคารพนับถือของชาวเพชรบุรีสืบมาจนทุกวันนี้

ส่วนอีกองค์หนึ่งเป็นพระพุทธรูปยืนอุ้มบาตรขนาดเท่าคนจริง สูงประมาณ ๑๖๗ ซ.ม. แต่บาตรนั้นสูญหายไปในทะเล เมื่อได้ขึ้นมาแล้วก็เอามาประดิษฐานไว้ที่วัดบ้านแหลม เรียกว่า *"หลวงพ่อบ้านแหลม"* เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์เป็นที่เคารพบูชาของชาวสมุทรสงครามทั่วไป

เล่ากันว่า แต่เดิมวัดบ้านแหลมเป็นวัดเล็ก ๆ รอบ ๆ บริเวณวัดก็ยังรกเป็นป่าโกงกาง ป่าแสม ป่าจากอยู่มาก ชาวบ้านแหลมจึงคิดจะนำพระพุทธรูปองค์นี้ไปประดิษฐานที่วัดใหญ่ซึ่งเจริญเป็นปึกแผ่นกว่า หากแต่ว่าเมื่อบรรทุกเรือจะนำไปยังวัดใหญ่นั้นเกิดคลื่นลมกล้า ชาวบ้านจึงต้องนำขึ้นประดิษฐานไว้ที่วัดบ้านแหลม เมื่อนำพระพุทธรูปองค์นี้มาไว้ที่วัดบ้านแหลมแล้ว ต่อมาก็เกิดอภินิหารศักดิ์สิทธิ์เป็นที่ประจักษ์แก่ชาวบ้านทั่วไป จึงมีคนมาเคารพบูชากันมาก วัดบ้านแหลมจึงเจริญเป็นปึกแผ่นขึ้นมาจนทุกวันนี้

หลวงพ่อบ้านแหลม มาประดิษฐานอยู่ที่วัดบ้านแหลม ตั้งแต่ปีใดนั้นไม่ปรากฏหลักฐาน มีกล่าวไว้แต่ว่าชาวบ้านแหลม เมืองเพชรบุรี อพยพหนีพม่ามาตั้งบ้านเรือนอยู่ที่ข้างวัดนี้เมื่อปี พ.ศ .๒๓๐๗ ในระยะนี้คงยังไม่ได้หลวงพ่อบ้านแหลมมาจากทะเล จนกระทั่งปี พ.ศ. ๒๓๑๐ กรุงศรีอยุธยาแตกแล้วบ้านเมืองก็ยังมีศึกสงครามอยู่ราษฎรตามถิ่นนี้คงอพยพหลบหนีเข้าป่าเข้าดงจนไม่

กล้าออกไปทอดแหลากอวนในทะเลตามปกติ ระยะเวลาระหว่าง พ.ศ. ๒๓๐๗ ถึง พ.ศ. ๒๓๑๐ จึงคงยังไม่ได้หลวงพ่อบ้านแหลมขึ้นมาจากทะเล ในสมัยกรุงธนบุรีก็ยังมีศึกพม่าอยู่เหมือนกัน เมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๐ ก็มีศึกบางกุ้งจนกระทั่ง พ.ศ. ๒๓๑๗ ก็มีศึกบางแก้ว เข้าใจว่าระหว่างนี้ก็คงยังไม่ได้หลวงพ่อบ้านแหลมมาจากทะเล แต่ก็คงจะได้หลวงพ่อบ้านแหลมขึ้นมา ในสมัยแผ่นดินพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกก็เป็นได้ เพราะชาวบ้านแหลมคิดจะนำพระพุทธรูปองค์นี้ไปไว้ที่วัดใหญ่ซึ่งเป็นวัดที่เจริญรุ่งเรืองกว่า วัดใหญ่นั้นเดิมเป็นวัดเล็ก ๆ ตั้งอยู่ด้านเหนือขึ้นไป ไม่ใช่ตั้งอยู่ในปัจจุบันนี้ วัดใหญ่ พึ่งย้ายมาอยู่ ที่ปัจจุบันนี้เป็นวัดที่เจริญรุ่งเรืองจนกระทั่งคนทั้งหลายเรียกว่าวัดใหญ่นั้น ก็เมื่อเจ้าพระยารัตนาธิเบศร์ *(กุน รัตนกุล)* มาสร้างขึ้นใหม่ในสมัย พระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ประมาณ พ.ศ. ๒๓๕๒ ถึง พ.ศ. ๒๓๕๒ ฉะนั้น ที่ว่าตั้งใจจะนำหลวงพ่อบ้านแหลม ไปไว้วัดใหญ่เพราะเป็นวัดที่เจริญรุ่งเรือง ก็น่าจะเป็นในระยะ พ.ศ. ๒๓๕๒ นี้เอง ถ้าเป็นเช่นนั้นก็น่าจะได้หลวงพ่อบ้านแหลมขึ้นมาในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์นี้เอง นับจนถึงบัดนี้ก็ประมาณ ๑๘๐ ปี หรือประมาณ ๖ ชั่ว อายุคน

เมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๐ สุนทรภู่เดินทางไปเพชรบุรีผ่านทางแม่กลองได้แต่งนิราศเมืองเพชรบุรีไว้ ก็ไม่เห็นกล่าวถึงหลวงพ่อบ้านแหลม แต่กลับกล่าวถึงหลวงพ่อวัดเขาตะเครา ว่า *"เขานับถือลืออยู่แต่บุราณ ใครบนบานพระรับช่วยดับร้อน"* แสดงว่าในรัชกาลที่ ๓ หลวงพ่อบ้านแหลมยังไม่เป็นที่รู้จักเลื่องลือนัก สุนทรภู่จึงไม่รู้จัก ไปรู้จักหลวงพ่อวัดเขาตะเคราซึ่งอยู่ไกลกว่า

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๑ พระมหามนตรี *(หรุ่น ศรีเพ็ญ)* ไปประจวบฯ คราวตามเสด็จไปทอดพระเนตร สุริยุปราคาที่หว้ากอ ได้แต่งนิราศเกาะจานไว้ผ่านมาทางแม่กลองก็ไม่กล่าวถึงหลวงพ่อบ้านแหลม แต่กล่าวถึงหลวงพ่อวัดเขาตะเครา แสดงว่าจนถึงรัชกาลที่ ๔ หลวงพ่อบ้านแหลมก็ยังไม่โด่งดัง

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๖ เกิดอหิวาตกโรคระบาดในกรุงเทพฯ และหัวเมืองต่าง ๆ ริมแม่น้ำเจ้าพระยา แม่น้ำท่าจีน และแม่น้ำแม่กลอง ผู้คนล้มตายกันมากกล่าว

กันว่าบ้านเมืองเงียบเหงาจนคนไม่อยากออกจากบ้าน และไม่มีใครเผาศพใคร ด้วยยังเข้าใจกันว่าเป็นโรคผีโรคห่า ครั้งนั้น ท่านเจ้าคุณสนิทสมณคุณ *(เนตร)* เจ้าอาวาสวัดบ้านแหลมฝันไปวา หลวงพ่อบ้านแหลมมาเข้าฝันบอกคาถากัน โรคห่าให้บทหนึ่ง ให้ไปดูที่พระหัตถ์ของหลวงพ่อบ้านแหลมในโบสถ์ ท่านเจ้าคุณจึงชวนขุนประชานิยม *(อ่อง ประชานิยม)* ซึ่งขณะนั้นเป็นเด็กวัดอยู่ เข้าไปดูคาถาหลวงพ่อในโบสถ์กลางดึกปรากฏมีคาถาว่า *"นะ มะ ระ อะ"* อยู่ที่พระหัตถ์ขวา *"นะ เท วะ อะ"* อยู่ที่พระหัตถ์ซ้าย จึงจดเอามาทำน้ำมนต์ให้ชาวบ้านเอาไปกินเอาไปอาบปรากฏว่าไข้ อหิวาตกโรคก็สงบตั้งแต่บัดนั้นมา ความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบ้านแหลม จึงเกิดเลื่องลือขึ้นตั้งแต่สมัย รัชกาลที่ ๕ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๑๖ เป็นต้นมา

ความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบ้านแหลมนี้ แม้พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวก็ทรงทราบ ถึงกับรับสั่งว่า วัดอัมพวันสู้วัดพวงมาลัยและวัดบ้านแหลมไม่ได้ เพราะมีของขลังและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สมเด็จเจ้าฟ้ากรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช ก็เสด็จมานมัสการ และได้ถวายบาตรแก่หลวงพ่อบ้านแหลมไว้บาตรหนึ่ง เป็นบาตรแก้วสีน้ำเงิน ยังปรากฏอยู่ทุกวันนี้ สมเด็จพระปิตุจฉาเจ้าสุขุมาลมารศรี ก็เคยมีศรัทธาเลื่อมใสเคยเสด็จมานมัสการ สมเด็จพระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรี พระบรมราชินีนาถในรัชกาลที่ ๕ ก็ทรงเลื่อมใสปรากฏจากพระหัตถเลขาของรัชกาล ที่ ๖ ที่พระราชทานมายังพระครูมหาสิทธิการ*(แดง)*

หลวงพ่อบ้านแหลม อันเป็นพระพุทธรูปในพระอุโบสถนั้น กรมศิลปากรได้จดทะเบียน ไว้เป็นโบราณวัตถุแห่งชาติตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๒

เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๔๙๘ ก็ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ สถาปนาวัดบ้านแหลมเป็นพระอารามหลวงมีนามพระราชทานว่า *"วัดเพชรสมุทรวรวิหาร"*

วัดบ้านแหลมยังไม่มีชื่อโด่งดังเลื่องลือเลย จนกระทั่งวัดบ้านแหลมมีความสำคัญเจริญรุ่งเรืองขึ้นถึงกับได้ยกฐานะเป็นพระอารามหลวง มีนามว่า *"วัดเพชรสมุทรวรวิหาร"* ก็เพราะหลวงพ่อวัดบ้านแหลมนี้เอง

สวนจิตรลดา
บริเวณพระราชวังดุสิต
กรุงเทพฯ
วันที่ ๒ มิถุนายน ๑,๙,๖๔

นมัสการมายังพระครูมหาสิทธิการ ทราบ
เมื่อปีกลายที่ฉันกับพระบรมราชิ
นีทางภาคใต้ เสด็จไปเยือน [illegible]
ในกระบวนหลวง ได้รับสั่งให้คนทำเครื่อง
สักการะไปถวายหลวงพ่อท่านแหวน และ
เลยลืมไว้แต่ฉันยังนึกว่าขอพระอานิสงส์
ความทรงเลื่อมใสจงบันดาลให้หาย
ประชวร ครั้นเสด็จกลับมาในกรุงเทพฯ ได้
ไม่ช้าก็หายประชวร จึงทรงระลึกถึงที่
ได้ทรงตั้งสัตยาธิษฐานไว้ จึงมีพระประสงค์
โปรดพระราชทานปัจจัยเป็นมูลค่า ๕๐๐ บาท
มาเพื่อช่วยในการปฏิสังขรณ์วัดท่านแหวน
ทั้งเงินได้ส่งมาให้ท่านพระครูทางกระ
ทรวงธรรมการแล้ว

ภูมิพล

๒. หลวงพ่อบ้านแหลม

หลวงพ่อวัดบ้านแหลมเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์เสมือนหนึ่งเป็นแก้วมณีอันมีค่าคู่เมืองสมุทรสงคราม ชาวสมุทรสงครามเคารพสักการะพระพุทธรูปองค์นี้กันมาหลายชั่วคน หลวงพ่อบ้านแหลม จึงเป็นเสมือนเจ้าพ่อหลักเมือง หรือเทวดา ประจำเมืองสมุทรสงครามก็ว่าได้และถ้าจะว่าไปแล้ว หลวงพ่อบ้านแหลม ก็มีประวัติ ความเป็นมาคู่กับเมืองสมุทรสงครามทีเดียว พระพุทธสิหิงค์เป็นพระพุทธรูปคู่เมืองไทยมาตั้งแต่กรุงสุโขทัยฉันใดพระแก้วมรกตเป็นพระพุทธรูปคู่เมืองมาตั้งแต่ กรุงรัตนโกสินทร์ฉันใด หลวงพ่อวัดบ้านแหลมก็เป็นพระพุทธรูปคู่เมืองสมุทรสงครามฉันนั้น ใครไปเมืองสมุทรสงครามไม่ได้ไปนมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม ก็เหมือนหนึ่งไม่ได้ไปเมืองสมุทรสงคราม ใครพูดถึงเมืองสมุทรสงคราม ไม่กล่าวถึงนามหลวงพ่อบ้านแหลม ก็เหมือนไม่รู้จักเมืองสมุทรสงคราม ข้าราชาการผู้ใดย้ายไปเมืองสมุทรสงคราม ถ้าไม่ได้ไปนมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม ก็เหมือนหนึ่งเข้าไปอาศัยวัด แต่ไม่ได้ไปนมัสการท่านสมภารเจ้าวัด ลูกสมุทรสงครามคนใดไม่เคยเห็นหน้าหลวงพ่อวัดบ้านแหลมก็เปรียบเหมือนลูกกำพร้าเกิดมาไม่เคยเห็นหน้าพ่อ ความสำคัญของหลวงพ่อบ้านแหลม ถ้าจะเปรียบความก็คงจะเปรียบได้เช่นนี้

ตามตำนานปากเปล่า คือคำบอกเล่ากันสืบ ๆ มานั้นกล่าวว่าหลวงพ่อบ้านแหลมลอยน้ำมา บ้างว่าสององค์พี่น้อง คือหลวงพ่อบ้านแหลมกับหลวงพ่อเขาตะเครา จังหวัดเพชรบุรี บ้างว่าสามองค์พี่น้อง คือหลวงพ่อโสธร จังหวัดฉะเชิงเทราด้วย บ้างว่ามีสี่พี่น้อง คือหลวงพ่อวัดไร่ขิงจังหวัดนครปฐมอีกองค์หนึ่ง บ้างก็ว่ามีห้าพี่น้อง คือ หลวงพ่อบางพลี จังหวัดสมุทรปราการด้วย แต่ก็สรุปได้ว่า หลวงพ่อบ้านแหลมลอยน้ำมา ๕ องค์พี่น้อง องค์แรกขึ้นประดิษฐานที่วัดโสธร จังหวัดฉะเชิงเทรา องค์ที่สองขึ้นสถิตที่วัดไร่ขิง จังหวัดนครปฐม องค์ที่สามขึ้นสถิตที่วัดบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ องค์ที่สี่ขึ้นสถิตที่วัดบ้านแหลม

จังหวัดสมุทรสงคราม องค์ที่ห้าขึ้นสถิตที่วัดเขาตะเครา จังหวัดเพชรบุรี พระพุทธรูปทั้ง ๕ องค์นี้ ล้วนแต่เป็น พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ มีอภินิหารเป็นที่เคารพสักการะของชาวเมืองนั้น ๆ และมี ชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักของประชาชนจังหวัดอื่นทั่วไปด้วย

มีนิทานเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับหลวงพ่อวัดบ้านแหลมสมควรจะได้เล่าไว้ให้ปรากฏพร้อม ๆ กับประวัติวัดเพชรสมุทรด้วย นิทานเรื่องนี้มีใจความว่า

ในกาลครั้งหนึ่ง มีพี่น้องชาวเมืองเหนือห้าคนบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ได้สำเร็จเป็นพระอริยบุคคลชั้นโสดาบันมีฤทธิ์อำนาจทางจิตมากได้พร้อมใจกันตั้ง สัจอธิษฐานว่าเกิดมาชาตินี้จะขอบำเพ็ญบารมีช่วยสัตว์โลกให้พ้นทุกข์ แม้ตายไปแล้ว ก็จะขอสร้างบารมีช่วยสัตว์โลกให้พ้นทุกข์ต่อไปกว่าจะถึงซึ่งพระนิพพาน ครั้นพระอริยบุคคลทั้ง ๕ องค์นี้ดับขันธ์ไปแล้วก็เข้าสถิตอยู่ใน พระพุทธรูป ๕ องค์ มีความปรารถนาจะช่วยทุกข์คนทางเมืองใต้จึงพากันแสดง ฤทธิ์ให้พระพุทธรูปทั้ง ๕ องค์นั้นลอยน้ำมาทางใต้ตามแม่น้ำทั้ง ๕ สาย ชาวบ้านชาวเมืองตามริมฝั่งแม่น้ำ เห็นพระพุทธรูปทั้ง ๕ องค์ลอยน้ำมาก็พากันเลื่อมใส จึงพากันอาราธนาให้ขึ้นสถิตอยู่ตามวัดต่าง ๆ

พระพุทธรูปองค์แรกลอยน้ำไปตามแม่น้ำบางปะกง แล้วขึ้นสถิตอยู่ที่วัดโสธรเมืองแปดริ้ว เรียกว่า *"หลวงพ่อโสธร"*

องค์ที่สองลอยน้ำไปตามแม่น้ำนครชัยศรี ขึ้นสถิตอยู่ที่วัดไร่ขิงเมืองนครชัยศรี เรียกว่า *"หลวงพ่อวัดไร่ขิง"*

องค์ที่สามลอยน้ำไปตามแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วขึ้นสถิตอยู่ที่วัดบางพลีปากน้ำเจ้าพระยา เรียกว่า *"หลวงพ่อวัดบางพลี"*

องค์ที่สี่ลอยน้ำไปตามแม่น้ำแม่กลอง ขึ้นสถิตอยู่ที่วัดบ้านแหลมเมืองแม่กลอง เรียกว่า *"หลวงพ่อวัดบ้านแหลม"*

องค์ที่ห้าลอยไปตามแม่น้ำเพชรบุรี แล้วขึ้นสถิตอยู่ที่วัดเขาตะเคราเมืองเพชรบุรี เรียกว่า *"หลวงพ่อเขาตะเครา"*

พระพุทธรูปทั้ง ๕ องค์นี้ เป็นพระพุทธรูปที่ศักดิ์สิทธิ์ประจำเมืองนั้น ๆ สืบมาจนทุกวันนี้

๓. พระพุทธรูปพูดได้

เรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ของพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์เช่นลอยน้ำมา พระพุทธรูปร้องไห้ และพระพุทธรูปพูดได้ ตลอดจนบันดาลความสำเร็จให้สมประสงค์นี้ เป็นที่เชื่อถือของคนโบราณบอกเล่ากันสืบ ๆ มา เช่นกล่าวว่าหลวงพ่อพนัญเชิง จังหวัดอยุธยา เมื่อจะถูกพม่ามาตีกรุงศรีอยุธยาแตก และเผาพระพุทธรูปเสียมากมายนั้น ก็เล่ากันว่าท่านร้องไห้ น้ำพระเนตรไหลอาบพระพักตร์อยู่เป็นช้านาน จนชาวบ้านชาวเมืองรู้เห็นกันเป็นอันมาก เล่ากันถึงกับว่าน้ำพระเนตรไหลเป็นโลหิต เป็นคราบที่พระพักตร์ทีเดียว นี่เป็นตัวอย่างที่ว่าพระพุทธรูปร้องไห้จนน้ำตาเป็นสายเลือด เรื่องพระพุทธรูปพูดได้นั้นก็มีตัวอย่างในรัชกาลที่ ๕ นี่เอง คือพระพุทธรูปไสยาสน์ วัดป่าโมกข์ จังหวัดอ่างทอง พูดได้จนถึงกับหม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ไปเอาเค้าเรื่องมาแต่งนวนิยายลือชื่อเรื่องไผ่แดง ให้สมภารกร่างเจ้าอาวาสวัดไผ่แดง พูดเจรจาโต้ตอบกับพระประธานในโบสถ์ จะขอคัดเรื่องพระพุทธรูปพูดได้ซึ่งเป็นพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงไว้คราวเสด็จประพาสต้นครั้งที่ ๒ เมื่อ ร.ศ. ๑๒๕ มาให้เห็นดังนี้

"มีเรื่องแปลกที่ได้พบตัวจริงของผู้ที่ว่าได้เคยพูดกับพระนอน ซึ่งเจ้าคณะได้บอกลงไปหลายเดือนมาแล้ว เรื่องราวนั้นคืออำแดงคนหนึ่ง เป็นหลานของพระครู ป่าโมกข์มารักษาอุโบสถอยู่ที่วัดนี้ ในกาลปักษ์ใดปักษ์หนึ่งเวลานั้นสัตบุรุษพากันรับเพลตามภาษาเขาเรียกอยู่ที่วิหารเขียน แต่นางหลานพระครูคนนี้ไม่รับเพล ด้วยมีความวิตกว่าลุงเจ็บ จึงไปบอกกับหลวงพ่อคือพระนอนให้ช่วยรักษา นางนั้นตกใจมากที่ได้ยินเสียงพระนอนนั้นพูดออกมาแต่มิได้โต้ตอบทางพระโอษฐ์ เสียงก้องออกมาจากพระอุระดังได้ยินจนนอกโบสถ์บอกตำรายาถามนางนั้นก็อิดเอื้อนไปว่าจำไม่ได้หมด จำได้แต่ใบเงิน ใบทอง พระครูรับว่าจะให้ เพราะได้จดไว้ ยานั้นนำไปรักษาลุงหาย จึงได้แจ้งความให้พระครูทราบ

พระครูไม่เชื่อ พอประจวบกับพระสงฆ์เป็นอหิวาตกโรคจึงได้ไปลองพูดดูบ้าง ก็ได้รับคำตอบทักทายปราศรัยเป็นอันดี จนถึงว่าอยากพูดกับพระครูมานานแล้ว เป็นต้น แต่นั้นมาพระครูได้รักษาไข้เจ็บป่วยด้วยยานั้น เป็นอะไร ๆ ก็หาย ห้ามมิให้เรียกขวัญข้าวค่ายานอกจากหมากคำเดียว และมิใช่พูดแต่ ๒ ครั้งเท่านั้น พูดเนือง ๆ มา พระครูจึงได้บอกลงไปยังเจ้าคณะและกระทรวงผู้ที่ได้มาฟังการพูดนั้นไม่ต้องว่าเฉพาะคนเดียวพระฟังพร้อมกัน ๑๕ รูปก็ได้"

ต่อไปนี้คือสำเนาลิขิต ของพระครูป่าโมกข์ มีเล่าเรื่องพระนอนพูดได้ เตรียมไว้ทูลถวายพระบรมโอรสาธิราชกุมารพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๖ แต่มิได้ทูลถวาย

ที่วัดป่าโมกข์

วันที่ ๓๐ มิถุนายน ร.ศ. ๑๒๔

ลิขิตพระครูป่าโมกข์มุนี วัดป่าโมกข์ เมืองอ่างทอง

ขอถวายพระพรมายังพระบรมโอรสาธิราช

๑. เดิมวันที่ ๑๐ ธันวาคม ศก ๑๒๔ เวลาบ่ายประมาณ ๖ โมงเย็น พระโตอยู่ในวัดป่าโมกข์ ป่วยเป็นไข้อหิวาตกโรค หมอรักษาก็ไม่บรรเทา ขณะนั้นอุบาสิกาเหรียน อยู่บ้านเอกราช แขวงป่าโมกข์ เมืองอ่างทอง จึงมาขอยาตั้งความสัตยาธิษฐานต่อพระพุทธไสยาสน์ แล้วเอาใบไม้ที่สมมุติว่าเป็นยานั้นเอามาต้มให้พระโตที่ป่วยนั้นฉัน พระโตก็ฉันยาเข้าไป โรคของพระโต ก็หายสมประสงค์ พระโตที่ป่วยกับอุบาสิกาเหรียนนั้น เป็นลุงเป็นหลานกัน

๒. อุบาสิกาเหรียน มาแจ้งความต่ออาตมภาพกับพระภิกษุสงฆ์ ในวัดปาโมกข์ว่า พระพุทธไสยาสน์นั้นท่านเป็นหลวงพ่อฉัน ฉันจะธุระนึกเอาอันใดไปหาท่านมีเสียงออกมาจากพระอุระเสมอ ๆ ท่านไม่ขัดฉัน อาตมภาพถามอุบาสิกาเหรียนว่า เสียงพูดออกมาจากพระอุระพระพุทธไสยาสน์จริงหรือ อุบาสิกาเหรียนตอบว่า จริงเจ้าข้า

๓. วันที่ ๑๔ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๔ เวลา ๖ ทุ่ม เลิกประชุม อาตมภาพจัดให้พระสงฆ์ในวัดป่าโมกข์ประมาณ ๑๐ รูป คฤหัสถ์ ๕ คน ศิษย์วัดด้วยรวมพระสงฆ์ คฤหัสถ์ศิษย์วัดประมาณ ๓๐ คน พากันไปที่พระวิหารพระพุทธไสยาสน์ อุบาสิกาเหรียนก็ไปด้วย ขณะนั้นอาตมภาพจึงให้พระสงฆ์ จุดโคมไฟให้แสงสว่างทั่วไปใน วิหารนั้น อาตมภาพได้ให้พระสงฆ์ตรวจดูว่า จะเป็นผู้ใดทำกลมารยาซ่อนเร้นเข้ามาพูดกับอุบาสิกาเหรียน กลัวว่าอุบาสิกาเหรียนจะเป็นคนทุจริต พระสงฆ์ก็ตรวจดู ตามทาง คือ พระวิหารและฝาผนังองค์พระทั่วไป ก็ไม่เห็นมีคนที่มีจะเข้ามาแอบแฝง อยู่ที่นั้นได้ แล้วอาตมภาพจึงให้พระภิกษุสงฆ์ปิดประตูพระวิหาร และให้รักษาคอยสอดแนมดูอยู่ในพระวิหารทั่วไป เป็นเหตุที่ไม่เชื่อคำอุบาสิกาเหรียน หวังใจจะจับเท็จอุบาสิกาเหรียน

๔. อุบาสิกาเหรียน ๑ อาตมภาพและพระสงฆ์ ๑๐ รูป คฤหัสถ์ชาวบ้านศิษย์วัด รวม ๓๐ คน พากันเข้าไปในพระวิหารพร้อมกัน มีแสงไฟสว่างทั่วไปไปนั่ง อยู่ที่ตรงพระพักตร์พระพุทธไสยาสน์ ห่างประมาณ ๔ ศอก อุบาสิกาเหรียน จุดธูปเทียน เอาใบพลู ๑ ใบ ทาปูน ทำเป็นสี่เหลี่ยม หมาก ๑ ซีก ยาสูบใส่พานบูชา แล้วออกอุทานวาจาต้นอธิษฐานว่าดัง ๆ พยานที่ไปก็ได้ยินคำอธิษฐานนั้นว่านิมนต์หลวงพ่อเอาเภสัชในพานนี้ไปฉันให้พระครูป่าโมกข์ดู ประมาณ ๒ นิมิต หมากที่ในพานก็หายไป อาตมภาพกับพยานได้เห็นอัศจรรย์ขั้นแรกแต่จิตนั้นไม่เชื่อ แล้วอาตมภาพถามอุบาสิกาเหรียนว่านี่ฉันจะพูดด้วยได้หรือไม่ได้ อุบาสิกาเหรียน ก็ร้องขึ้นว่านิมนต์หลวงพ่อพูดกับพระครูจะได้หรือไม่ได้ ขณะนั้นได้ยินเสียง ปรากฏที่พระอุระ สำเนียงกระแสเสียงตอบว่าได้

๕. ขณะนั้นอาตมภาพก็ยกมือขึ้นนมัสการ ร้องเรียกหลวงพ่อ ๓ คำรบ มีเสียงปรากฏออกมาจากพระอุระตอบว่าเรียกทำไม อาตมภาพได้ถามไปว่าหลวงพ่อ ในสมัยนี้ หลวงพ่อมีความสุขสบายดีหรือ ตอบออกมาว่าสบาย แล้วอาตมภาพถามว่าหลวงพ่อสบายแล้ว หลวงพ่อให้ความสุขสบายแก่ผมบ้างไม่ได้หรือ เสียงตอบว่าพระครูก็เป็นสุขสบายอยู่แล้ว อาตภาพถามว่า จะให้เป็นสุขสบายยิ่ง

กว่า นี้จะได้หรือไม่ ตอบว่าไม่ได้ อาตมภาพถามว่า เหตุใดจึงไม่ได้ ตอบออกมาว่าเดือนยี่กับเดือนห้า จะเกิดเป็นโรคอหิวาตกโรค แล้วอาตมภาพถามว่า ส่วนที่จะเกิดเป็นโรค ทำไมจึงทราบได้หยูกยาจะไม่ทราบบ้างหรือ ถ้าทราบยาได้แล้วบอกให้เป็นทานแก่ มหาชนทั้งหลายทั้งปวงสืบต่อไป ตอบว่าไม่ต้องรับประทานยา อาตมภาพ ถามว่า ไม่รับประทานจะรับประทานอะไรจึงจะหาย ตอบว่ารับประทานน้ำมนต์ ก็หาย อาตมภาพถามว่า“ *เดือนยี่กับเดือนห้า ยังอยู่อีกหลายราตรี จะคิดเวียนเทียนถวาย จะชอบหรือไม่*” ตอบว่าชอบ ถามว่าจะทำข้างขึ้นหรือข้างแรม ตอบว่าให้ทำข้างแรม ถามว่าเครื่องดนตรีนั้นจะต้องใช้หรือไม่ต้องใช้ ไม่ตอบ อาตมภาพถามว่า หรือจะไม่ชอบ ชอบแต่ดอกไม้ธูปเทียนเท่านั้น ตอบว่า “*ฮือ*” แล้วอาตมภาพได้สอบถามต่อไปว่า ที่มหาชนมาเวียนเทียนและที่จะมาขอน้ำมนต์ไปรับประทานตั้งแต่เดือนอ้ายไปถึงเดือนยี่ และเดือนห้าจะเกิดเป็นโรคอหิวาตกโรคนั้น ถ้ากินหนเดียว จะคุ้มไปได้หรือไม่ได้ตอบว่าได้ พยานและคฤหัสถ์ก็ได้ยินที่มานั่งประชุมฟังเสียงพูดเป็นอัศจรรย์ ได้ยินทั้งพระภิกษุสงฆ์และคฤหัสถ์ ได้ยินทุก ๆ คนเป็นอัศจรรย์ขั้นปฐม ถึงได้ยินเสียงปรากฏดังนี้ อาตมภาพยังไม่เชื่อแท้ ยังมีความสงสัยอยู่ว่า จะเป็นเสียงภูตผี ปีศาจ หรือเทวดา หรืออารักษ์เทวดา และมนุษย์พูดแทนอย่างใดอย่างหนึ่ง อาตมภาพ ไม่เห็นตัว ได้ยินเสียงอัศจรรย์จากพระอุระพระพุทธไสยาสน์ดังนี้ถึงเวลาเป็นปฐม

๖. ต่อมาวันที่ ๑๖ ธันวาคม ร.ศ. ๑๒๖ เพลา ๔ ทุ่ม อาตมภาพพระสงฆ์ ๑๕ รูป คฤหัสถ์ ๒๐ คน อุบาสิกาเหรียนด้วย พากันเข้าไปในพระวิหารไปตรวจดูในพระวิหาร มีแสงสว่างตามที่ตรวจดูมาแต่เดิม ก็ไม่เห็นผู้คนผู้หนึ่งผู้ใดที่จะเข้ามาแอบแฝงซ่อนเร้น บังกายอยู่ในพระวิหาร และองค์พระพุทธไสยาสน์ตรวจทั่วไปพร้อมด้วยพระสงฆ์ คฤหัสถ์พากันจุดธูปเทียนนมัสการบูชา ปิดประตูรายกันอยู่ทั่วไปในพระวิหารคอยดูคนทุจริตอาตมภาพนั่งอยู่ที่ตรงพระพักตร์พระพุทธไสยาสน์ อุบาสิกาเหรียนก็ร้องขึ้นดัง ๆ ว่า“*หลวงพ่อ*” เสียงดังออกมาจากพระอุระว่า“*ฮือ*” คำตอบก็ดังปรากฏแก่อาตมภาพว่าอยากจะพูด

กับพระครูปาโมกข์มุนีอีก ขณะนั้นอาตมภาพ ก็ถามว่า ผมจะทำรั้วสังกะสีข่าย ทำเป็นรั้วกันให้รอบองค์หลวงพ่อ ๆ จะชอบหรือไม่ คำตอบว่าชอบ ผู้ถามก็รับว่าจะทำถวาย อาตมภาพถามว่า เดิมหลวงพ่ออยู่ที่วิหารเก่าที่ฝั่งมรรคา อยู่เคียงศาลาโรงธรรม หรือเหนือกุฏิผมขึ้นไป เพราะ เจ้านายเสด็จไปมา ตรัสถามวิหารเก่าอยู่ที่ไหน กระผมเพ็จทูลขัดข้อง ถ้าจะถามเดิมตอบว่าอยู่ที่เมืองลาว อาตมภาพถามว่า เมืองลาวที่อยู่นั้นสมมุติเรียกว่าเมืองอะไร คำตอบก็ไม่มีปรากฏออกมา อาตมภาพถามว่าเหตุใดจึงได้มาอยู่ที่วัดป่าโมกข์ได้ตอบว่าลอยน้ำมา ถามว่าลอยน้ำมาปะอยู่ที่ไหน ตอบว่า ถ้าอยากรู้แล้วให้เข้าไปแต่พระครูองค์เดียว จะเล่าของเก่าแก่ให้ฟังทั้งสิ้น ตอบว่าพระพูดให้เสียงดัง จะไม่ให้กลัวด้วยอาตมภาพได้สอบถามต่อไป ถามว่ากระผมซ่อมแซมปฏิสังขรณ์ปิดทองให้ เป็นที่งดงามขึ้นกว่าแต่เก่าก่อนดังนี้ หลวงพ่อจะชอบหรือไม่ชอบ ตอบว่าชอบคล้ายกับหัวเราะด้วย อาตมภาพกับพยานพระสงฆ์ และคฤหัสถ์ที่มีชื่อที่ได้ยินได้ฟังได้ทราบเหตุ เป็นที่อัศจรรย์เกิดขึ้นในวัดดังนี้ อาตมภาพได้ทำรายงานไว้ลอกคัดถวายพระเดชพระคุณ สมเด็จพระบรมทรงทราบ ขอบุญบารมีพระเดชพระคุณเป็นที่พึ่งเพราะเป็น การอัศจรรย์ จะเป็นเสียงภูตผีปีศาจหรือเทพารักษ์อย่างใดยังไม่เชื่อแท้เป็นเสียงเลื่อนลอยไม่เห็นตัวเห็นตน มีเสียงพูดดังออกมาจากพระอุระพระพุทธไสยาสน์ดังนี้

ควรมิควรแล้วแต่จะทรงพระกรุณาโปรดเกล้า

ขอถวายพระพร

พระครูป่าโมกข์มุนี

พระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง รัชกาลที่ ๕ ทรงนิพนธ์ไว้อีกตอนหนึ่งว่า *"เนื้อความที่พระครูกล่าวนั้น ไม่ยืนยันว่าพระพุทธองค์พูด เป็นแต่คิดเห็นผีสางเทวดาที่สิงอยู่พูด ยานั้นก็เป็น ๒ ขนาน ๆ หนึ่งเป็นใบส้มใบมะกาเป็นยาปัด ขนานหนึ่งเข้าใบมะตูมเป็นยาคุม"*

ส่วนยานั้น ทรงนิพนธ์ไว้ว่า –

" ใบส้มโอ ๑ ใบโคนดินสอ ๑ ใบมะกรูด ๑ ใบเงินใบทอง ๑ ใบมะภู่ ๑ ใบมะกา ๑ ใบมะนาว ๑ รวม ๘ สิ่ง นี้เป็นยาต้ม

ต้องลงคุณพระ ลงด้วยพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ และสักกัตวา จนจบบทพุทธคุณห้องต้นนั้น ลงกระดาษปิดปากหม้อ และธรรมคุณ สังฆคุณ สักกัตวานี้ลงใส่กระดาษไว้ก้นหม้อ ต้มแล้วรับประทานครั้ง ๑ รุ่งราตรีหน้าแล้วเอากระดาษที่ปิดปากหม้อต้มเคี่ยวกับยา

เมื่อเวลาจะประกอบยานี้ จุดธูปเทียนแล้วระลึกถึงเจ้าของยา เมื่อรับประทาน บอกว่าเป็นโรคสิ่งนั้นสิ่งนี้แล้วจึงรับ

ขวัญข้าวหมาก ๑ คำ หาคล้ายกับเมี่ยงลาว พันสำลีสามเปลาะ ใส่พานแขวนไว้สูง ๆ

ถ้าหายโรคแล้วหมากคำนั้นต้องส่งขวัญข้าว เภสัชนั้นแห้งเสียแล้วหาอื่นมาแทนได้แต่ต้องหาเหมือนกับที่ตั้งขวัญข้าวไว้

เมื่อพระอาพาธเป็นไข้อหิวาตกโรคนั้น ได้ยาขนานนี้บริโภคหาย ใบขนุน ๑ ใบ เข็ม ๑ ใบบานไม่รู้โรย ๑ ใบมะตูม ๑ รวมสี่สิ่งเป็นยาต้ม

ยาสองขนานนี้ปรุงเสมอภาค – "

๔. พระพุทธรูปลอยน้ำ

พระราชนิพนธ์เรื่องพระพุทธไสยาสน์ วัดป่าโมกข์ จังหวัดอ่างทองพูดได้นี้ เป็นเครื่องแสดงความเชื่อถือของพุทธศาสนิกชน ในเรื่องอิทธิฤทธิ์ปาฏิหารย์ พระพุทธรูปลอยน้ำมาเรื่องหนึ่ง นอกนั้นยังมีพิเศษขึ้นไปคือพระพุทธรูปพูดได้ และบอกตำรายารักษาโรคได้ด้วย

ส่วนชาวนครปฐมก็เล่ากันเป็นตำนานสืบมาว่า หลวงพ่อวัดไร่ขิงลอยน้ำมาพร้อมกันสามองค์ แสดงปาฏิหาริย์จะเข้าไปยังบ้านศรีมหาโพธิ์ ซึ่งมีต้นโพธิ์ใหญ่อยู่ที่ตำบลบางพระ จึงเรียกตำบลนั้นว่า *"บางพระ"* สืบต่อมาจนทุกวันนี้ พระพุทธรูปสามองค์นี้ลอยไปจนถึงปากน้ำท่าจีน แล้วกลับลอยทวนน้ำมานั้นเรียกว่าตำบล *"สามพระทวน"* หรือตำบล *"สัมปะทวน"* ต่อมาจนทุกวันนี้ ตำบลที่ชาวบ้านชวนกันลงไปชักพระขึ้นฝั่งแต่ไม่สำเร็จ ชาวบ้านเปียกหนาวขึ้นตากแดดตากลมก็เรียกว่าบ้าน *"ลานตากฟ้า"* และ *"บ้านตากแดด"* ต่อมาจนทุกวันนี้ จะว่าผูกนิทานให้เข้าชื่อตำบลบ้าน หรืออย่างไรก็ตามที แต่ก็เป็นความเชื่อถือของคนโบราณเล่าลือสืบมา ครั้นถึงตำบลไร่ขิงพระพุทธรูปองค์แรกก็ยอมรับอาราธนาขึ้นประทับอยู่ที่วัดไร่ขิง เรียกว่า *"หลวงพ่อไร่ขิง"* ต่อมาจนทุกวันนี้ องค์ที่สองลอยน้ำไปจนถึงแม่กลอง ไปขึ้นสถิตอยู่ที่วัดบ้านแหลม จังหวัดสมุทรสงคราม เรียกว่า *"หลวงพ่อบ้านแหลม"* องค์ที่สามไปขึ้นที่วัดเขาตะเครา จังหวัดเพชรบุรี เรียกว่า *"หลวงพ่อเขาตะเครา"* พระพุทธรูปสามองค์นี้เป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์เป็นที่รู้จักกันทั่วไป

เฉพาะ *หลวงพ่อเขาตะเครา* จังหวัดเพชรบุรีนั้นเป็นพระพุทธรูปที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่เคารพนับถือขึ้นชื่อลือนามมาแต่โบราณ ครั้งท่านสุนทรภู่เดินทางไปจังหวัดเพชรบุรี และได้แต่งนิราศเมืองเพชรไว้ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๗๐ นั้น ก็ได้กล่าวถึงหลวงพ่อวัดเขาตะเคราไว้ใน นิราศเมืองเพชรว่าดังนี้

" ไปครู่หนึ่งถึงเขาตะเคราสวาท
มีอาวาสวัดวามหาเถร
มะพร้าวรอบขอบที่บริเวณ
พอจวนเพลพักร้อนผ่อนสำราญ
กับหนูพัดจัดธูปเทียนดอกไม้
จะขึ้นไหว้พระสัมฤทธิ์พิษฐาน
เขานับถือลืออยู่แต่บูราณ
ใครบนบานพระรับช่วยดับร้อน "

พระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์อีกองค์หนึ่ง ที่ตำนานเล่าว่าลอยน้ำมา คือ หลวงพ่อโสธร จังหวัดฉะเชิงเทรา มีตำนานเล่าสืบกันมาคล้ายกัน ดังที่พระราชเขมากร *(ก่อ เขมทสฺสี)* เจ้าอาวาสวัดโสธร ได้เขียนเล่าประวัติไว้ดังนี้

" ประวัติความเป็นมาของหลวงพ่อโสธรนี้มีผู้เล่าสืบกันหลายกระแส ได้สอบถามผู้เฒ่าผู้แก่หลายท่าน ซึ่งท่านเหล่านี้ได้รับฟังจากบรรพบุรุษเล่าให้ฟังต้องกันว่า *"หลวงพ่อโสธรลอยน้ำมา"* มีคำปรัมปราว่า ล่วงกาลนานมาแล้ว ยังมีพระพี่พระน้องชายกันสามองค์ อยู่ทางเมืองเหนือ มีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์แสดงฤทธิ์ได้ ได้อภินิหารล่องลอยตามแม่น้ำมาจาก ทิศเหนือเพื่อให้คนทางใต้ได้เห็น ในที่สุด มาผุดขึ้นในแม่น้ำบางปะกงที่ตำบลสัมปะทวนและแสดงปาฏิหาริย์ลอยน้ำและทวนน้ำได้ทั้งสามองค์ ประชาชนชาวสัมปะทวนได้พบเห็นจึงช่วยกันเอาเชือกพรวนมะลิลาไปผูกมัดที่องค์พระพุทธรูปหล่อทั้งสามองค์นั้น แล้วช่วยกันฉุดลากขึ้นฝั่ง ด้วยจำนวนคนประมาณ ๕๐๐ คน ก็ฉุดขึ้นไม่ได้ สถานที่พระสามองค์ลอยน้ำ และทวนน้ำนี้ เลยให้ชื่อว่า *"สามพระทวน"* ต่อมาเรียกกันว่า *"สัมปะทวน"* แสดงฤทธิ์จะเข้าไปคลองหนึ่งที่บางนั้น ชาวบ้านช่วยกันฉุดขึ้นฝั่งทำนองเดียวกับชาวสัมปะทวน แต่ไม่สำเร็จ จึงเรียกหมู่บ้านคลองนั้นว่า *"บางพร "* และมาจนทุกวันนี้- "

"พระพุทธรูปหล่อองค์กลางนั้น คือ *หลวงพ่อโสธร* มาผุดขึ้นที่หน้า

วัดโสธร ได้มี อาจารย์ผู้หนึ่งมีความรู้ทางไสยศาสตร์ ได้ทำพิธีตั้งศาลเพียงตาบวงสรวง แล้วเอาสายสิญจน์คล้องกับพระหัตถ์หลวงพ่อโสธร อันเชิญขึ้นบนฝั่งน้ำไปประดิษฐานในวิหาร ”

“องค์สุดท้องล่องลอยไปผุดขึ้นที่คลอง *วัดบางพลี* จังหวัดสมุทรปราการ และชาวบางพลีได้อันเชิญประดิษฐานอยู่ที่ *วัดบางพลี* นั้น ก็ปรากฏว่ามีคนเคารพนับถือมาก”

และได้กล่าวถึงหลวงพ่อบ้านแหลมว่า “องค์พี่ใหญ่ได้แสดงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ไปลอยอยู่ในแม่น้ำเจ้าพระยาตอนสามเสน ประชาชนประมาณสามแสนช่วยกันฉุดจะอาราธนาขึ้นฝั่งก็ยังไม่สำเร็จ และลอยไปผุดขึ้นที่แม่น้ำแม่กลองจังหวัดสมุทรสงคราม เรียกว่า “*หลวงพ่อบ้านแหลม*” ทุกวันนี้ เป็นที่เคารพบูชานับถือกันว่าเป็นพระศักดิ์สิทธิ์เท่ากับ หลวงพ่อโสธร”

ตามตำนานโบราณกล่าวข้างต้นนี้ เป็นเครื่องแสดงอย่างหนึ่งว่า **หลวงพ่อโสธร หลวงพ่อวัดไร่ขิง หลวงพ่อวัดเขาตะเครา และ หลวงพ่อบ้านแหลม** ***มีประวัติความเป็นมาคล้ายคลึงกัน และรุ่นราวคราวเดียวกัน.***

๕. สันนิษฐานพระพุทธรูปลอยน้ำ

ท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎก *(สนิท เขมจารี) เจ้าอาวาสวัดเพชรสมุทร (ปัจจุบันคือสมเด็จพระธีรญาณมุนี)วัดปทุมคงคา* **ได้เขียนประวัติหลวงพ่อบ้านแหลม ไว้ตอนหนึ่งว่า**

"ตามทางสันนิษฐานของข้าพเจ้าเห็นว่า ประวัติหลวงพ่อบ้านแหลมนั้น ในชั้นต้นลอยน้ำมาจริงดังข่าวเล่าลือ แต่มิใช่ว่าท่านลอยน้ำมาโดยลำพัง คงมีผู้อัญเชิญมาบนเรือจากที่แห่งหนึ่ง เพื่อนำไปประดิษฐานไว้ในที่แห่งหนึ่งและต้องนำผ่านมาทางทะเล เพราะสมัยนั้นการคมนาคมทางบกไม่สะดวกและเป็นของหนักจึงต้องนำท่านบรรทุกเรือมาทางน้ำ ในขณะที่เรือผ่านมานั้นน่าจะมีบางวัดขอนิมนต์ไว้สักการะบูชาที่วัด แต่ไม่สำเร็จเพราะผู้นำมาไม่ยอมถวาย จึงเล่าลือว่าท่านไม่ยอมขึ้นอยู่ในวัดใดทั้งสิ้น เว้นแต่วัดบ้านแหลมขณะที่นำผ่านทะเลไปนั้น เรือคงจะอับปางลง และเหลือวิสัยที่จะงมท่านขึ้นมาได้ เพราะในสมัยหลายร้อยปีมานั้น ทะเลระหว่างปากอ่าวสมุทรสงครามกับปากอ่าวเพชรบุรี จะต้อง กว้างขวางกว่านี้มาก สันนิษฐานได้ว่าปากน้ำอัมพวาคงจะอยู่ใกล้ทะเลมาก จึงเชื่อว่าปากน้ำ และบางจากก็คงอยู่ริมทะเลจึงเรียกชื่อบางจากมาจนทุกวันนี้ เมื่อคนผู้นำท่านมาไม่สามารถช่วยให้ท่านขึ้นมาจากน้ำได้ จึงต้องปล่อยให้ท่านจมอยู่ในทะเลจนถึง พ.ศ. ๒๓๑๐ จึงมีผู้ไปตีอวนได้ นำท่านขึ้นมาประดิษฐานไว้ที่ *วัดศรีจำปา* คือ *วัดบ้านแหลม* ทุกวันนี้ "

ข้อสันนิษฐานของท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎกนั้นน่าฟังมาก น่าจะตั้งเป็นสมมุติฐานความเชื่อไว้ก่อนว่า หลวงพ่อบ้านแหลมถูกนำมาบรรทุกเรือมาแล้วมีเหตุอันเป็นไป นำท่านต่อไปไม่ได้ ด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดก็ตามที แล้วท่านก็แสดงฤทธิ์ดำน้ำ อยู่ในปากอ่าวแม่กลองนี้ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๗ ต่อมาจึงมีผู้ไปงมขึ้นมา ได้นำมาไว้ที่ วัดบ้านแหลม

เมื่อได้ตั้งสมมุติฐานไว้ดังนี้ ก็น่าจะสันนิษฐานต่อไปว่า ผู้ที่จะนำพระ

พุทธรูป บรรทุกเรือมานั้น น่าจะมีอยู่สามชาติ คือ *ชาติไทย ชาติพม่า และชาติเขมร*

ชาติไทยที่จะนำพระพุทธรูปลงเรือไปนั้น มีอยู่สองลักษณะคือ นำพระพุทธรูปตั้งไปในเรือรบ ในเวลาไปทัพเรียกว่าพระชัยนำทัพ สำหรับตัวแม่ทัพนายกอง หลวงพ่อบ้านแหลมอาจเป็นพระชัยนำทัพของแม่ทัพนายกองครั้งไทยรบกับพม่า สมัยกรุงศรีอยุธยาก็เป็นได้ ลักษณะที่สองก็คือคนไทยเรานำพระพุทธรูปบรรทุกเรือมาเพื่อนำไปซ่อนพม่า เมื่อรู้ข่าวว่าพม่ายกมาตีเมืองไทยเหตุใดเหตุหนึ่งในสอง ประการนี้ แล้วเรือได้ล่มลง หลวงพ่อบ้านแหลมจึงจมอยู่ในปากอ่าวแม่กลอง

ชาติที่สองที่จะนำพระพุทธรูปบรรทุกเรือมา ก็คือชาติเขมรตามพระราชพงศาวดาร ปรากฏว่าเขมรเคยยกมาตีเมืองพระประแดงและเมืองเพชรบุรี อาจจะพบพระพุทธรูปงาม ๆ มีลักษณะต้องใจ จึงขนบรรทุกเรือมาล่มลงกลางทาง ก็เป็นได้

ชาติที่สามที่จะนำพระพุทธรูปบรรทุกเรือมา ก็คือชาติพม่า เมื่อมาตีเมืองไทย พบพระพุทธรูปมีลักษณะชอบใจ ก็คงขนบรรทุกเรือเอาไปเมืองพม่า แต่จะขนเอาไปมากเกินไปโดยความโลภตามลักษณะของโจร หรือบุญไม่ถึงเอาไปไม่ได้ หรือหลวงพ่อไม่ยอมไปอยู่เมืองพม่า เหตุใดเหตุหนึ่ง เกิดคลื่นลมกล้าเรือล่มลมพระพุทธรูป จึงจมอยู่ในทะเล เรื่องนี้มีทางที่จะเป็นไปได้ด้วยปรากฏที่เมืองพม่านั้น มีรูปสิงห์ หล่อ รูปช้างหล่อ รูปโคอุศุภราชหล่อ เทวรูปหล่อ ซึ่งพม่าขนไปจากเมืองไทยเป็นอันมาก ทางนี้อาจเป็นไปได้มากกว่าอย่างอื่น ตำนานจึงกล่าวไว้พ้องกันว่าพระพุทธรูป ลอยน้ำมาประชาชนชาวบ้านเป็นอันมากพากัน อาราธนาแต่ไม่สำเร็จคล้าย ๆ กับ ตำนานจะเล่าไว้เป็นนัยให้เปรียบเทียบว่าคนไทยเห็นพระพุทธรูปถูกบรรทุกเรือล่องมาตามน้ำก็เสียดายอาลัยอาวรณ์ จึงพากันสวดมนต์วิงวอนอาราธนาคล้ายๆ กับช่วยกันฉุดท่านไว้ทางจิตใจ แต่ก็ไม่สำเร็จ ผลที่สุดท่านก็ยอมรับ อาราธนา ขึ้นอยู่ตามวัดต่าง ๆ

ตามรายทางคือ *วัดโสธร วัดไร่ขิง* และ *วัดบ้านแหลม* เป็นต้น

เรื่องพระพุทธรูปปาฏิหาริย์ไม่ยอมไปนี้ เป็นความเชื่อถือของคนโบราณเล่าสืบกันมา เช่นตำนาน *พระแก้วมรกต* กล่าวไว้ว่า เมื่อเจ้าเมืองพม่าไปขอ *พระแก้วมรกตมาจากเมืองลังกา* บรรทุกเรือมาในทะเลนั้นพระแก้วมรกตไม่ยอมไปอยู่เมืองพม่า บันดาลให้คลื่นลมพัดเรือไปขึ้นฝั่งที่เมืองเขมร พระแก้วมรกตจึงไปตกอยู่ที่เมืองกัมพูชา แทนที่จะอยู่เมืองพม่านั้นก็ครั้งหนึ่ง อีกครั้งหนึ่งพระแก้วมรกต ได้เสด็จสถิตอยู่ ณ เมืองเชียงราย พระเจ้าสามฝั่งแกน เจ้าเมืองเชียงใหม่ อยากได้ไปไว้ เมืองเชียงใหม่ เกณฑ์กระบวนแห่มารับพระแก้วมรกตไปโดยบรรทุกหลังช้าง แต่พอถึงทางแยกจะไปเมืองลำปาง ช้างก็ตื่นวิ่งไปทางเมืองลำปางหลายครั้งหลายหน พระเจ้าเมืองเชียงใหม่คิดว่า ชะรอยเทวดาที่รักษาพระแก้วมรกตจะไม่ยอมอยู่ เมืองเชียงใหม่ จึงยอมให้อัญเชิญพระแก้วมรกตไปประดิษฐานอยู่ที่เมืองลำปางดังนี้ เป็นต้น ความเชื่อเช่นนี้ไม่เฉพาะคนไทยเท่านั้น แม้ชนชาติพม่าก็เชื่อเช่นนี้ด้วย คือ เชื่อว่ามีเทวดารักษาพระพุทธรูป เมื่อบรรทุกพระพุทธรูปมาระหว่างทางมีเหตุอันเป็น คลื่นลมจัดเรือล่มลง ก็คงเชื่อว่าเทวดาซึ่งรักษาพระพุทธรูปไม่ยอมไปอยู่เมืองพม่า จึงไม่คิดจะนำท่านไป ความเชื่อของคนพม่านี้ไปไกลถึงกับว่า แม้แต่ระฆังใบใหญ่ที่แขวนอยู่ที่เจดีย์ชะเวดากองนั้นก็มี เทวดารักษา มีเรื่องเล่าว่า เมื่อพม่าเสียแก่อังกฤษ ใหม่ ๆ นั้น อังกฤษคิดจะนำระฆังใบนี้ไปไว้เป็นที่ระลึกในประเทศอังกฤษ แต่เมื่อจะ นำระฆังนั้นลงเรือก็เผอิญพลัดตกลงไปในแม่น้ำ ทหารอังกฤษพยายามเท่าไรก็ไม่สำเร็จ จึงปล่อยให้จมอยู่เป็นเวลานาน เมื่อชาวพม่าเห็นว่าพวกอังกฤษไม่ติดใจอยากได้ระฆังใบนี้แล้ว จึงพากันขออนุญาตงมระฆังใบนั้นขึ้นไปแขวนไว้ที่เจดีย์ ชะเวดากองดังเก่า เมื่อพม่างมระฆังใบนี้ก็งมขึ้น ได้อย่างง่ายดาย เล่าไว้เพื่อแสดงว่าชาวพม่ามีความเชื่อว่าแม้ระฆังใบนั้น ก็มี ผีสางเทวดารักษาอยู่ เมื่อพม่าจะนำ พระพุทธรูปเมืองไทยไปไว้เมืองพม่า เกิดคลื่นลมกล้าเรือล่มลงพม่าจึงต้องนำ พระลงทะเล หลวงพ่อบ้านแหลมจึงจมอยู่ในทะเล

จนกระทั่งชาวบ้านแหลมไปตีอวนได้ขึ้นมา

ทางสันนิษฐานอีกทางหนึ่งก็คือ เมื่อพม่ามาตีเมืองเพชรบุรี ชาวบ้านแหลมอพยพหนีมาอยู่แม่กลอง นำเอาหลวงพ่อบ้านแหลมบรรทุกเรือมาด้วย แล้วเอามาล่มเรือจมไว้ที่ปากอ่าวแม่กลอง ครั้นพ้นภัยพม่าแล้วจึงมีผู้ไปงมขึ้นมาไว้ภายหลัง

ทางสันนิฐานที่ว่าคนไทยเรานำพระพุทธรูปบรรทุกเรือมาเพื่อหนีซ่อนพม่านั้น ก็มีทางเป็นไปได้เช่นเดียวกัน เช่น *พระพุทธรูปทองคำวัดไตรมิตร* และ *พระพุทธรูปทองคำวัดมหรรณพาราม* เป็นต้น ล้วนแต่เป็นพระพุทธรูปสมัยกรุงสุโขทัยประดิษฐานอยู่ทางเมืองเหนือแต่แรกสร้าง แต่คนไทยได้นำไปหลบซ่อนพม่าไว้โดยวิธีพอกปูนบ้าง ลงรักบ้าง จนพม่าไม่รู้ว่าเป็นพระพุทธรูปทองอันมีค่าแล้วคนไทยก็พาหนีซ่อนมาทางเมืองใต้ เพิ่งมารู้กันว่าเป็นพระพุทธรูปทองในสมัยกึ่งพุทธกาล นี้เอง ที่ *วัดแม่น้ำ* จังหวัดสมุทรสงคราม ก็มีพระพุทธรูปสมัยกรุงสุโขทัย ขนาดใหญ่อยู่ถึง ๕ องค์ ฝีมืองดงามมาก องค์หนึ่งจารึกว่า "*พระเป็นเจ้าองค์นี้ พระเจ้าแม่สร้างขึ้น*" พระพุทธรูปทั้ง ๕ องค์นี้ ผู้เฒ่าผู้แก่ก็เล่าสืบกันมาว่า เจ้านายไทยนำหนีพม่าข้าศึกมาแต่เมืองเหนือ นำมาฝากไว้ที่วัดแม่น้ำ ถึงปีก็มานมัสการกันแต่ไม่ได้เอาคืนไป จึงตกอยู่ที่วัดนี้ ต่อมาจนทุกวันนี้ เรื่องนี้ก็แสดงว่าคนไทยเราเคยนำพระพุทธรูปหนีพม่ามาเรื่องหนึ่ง

สรุปความว่าหลวงพ่อบ้านแหลม เป็นพระพุทธรูปถูกนำมาโดยมูลเหตุสามประการ คือ เป็นพระชัยนำทัพของนายทัพนายกองไทยสมัยรบกับพม่าอย่างหนึ่ง เป็นพระพุทธรูปที่พม่า หรือเขมรบรรทุกเรือมา เพื่อขนเอาไปบ้านเมืองของตนอย่างหนึ่ง เป็นพระพุทธรูปที่คนไทยนำหนีพม่ามาซ่อนไว้อย่างหนึ่ง ในเหตุหนึ่งเหตุใดในสามอย่างนี้ แล้วมีเหตุอันเป็นไปเรือล่มลงท่านจึงจมอยู่ในทะเลจนถึง พ.ศ. ๒๓๐๗ ชาวบ้านจึงไปงมท่านขึ้นมาประดิษฐานไว้ที่วัดบ้านแหลม

ท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎก ได้เขียนประวัติหลวงพ่อบ้านแหลมไว้อีกตอนหนึ่งว่า

"*ท่านเจ้าคุณพระมหาสิทธิการ (ทอง)* เจ้าคณะจังหวัดกิตติมศักดิ์ได้เล่า

แก่ข้าพเจ้าผู้เรียนถามท่านว่าชาวบ้านไปตีอวนได้หลวงพ่อบ้านแหลมมาแล้ว ก็ตั้งใจจะเอาไปประดิษฐานไว้ที่วัดใหญ่ เพราะสมัยนั้น *วัดศรีจำปา* คือ *วัดบ้านแหลม* ทุกวันนี้รวงโรยเต็มที เสนาสนะทรุดโทรม ตามบริเวณวัดก็เป็นป่ารกรุงรัง แต่วัดใหญ่ เป็นวัดเจริญ เป็นหลักฐานกว่าวัดศรีจำปามากจึงพร้อมใจกันจะนำหลวงพ่อไปประดิษฐานไว้ที่วัดใหญ่ แต่ไม่สำเร็จ เพราะมีพายุคลื่นลมพัดจัดจนไม่สามารถ จะนำท่านไปที่วัดใหญ่ได้ จึงต้องนำท่านขึ้นไปประดิษฐานไว้ที่วัดบ้านแหลม คำเล่าของท่านเช่นนี้ตรงกับที่เขียนไว้ในสมุดราชบุรีว่า ไปได้มาจากทะเล"

ประวัติหลวงพ่อบ้านแหลม ที่เขียนไว้ในสมุดราชบุรี ซึ่งทางราชการมณฑลราชบุรีพิมพ์แจก เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๘ มีข้อความว่า

"จุลศักราช ๒๑๑๖ ตรงกับวันพุธ ศักราช ๒๓๐๗ ปีวอกฉศก เดือนอ้ายแม่ทัพ พม่าชื่อว่า *มังมหานรธา* ยกกองทัพมาตีเมืองทะวาย *หุยตองจา* ต่อสู้เหลือกำลังก็พาครอบครัว ลงเรือหนีมาอาศัยเมืองมะริด มังมหานรธาจึงให้กองทัพเรือ ๖๖ ลำ ยกลงมาตีเมืองมะริด ก็ได้เมืองโดยง่าย *หุยตองจา* กับ*กรมหมื่นพิพิธ* พากันลงเรือหนีพม่ามายังเมืองกระบุรี มังมหานรธาจึงให้กองทัพติดตามลงมา ส่วนมังมหานรธาขึ้นไปตีเมืองตะนาวศรีได้อีกเมืองหนึ่ง แล้วตั้งรอทัพหน้าอยู่เมืองตะนาวศรีนั้น ฝ่ายกองทัพพม่าที่ติดตามหุยตองจามาถึงเมืองไหน ก็ให้จับเอาผู้คนไปเป็นเชลยแล้วก็ริบเอาทรัพย์สมบัติแบ่งปันกัน และเผาบ้านเมืองเสียตลอดทางที่มา ด้วยครั้งนั้นเจ้าเมืองกรรมการไม่มีกำลังต่อสู้ พม่าจึงตีได้เมืองมลิวัน เมืองกระ เมืองระนองตลอดมาจนถึงเมืองชุมพร เมืองไชยา แล้วย้อนกลับมาขึ้นตีเมืองประทิว เมืองกำเนิดนพคุณ และเมืองคลองวาฬ เมืองกุยเมืองปราณ ตลอดมาจนถึงเมืองเพชรบุรี แต่กองทัพ *พระยาพิพัฒน์โกษา* กับ *พระยาตากสิน* ยกลงไปจากกรุง ศรีอยุธยาไปถึงทันรักษาเมืองเพชรไว้ได้ พม่าที่ยกมาเป็นแต่กองโจรครั้นมาพบ กองทัพสะกัดอยู่ ก็ถอยหนีกลับไปเมืองตะนาวศรีทางด่านสิงขร

ในระหว่างที่พม่ามาตีเมืองเพชรบุรีนั้น พวกบ้านแหลมที่อยู่ปากอ่าว จังหวัดเพชรบุรี จึงพากันยกครอบครัวอพยพหนีมาตั้งทำมาหากินอยู่ที่ฝั่งใต้ของปากคลองแม่กลอง ติดต่อกับวัดบ้านแหลม พวกชาวบ้านแหลมที่มาตั้งภูมิลำเนาอยู่นี้ เรียกว่าหมู่บ้านแหลม และพวกนี้กระทำการหาเลี้ยงชีพในทางจับสัตว์น้ำทะเล ได้เอาอวนไปล้อมผูกปลาในทะเล ได้พระทองขึ้นมา ๒ องค์ แบ่งให้ชาวบ้านบางตะบูน จังหวัดเพชรบุรีไปองค์หนึ่ง ซึ่งเอาไปประดิษฐานอยู่ที่วัดเขาตะเครา ซึ่งขนานนามว่า "*หลวงพ่อเขาตะเครา*" ต่อมาจนทุกวันนี้

ส่วนอีกองค์หนึ่งพวกบ้านแหลมนี้ได้พาเข้ามาในจังหวัดสมุทรสงครามนำขึ้นประดิษฐานไว้ในอุโบสถวัดศรีจำปา ครั้นต่อมาภายหลังวัดศรีจำปาได้ร่วงโรย โบสถ์และกุฏิ ศาลาชำรุด จึงชักชวนกันซ่อมแซมสถาปนาวัดศรีจำปาขึ้น แล้วจึงเปลี่ยนชื่อวัดเรียกว่า "*วัดบ้านแหลม*" ต่อมาจนทุกวันนี้ แล้วขนานนามพระองค์ที่ได้ จากทะเลนั้นว่า "*หลวงพ่อวัดบ้านแหลม*" ครั้นอยู่ต่อมาหลวงพ่อวัดบ้านแหลมเกิดมีการศักดิ์สิทธิ์ขึ้นมา จนมีมหาชนเคารพนับถือทั่วไปทั้งเมือง และแพร่หลายต่อไปถึงจังหวัดอื่น ๆ เป็นลำดับมาจนทุกวันนี้"

อภินิหารความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อวัดบ้านแหลมนั้น มีมากมายหลายเรื่อง ถ้าจะประมวลมาเล่าก็จะเป็นเรื่องยืดยาว ผู้เขียนเคยปรารภกับเจ้าคุณพระธรรมปิฎก เจ้าอาวาสวัดบ้านแหลมถึงเรื่องนี้ แต่ท่านเจ้าคุณกล่าวว่า ***"เรื่องอภินิหารสิ่งศักดิ์สิทธิ์นี้เป็นเรื่องยาก ต้องได้ประสบด้วยตนเองจึงจะเชื่อ เพียงคำเขาเล่าว่าก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เขียนไปก็กลายเป็นโฆษณาชวนเชื่อ จะเป็นเรื่องขัดกับความรู้สึกของคนบางจำพวก อีกอย่างหนึ่งความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อก็เป็นที่ประจักษ์แก่มหาชนแล้ว ชื่อเสียงของหลวงพ่อก็โด่งดังอยู่แล้วไม่ต้องประกาศคนก็รู้ คนก็นับถือ"*** แต่ความเห็นของผู้เขียนนั้น เห็นว่าเรื่องราวทุกอย่างที่เป็นโบราณคดีหรือประวัติศาสตร์ ก็ตาม หรือแม้แต่เรื่องที่เป็นนิยายนิทาน ถ้าไม่เขียนไว้ก็ไม่มีหลักฐานอ้างอิงได้ เป็นเรื่องเขาเล่าว่านานเข้าก็ลืมเลือนกันไป เรื่องจริงก็กลายเป็นเรื่องนิยาย เรื่องมีตัวตน ก็กลายเป็นเรื่องลม ๆ แล้ง ๆ สู้

เขียนไว้เป็นหลักฐานไม่ได้ ผิดถูกอย่างไรก็ให้ผู้อ่าน วินิจฉัยเอาเอง ผู้เขียนจึงได้พยายามรวบรวมเรื่องนี้ขึ้น การเขียนเรื่องต่าง ๆ นั้น ในเรื่องเดียวกันยิ่งมีคนหลาย ๆ คนช่วยกันเขียนก็ยิ่งดี จะได้เขียนคนละแง่ละมุมให้ถูกต้องสมบูรณ์ขึ้น เปรียบเหมือนตาบอดคลำช้างช่วยกันจับงวง จับงา จับขา จับสีข้าง จับหู จับหาง เข้าหลาย ๆ คนแล้วมาคุยกัน ก็คงจะได้เรื่องช้างโดยสมบูรณ์ขึ้น ฉันใดก็ฉันนั้น

อย่างไรก็ตามที เรื่องความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบ้านแหลมนี้ ท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎก ก็ยังได้เขียนเล่าไว้ในหนังสือ *"สามประวัติ"* ที่ทางวัดพิมพ์แจก เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๓ แต่ก็เขียนด้วยความระมัดระวัง มีความตอนหนึ่งว่า

"ความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบ้านแหลมนั้น มีเล่าลือกันมาก ผู้ที่ประสบความศักดิ์สิทธิ์ด้วยตนเองที่มีอยู่จนทุกวันนี้ก็ยังมีอีกหลายคน และยังยืนยันให้ด้วย แต่ข้าพเจ้าขอคัดสำเนาลายพระหัตถเลขาของ *พระบาทสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้ารัชกาลที่* ๖ มาลงไว้ให้ท่านพิจารณาดังต่อไปนี้

"สวนจิตรลดา บริเวณดุสิต กรุงเทพฯ"

วันที่ ๖ มิถุนายน ร.ศ. ๑๒๔

นมัสการมายังท่านพระครูมหาสิทธิการ ทราบ

ปีกลายนี้ *สมเด็จพระบรมราชินีนาถ* ได้เสด็จไปเมืองสมุทรสงครามในกระบวนหลวง ได้รับสั่งให้คนนำเครื่องสักการะไปถวายหลวงพ่อวัดบ้านแหลม และได้รับสั่งตั้งแต่ครั้งนั้นว่า ขอผลอานิสงส์ความทรงเลื่อมใส จงดลบันดาลให้หายประชวร ครั้นเสด็จกลับกรุงเทพฯ ไม่นานก็หายประชวร จึงทรงระลึกถึงที่ได้ทรงตั้ง สัตยาธิษฐานไว้สมประสงค์ โปรดพระราชทานปัจจัยเป็นมูลค่า ๘๐๐ บาท มาเพื่อช่วยในการปฏิสังขรณ์วัดบ้านแหลม ข้าพเจ้าได้ส่งมาให้ท่านพระครูทางกระทรวงธรรมการแล้ว

วชิราวุธ

พระครูมหาสิทธิการ องค์นี้ชื่อ *(แดง)* เป็นเจ้าอาวาสวัดบ้านแหลมอยู่ก่อน ในขณะที่ *พระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง รัชกาลที่ ๕* เสด็จประพาสเมืองสมุทรสงคราม เมื่อ พ.ศ. ๒๔๔๗ ครั้นเสด็จกลับกรุงเทพฯ แล้วก็ทรงพระราชดำริจะตั้ง พระครูมหาสิทธิการ *(แดง)* เจ้าอาวาสวัดบ้านแหลม เป็นพระราชาคณะที่พระมหาสิทธิการ แต่ไม่ทันตั้งก็สิ้นรัชกาลเสีย ก่อน *พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าฯ* จึงได้ทรงแต่งตั้ง*พระมหาสิทธิการ(แดง)* ให้เป็นเจ้าอาวาสวัดอัมพวันเจติยาราม แล้วทรงพระกรูณาโปรดตั้งพระครูปลัด (ทอง) ฐานานุกรมพระครูมหาสิทธิการ (แดง) เป็น *พระครูศรัทธาโสภิต* เป็นเจ้าอาวาส วัดบ้านแหลมต่อมา มูลเหตุของเรื่องนี้ก็คือ*พระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวง* ได้เสด็จทอดพระเนตรวัดบ้านแหลม วัดพวงมาลัย เห็นวัดทั้งสองนี้เจริญดี มีคนขึ้นมากด้วยวัดทั้งสองนี้มีพระขลังและพระศักดิ์สิทธิ์อยู่วัดละองค์ คือ วัดพวงมาลัย มีพระสงฆ์อาคมขลังอยู่องค์หนึ่งชื่อ *พระครูวินัยธรรม (แก้ว)* เป็นเจ้า อาวาสชาวบ้านเรียกว่า *"หลวงพ่อแก้ว"* มีคนขึ้นมาก มีชื่อเสียงเลื่องลืออยู่ในสมัยนั้น ส่วนวัดบ้านแหลมก็มีพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์อยู่องค์หนึ่งเป็นพระพุทธรูปยืนอุ้มบาตรอยู่ในโบสถ์ คือหลวงพ่อวัดบ้านแหลมนี้ มีชื่อเสียงโด่งดังมาก คนขึ้นมากเช่นเดียวกัน ทำให้วัดทั้งสองนี้มีคนขึ้น มีผลประโยชน์รายได้ดี มีเงินบูรณะวัดทำให้เจริญรุ่งเรืองขึ้นแต่วัดอัมพวันเจติยาราม ซึ่งเป็นพระอารามหลวงกลับทรุดโทรมลงทุกที จนพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ รับสั่งว่า ***"แต่ได้โทรมเข้าเลย โทรมไม่ฟื้น เพราะไม่มีใครยอมไปอยู่ การที่ไม่ยอมไปอยู่นั้นจะเป็นด้วยปราศจากลาภผล ไม่เหมือนวัดบ้านแหลมและวัดพวงมาลัย ซึ่งมีผลประโยชน์ในทางของขลังต่าง ๆ แต่ด้วยเหตุที่ไม่มีสมภารดีนี้ จนราษฎรในคลองอัมพวาพากันเข้าไปทำบุญเสียที่วัดปากน้ำลึกเข้าไปข้างใน การที่จะแก้ไขไม่ให้ร้างไม่มีอย่างอื่น นอกจากหาสมภารที่ดีมาไว้"*** นี่เองเมื่อเสด็จกลับ จึงทรงพระราชดำริจะตั้ง พระครูมหาสิทธิการ *(แดง)* วัดบ้านแหลม ให้ไปเป็นเจ้าอาวาสวัดอัมพวันเจติยาราม แต่ยังไม่ทันตั้งก็สวรรคตเสียก่อน แล้วมาตั้งใน รัชกาลที่ ๖ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๓

๖. บุคคลสำคัญมานมัสการ

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เสด็จประพาสเมืองสมุทรสงคราม ๔ ครั้ง แม้จะไม่ปรากฏหลักฐานว่าได้เสด็จนมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม โดยแน่ชัด แต่ก็เชื่อได้ว่าทุกครั้ง คงจะได้พระราชทานเครื่องราชสักการะให้คนนำไปถวายหลวงพ่อบ้านแหลมตามประเพณี เพราะตามพระราชประเพณีนั้นพระมหากษัตริย์ไทยทรงเป็นพุทธศาสนิกชน เมื่อเสด็จผ่านเมืองใดมีพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ จะต้องพระราชทานเครื่องสักการะไปบูชาพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ประจำเมืองนั้น เช่นผ่านเมืองนครปฐม ก็พระราชทานเครื่องราชสักการะไปถวาย *พระปฐมเจดีย์* ผ่านเมืองพิษณุโลก ก็พระราชทานเครื่องราชสักการะ *พระพุทธชินราช* เป็นต้น หากมีเวลามักจะเสด็จไปนมัสการด้วยพระองค์เอง ฉะนั้นจึงเป็นที่เชื่อถือได้ว่าเมื่อพระบาทสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงเสด็จประพาสเมืองสมุทรสงคราม ก็คงจะได้โปรดให้ราชบุรุษ นำเครื่องสักการะไปถวายหลวงพ่อบ้านแหลมด้วย เช่นเดียวกัน เพราะแม้แต่ *สมเด็จพระนางเจ้าเสาวภาผ่องศรี พระบรมราชินีนาถ* โดยเสด็จไปในกระบวนหลวง ยังได้รับสั่งให้นำเครื่องสักการะบูชาไปถวายหลวงพ่อบ้านแหลม ดังปรากฏหลักฐานอยู่ในพระราชหัตถเลขาของพระบาทสมเด็จ พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดังกล่าวแล้วข้างต้น

แต่จะต้องมีอยู่สักครั้งหนึ่ง หรือสองครั้งในจำนวน ๔ ครั้งที่ได้เสด็จขึ้นทอดพระเนตรวัดบ้านแหลม และนมัสการหลวงพ่อบ้านแหลมด้วย เพราะเหตุว่ามีหลักฐานปรากฏอยู่ คือได้พระราชทานพระบรมฉายาลักษณ์เป็นภาพพิมพ์อย่างดีสอดสีซึ่งพิมพ์จากต่างประเทศ ขนาดกว้างประมาณ ๒๔ นิ้วฟุต พร้อมด้วยกรอบสลักลวดลายอย่างสวยงามมาก ไว้ที่วัดบ้านแหลมยังปรากฏอยู่ทุกวันนี้ นอกจากนั้นยังได้พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ปฐมจุลจอมเกล้าวิเศษ ๑ สาย รัดประคดเอว ๑ สาย ถวายแก่หลวงพ่อบ้านแหลมเป็นพุทธบูชาด้วย ทั้งนี้ตามโบราณราชประเพณีของพระมหากษัตราธิราชเจ้าแต่ปางก่อน ก็

เคยทรงปฏิบัติเช่นนี้ เช่นสมเด็จพระนเรศวรมหาราชก็ถวายเครื่องยศมีสร้อยสังวาลย์เป็นพุทธบูชาแด่พระพุทธชินราช จังหวัดพิษณุโลก เป็นต้น เครื่องราชอิสริยาภรณ์ที่ถวายหลวงพ่อบ้านแหลมนั้นทางวัดยังเก็บไว้ในพระอุโบสถทุกวันนี้ แต่ก็มีซ้ำอยู่ถึง ๒ สาย เข้าใจว่าจะเสด็จมาถึง ๒ คราว บางท่านยืนยันว่าทรงถวายพระประธานในโบสถ์วัดอัมพวัน ๑ สาย ติดมาที่วัดบ้านแหลมในคราวที่วัดบ้านแหลมจัดงาน*พระราชทานเพลิงศพเจ้าคุณมหาสิทธิการ (แดง)* นอกจากนั้น *สมเด็จเจ้าฟ้าภาณุรังษีสว่างวงศ์กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช* ก็ได้ทรงประทานบาตรแก้วสีน้ำเงิน ๑ ใบ ถวายแก่หลวงพ่อบ้านแหลมในครั้งนั้นด้วย

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าฯ เสด็จประพาสเมืองสมุทรสงคราม ๔ ครั้ง คือ

ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๔๑๖ เสด็จโดยเรือยนต์มาทางทะเลเข้าแวะอ่าวแม่กลองไปยังเมืองกาญจนบุรี ครั้งนี้ได้ทรงนิพนธ์นิราศเมืองกาญจน์ในนามของ *ท้าวสุภัตติการภักดี (นาค)* ไว้เรื่องหนึ่ง

ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๓๙ เสด็จประพาสเมืองสมุทรสงครามผ่านมาทางประตูน้ำบางยาง

ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๔๔๗ เสด็จถึงเมืองสมุทรสงคราม เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๔๔๗ เป็นการเสด็จประพาสชนิดปลอมแปลงพระองค์ ที่เรียกว่าเสด็จประพาสต้น *สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ* ได้ทรงนิพนธ์เป็นจดหมายเหตุเสด็จประพาส ต้นอันมีชื่อเลื่องลือไว้แล้ว

ครั้งที่ ๔ พ.ศ.๒๔๕๒ เสด็จถึงเมืองสมุทรสงคราม เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พ.ศ. ๒๔๕๒ *พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว* ได้ทรงนิพนธ์จดหมายเหตุเสด็จประพาสครั้งนี้ไว้เป็นพระราชหัตถเลขา พระราชทานแก่*พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว* เมื่อสมัยดำรงพระยศเป็น*มกุฎราชกุมาร* เรียกว่าพระราชหัตถเลขาเสด็จประพาสมณฑลราชบุรี ครั้งนี้ทรงรับสั่งถึงวัดอัมพวันว่าทรุดโทรมมากเพราะหาสมภารดี ๆ ไปอยู่ไม่ได้ ไม่เหมือนวัดบ้านแหลมและวัด

พวงมาลัย ซึ่งมีประโยชน์ทางของขลัง ทรงหมายถึงวัดพวงมาลัยมีหลวงพ่อแก้วเป็นอาจารย์ที่มีของขลังมีคนขึ้นมากในสมัยนั้น และทรงหมายถึงว่า วัดบ้านแหลมมีหลวงพ่อบ้านแหลม ศักดิ์สิทธิ์มีคนเคารพนับถือมาก แสดงว่าทรงรู้จักวัดบ้านแหลมดีว่ามีพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์และแสดงว่าเคยเสด็จทอดพระเนตรและนมัสการหลวงพ่อวัดบ้านแหลมครั้งใดครั้งหนึ่งก่อนหน้านี้แล้ว

บุคคลสำคัญ ๆ ที่เคยเสด็จทอดพระเนตร และไปนมัสการหลวงพ่อวัดบ้านแหลม ควรจะได้บันทึกไว้เป็นประวัติก็คือ

สมเด็จพระมหาสมณเจ้า กรมพระยาวชิรญาณวโรรส เมื่อเสด็จมาตรวจการคณะสงฆ์เมืองสมุทรสงคราม ได้เสด็จไปทอดพระเนตรวัดต่าง ๆ หลายวัด เช่น วัดบางจะเกร็ง วัดบางขันแตก วัดอัมพวัน และวัดเสด็จ ได้เสด็จมานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลมด้วย ทรงประทับแรมอยู่ถึง ๔ คืน เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๘

สมเด็จพระนางเจ้าสุขุมาลมารศรี และ *สมเด็จเจ้าฟ้ากรมพระยานครสวรรค์วรพินิจ* เสด็จเมืองสมุทรสงครามเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๙ และ พ.ศ. ๒๔๖๖ และได้เสด็จไปประทับแรมและทรงบริจาคทรัพย์ทำบุญที่วัดเสด็จ ได้เสด็จนมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม และทรงทำบุญเลี้ยงพระทั้งวัด อาหารที่เลี้ยงมีขนมจีนซาวน้ำอยู่ด้วย

สมเด็จพระสังฆราชเจ้า กรมหลวงชินวรสิริวัฒน์ เสด็จทอดพระเนตรนมัสการองค์หลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๖๔ สมัย *พระยาวิชิตภักดีศรีสุราษฎร์ธานินทร์ (บุญรอด สาริมาน)* เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

พระยารามราชภักดี ปลัดกระทรวงมหาดไทย มานมัสการเมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๕ ได้ถวายหลอดไฟฟ้าไว้ในโบสถ์ด้วย เมื่อคราววางศิลาฤกษ์โรงไฟฟ้าเทศบาลเมืองสมุทรสงคราม สมัย *นายเกษม สุขุม* เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

พณฯ จอมพล ป. พิบูลสงคราม มานมัสการเมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๔๙๙ เมื่อคราวเปิดทางรถยนต์สายปากท่อและวางศิลาฤกษ์ศาลากลางจังหวัด

สมุทรสงคราม สมัย*นายเจริญ ภมรบุตร* เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

พณฯ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ มานมัสการองค์หลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๐๔ เมื่อคราวมาประชุมชาวนาเกลือ ที่อำเภอเมืองสมุทรสงคราม สมัย *นายชูสง่า ไชยพันธ์* เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

พณฯ จอมพลประภาส จารุเสถียร รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ได้มานมัสการองค์หลวงพ่อบ้านแหลมเมื่อวันที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๖ สมัย *นายประสิทธิ์ อุไรรัตน์* เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด

นายอภัย จันทวิมล ปลัดกระทรวงศึกษาธิการมานมัสการเมื่อวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๐๙

พณฯ นายสุกิจ นิมมานเหมินทร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ มานมัสการเมื่อวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๓ พร้อมด้วยคณะมี *นายสนั่น สุมิตร* ปลัดกระทรวง *นายสาโรช บัวศรี* รองปลัดกระทรวง*พ.อ.ปิ่น มุทุกันต์* อธิบดีกรมการศาสนา และ *นายเชื้อ สาริมาน* อธิบดีกรมศิปากร เป็นต้น

พระองค์เจ้าหญิงสุทธิสิริโสภา และ*พระองค์เจ้าหญิงจุไรรัตนสิริมาน* เสด็จมานมัสการ เมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๓

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (จวน) วัดมกุฏกษัตริยาราม เสด็จมานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

คุณหญิงน้อย รุจิรวงศ์ มานมัสการองค์หลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๑๕

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น) วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม กรุงเทพมหานคร เสด็จมานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๑๖ และได้ลงพระนามไว้ว่า "สมัยที่ได้มาสักการะมาถวายหลวงพ่อวัดบ้านแหลมนี้ คณะสงฆ์มีเจ้าคณะจังหวัดเป็นประธาน คณะข้าราชการ ประชาชน มีผู้ว่าราชการ เป็นต้น มาถวายสักการะในพระอุโบสถวัดบ้านแหลม ขอขอบใจกัลยาณจิตของ ท่านทั้งหลาย ขออวยพรให้ทุกท่านทุกคน จงประสบผลที่มุ่งหมายเป็นนิตยกาล"

นายดำรง สุนทรศารทูล ปลัดกระทรวงมหาดไทย พร้อมด้วยคุณหญิงพัชรา สุนทรศารทูล ได้มานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๖

สมเด็จพระมหาวีรวงศ์ วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร ได้มานมัสการ หลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๑๗ ได้ลงสมุดเยี่ยมไว้ว่า "ได้มาเยี่ยมกราบมนัสการหลวงพ่อบ้านแหลม ได้มาเห็นความพรั่งพร้อมของวัด ทำให้รู้สึกว่า พระสงฆ์วัดนี้ มีลักษณะพัฒนาวัดเป็นอย่างดี "

พณฯ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช นายกรัฐมนตรี ได้มานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลมในพระอุโบสถ พร้อมด้วยคณะเป็นจำนวนมาก เมื่อครั้งมาเปิดศาลหลักเมืองสมุทรสงคราม เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๗

หม่อมเจ้าหญิงพูนพิศมัย ดิศกุล ได้เสด็จมาวัดเพชรสมุทรวรวิหารนมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม และทรงเปิดป้ายพุทธสมาคมจังหวัดสมุทรสงคราม เมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๑๗ และต่อมาก็ได้เสด็จมานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม ทรงเยี่ยมพุทธสมาคมจังหวัดสมุทรสงคราม และเสด็จวัดอัมพวันเจติยาราม อีกครั้งหนึ่ง เมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๒๐

สมเด็จพระธีรญาณมุนี (ธีร์) วัดจักรวรรดิราชาวาส กรุงเทพมหานคร ได้มา นมัสการหลวงพ่อบ้านแหลมเมื่อวันที่ ๑๐ กรกฎาคม ๒๕๑๘ ได้ลงสมุดเยี่ยมไว้ว่า "วัดนี้เป็นวัดที่มีโชคโดยมีหลวงพ่อเพชรมาประทับโปรดจึงเป็นวัดที่ไม่ยากจน แต่ สำคัญต้องใช้ผลที่ได้ในการบำรุงพระพุทธศาสนาให้ถูกต้อง จึงจะเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป"

พณฯ ม.ล.ปิ่น มาลากุล และท่านผู้หญิงดุษฎี มาลากุล ได้มานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๑๙

สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชเจ้าฟ้ามหาวชิราลงกรณ์ สยามมกุฎราชกุมาร พร้อมด้วย*พระเจ้าวรวงศ์เธอพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรชายา* เสด็จพระราชดำเนินมายังพระอุโบสถวัดเพชรสมุทรวรวิหาร ทรงนมัสการบูชาหลวง

พ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๒๐ เวลา ๑๕.๒๐ น.

พณฯ รองนายกรัฐมนตรี สมภพ โหตรกิติ ได้มานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม และไปตรวจสถานที่จะทำสะพานปลา ในจังหวัดสมุทรสงคราม เมื่อ ๒๕๒๐

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (วาสน์) วัดราชบพิธ กรุงเทพมหานคร ได้เสด็จมานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๒๑ และได้ลงพระนามไว้ว่า "ได้มาร่วมพิธีบำเพ็ญอุทิศถวายอดีตเจ้าอาวาส พักผ่อนที่กุฏิเจ้าอาวาส เห็นมีกุฏิเป็นตึกงดงามมากหลายหลัง ทราบว่าเพราะอาศัยทุนที่ผู้ศรัทธาบูชาหลวงพ่อวัดบ้านแหลม นับว่าหลวงพ่อได้ให้ความอุปถัมภ์วัดและภิกษุสงฆ์โดยปริยาย **ควรที่ภิกษุสงฆ์ผู้พึ่งบารมี จะสนองตอบพระคุณท่านด้วยการประพฤติดีประพฤติชอบ ตามธรรมวินัยโดยเคร่งครัด"**

สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา เจ้าฟ้ามหาจักรีสิรินธร คุณากรปิยชาติ สยามบรมราชกุมารี ได้เสด็จพระราชดำเนินมากระทำพิธียกช่อฟ้าพระอุโบสถที่ซ่อมแซมปฏิสังขรณ์ใหม่ เมื่อวันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

พณฯ พลเอกปรม ติณสูลานนท์ นายกรัฐมนตรี มานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๒๘

สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา ได้เสด็จประพาสเมืองสมุทรงสงคราม เสด็จไปทอดพระเนตรอุทยานรัชกาลที่สอง ที่วัดอัมพวันเจติยาราม เสด็จไปทอดพระเนตรต้นลิ้นจี่ อายุ ๑๐๐ ปี ที่วัดบางเกาะเทพศักดิ์แล้ว เสด็จลงเรือล่องมาตามลำแม่น้ำแม่กลอง เสด็จขึ้นมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม เมื่อวันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ เวลา ๑๖.๐๐ น.

๗. อภินิหารความศักดิ์สิทธิ์

อภินิหารความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบ้านแหลมนั้นมีมากมายหลายเรื่อง จะขอนำ มาเล่าไว้ในที่นี้เฉพาะที่มีตัวตนผู้ยืนยันและไม่เป็นเรื่องส่วนตัวเกินไปเท่านั้น เพื่อประกอบประวัติของหลวงพ่อให้สมบูรณ์ขึ้น เพราะหลวงพ่อบ้านแหลมจะเกิดเป็นพระดีมีชื่อเสียง จนต้องเขียนประวัติขึ้น ก็เพราะอภินิหารความศักดิ์สิทธิ์นี่เอง

นางทองเหลือง ลิ้นจี่ ผู้ขายธูปเทียนอยู่ในโบสถ์วัดบ้านแหลมเล่าว่า*ท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎก (สนิท เขมจารี)* เจ้าอาวาสวัดบ้านแหลมองค์ปัจจุบันนี้ เมื่อย้ายมาอยู่วัดบ้านแหลม พ.ศ ๒๔๙๐ นั้น ยังเป็น*พระมหาสนิท เขมจารี* เปรียญ ๘ ประโยค สอบเปรียญ ๘ ได้ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๘๐ ครั้นมาอยู่วัดบ้านแหลมก็ได้เข้านมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม ตั้งสัตย์อธิษฐานว่า ถ้าจะมาอยู่วัดนี้ดีมีความสุขความเจริญ สอบเปรียญ ៩ ปีนี้ขอให้สอบได้จะปิดทองถวายหลวงพ่อ ๕๐๐ แผ่น แล้วก็สอบได้จริง ๆ จึงต้องปิดถวายถึง ๕๐๐ แผ่น ทองมากมายคนเดียวปิดไม่ไหว พระเณรต้องช่วยกันปิด นางทองเหลืองก็ได้ช่วยปิดด้วยผู้หนึ่ง เรื่องนี้จะเห็นจริงอย่างไร ตัวท่านเองก็ยังอยู่ ไปสอบถามดูก็คงจะทราบข้อเท็จจริงด้วยตนเอง แต่ในด้านความสุข ความเจริญนั้น น่าจะไม่ต้องไปเรียนถามท่าน เพราะจากประวัติท่านเจ้าคุณนั้น ปรากฏว่าพอมาอยู่วัดบ้านแหลมได้ปีเดียว ครั้น พ.ศ. ๒๔๙๑ ก็เป็นพระราชาคณะ มีราชทินนามว่า *“พระกวีวงศ์”* ในปีที่ได้เปรียญ ៩ ประโยคนั่นเอง ครั้นถึง พ.ศ. ๒๔๙๕ ก็ได้เลื่อนเป็นพระราชาคณะชั้นราชในนามเดิม พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้เลื่อนเป็นพระราชาคณะชั้นเทพ มีราชทินนามว่า *“พระเทพเวที”* พ.ศ. ๒๕๐๔ ได้เลื่อนเป็นพระราชาคณะชั้นธรรม มีราชทินนามว่า *“พระธรรมปิฎก”* จึงเป็นที่ น่าสังเกตว่า ท่านมีความเจริญรุ่งเรืองทั้งในด้านการบริหารการคณะสงฆ์ และ ในด้านส่วนตัว เช่นได้เลื่อนสมณศักดิ์มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวาง เจ้าอาวาสวัดนี้องค์ก่อน ๆ ตั้งแต่ *พระสนิทสมณคุณ (เนตร)*

พระมหาสิทธิการ (แดง) พระมหาสิทธิการ (ทอง) เป็นต้น ก็ล้วนมีความเจริญรุ่งเรือง มีสมณศักดิ์เป็นพระราชาคณะและมีชื่อเสียงดีมากทุก ๆ รูป

คุณประเกียรติ บุญพิทักษ์ อดีตนายกเทศมนตรี เมืองสมุทรสงครามเล่าว่าสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑ พ.ศ.๒๔๖๐ นั้น ลูกชาวสมุทรสงครามได้อาสาสมัครไปราชการ สงครามโลกกันหลายคน อาทิเช่น *พ.ท.หลวงยุทธสารประสิทธิ์ (เมี้ยน โรหิตเศรณี)* และ *ร้อยเอกขุนพลไชยพิศิษฐ (สงวน สุคนธมาน)* ไปอยู่ในฝรั่งเศส วันหนึ่งทหารอาสาสงครามโลก พากันอายฝรั่งไม่กล้านำเครื่องรางของขลังติดตัวกันไปเท่าไร *ขุนพลไชยพิศิษฐ (สงวน สุคนธมาน)* ไปอยู่ในฝรั่งเศส วันหนึ่งได้ขึ้นเครื่องบินฝึกหัด เครื่องบินเกิดขัดข้อง เครื่องยนต์หยุดร่อนลงมา *ขุนพลไชยพิศิษฐ (สงวน สุคนธมาน)* ระลึกถึงหลวงพ่อวัดบ้านแหลมร้องขึ้นว่า *"หลวงพ่อช่วยลูกด้วย" ขุนพลไชยพิศิษฐ* จึงรอดตายมาได้อย'างปาฏิหาริย์ เมื่อกลับเมืองไทย จึงได้ซื้อเครื่องบินจำลองแบบ ที่นำใช้ฝึกบินทำค้วยทองแดง ขนาดประมาณ ๑๒ นิ้วฟุต มาถวายหลวงพ่อ ๑ เครื่อง แขวนอยู่ที่เพดานโบสถ์เป็นเวลานาน เครื่องบินจำลองนั้นจึงได้ชำรุดสูญหายไป *คุณประเกียรติ บุญพิทักษ์* เล่าว่า *ขุนพลฯ* ผู้นี้มีความเคารพนับถือหลวงพ่อ บ้านแหลมอย่างลึกซึ้ง มีงานคราวใดต้องมาช่วย เมื่อซ่อมโบสถ์ครั้งหลังก็ได้ทำระฆัง ใบเล็ก ๆ จารึกชื่อมาติดแขวนไว้ที่ช่อฟ้าด้วย

คุณซ้อน ปานน้อย เล่าว่า *จ่าอากาศเจริญ ปานน้อย* ผู้มีศักดิ์เป็นอาเป็นนักบินออกฝึกบินที่ดอนเมืองเครื่องยนต์ขัดข้องตกลงมาไม่เป็นอันตรายเพราะนึกถึงหลวงพ่อบ้านแหลมให้ช่วย เมื่อรอดตายมาแล้วก็ทำเครื่องบินจำลองด้วยไม้มาถวายหลวงพ่อลำหนึ่ง สงกรานต์ทุกปีต้องมานมัสการหลวงพ่อบ้านแหลมเป็นประจำ

นายเทียบ อินทมูล ตลาดแม่กลองเล่าว่า *นายชิต เข้มขัน* อดีตนายด่านศุลกากร สมุทรสงครามได้ประกอบอาชีพส่วนตัว เป็นกัปตันเรือเดินทะเลระหว่างกรุงเทพฯกับ สิงคโปร์ คราวหนึ่งเรือต้องพายุอัปปางลง ต้องลอยอยู่ในทะเล

หลายชั่วโมง หมดกำลังจะจมน้ำอยู่แล้ว นึกถึงหลวงพ่อบ้านแหลมขึ้นมาได้จึงขอให้หลวงพ่อช่วย ขณะนั้นเรือที่เดินอยู่ในทะเลได้ยินเสียงคนร้องให้ช่วย จึงหันหัวเรือเที่ยวตามหาไปตามเสียงที่ร้องเรียกนั้น แต่เดือนมืดมองไม่เห็น จึงแล่นวนเวียนอยู่ เมื่อหาไม่พบก็หัน หัวเรือจะแล่นต่อไป แต่ก็ได้ยินคนร้องเรียกให้ช่วยอยู่เรื่อย จึงออกหาอีกจนพบ นายชิต เข้มขัน ลอยคออยู่จวนจะจมน้ำอยู่แล้ว จึงช่วยไว้ได้ เมื่อเอาขึ้นมาบนเรือนั้น นายชิตสลบไม่ได้สติต้องแก้ไขอยู่นาน เมื่อฟื้นขึ้นมาจึงถามดูว่าร้องเรียกหรือเปล่า นายชิตบอกว่าไม่ได้ร้องเรียกให้ช่วย เป็นแต่บอกหลวงพ่ออยู่ในใจว่า ขอให้หลวงพ่อช่วยด้วยเท่านั้น เรื่องนี้ก็เป็นอัศจรรย์เรื่องหนึ่ง

คุณหนุน วัจนประดิษฐ์ อดีตครูอำเภอเมืองสมุทรสงคราม เล่าว่าได้เคยตกรถอยู่ต่างจังหวัด จะกลับก็ไม่ได้ เพราะมีเงินหลืออยู่เพียง ๖ สลึงเท่านั้น หมดหนทางเข้าจริง ๆ ก็ยกมือขึ้นไหว้ระลึกถึงหลวงพ่อว่า *"ขอให้ช่วยเหลือให้กลับบ้านได้เถิด"* สักครู่หนึ่งก็พบคนรู้จักออกปากยืมเงิน ๒๐ บาท กลับบ้านได้ถึง ที่อับจนเข้าจริง ๆ นึกถึงหลวงพ่อช่วยก็รอดตัวทุกที

คุณประเกียรติ บุญพิทักษ์ อดีตนายกเทศมนตรีเมืองสมุทรสงครามเล่าว่าหลายปีมาแล้ว *คุณนายสุขจิตร บุญครอง* เจ้าของโรงพิมพ์หินบุญครองแถววังบูรพา ได้ป่วยเป็นโรคอย่างหนึ่ง รักษามานานปีไม่หายทั้งยาไทย ยาจีน คืนหนึ่งฝันว่าหลวงพ่อบ้านแหลมมายืนอยู่ตรงหัวนอน เอาน้ำมนต์พรมศีรษะ ให้ตื่นขึ้น มาก็รู้สึก สบายหายวันหายคืนจนเป็นปกติดี จำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าเคยรู้จักหลวงพ่อบ้านแหลมที่ไหน เจ้าอาวาสวัดอะไรแห่งหนึ่ง จึงสั่งให้ค้นรูปเหรียญที่วัดต่าง ๆ ที่เคย นำมาสั่งพิมพ์ที่ร้าน รู้สึกแปลกใจมากที่คนงานค้นรูปเหรียญหลวงพ่อได้เหรียญมา หนึ่งเหรียญ แทนที่จะเป็นพระสงฆ์กลับเป็นพระพุทธยืนอุ้มบาตร สอบถามก็ได้ความว่าหลวงพ่ออยู่วัดบ้านแหลม จังหวัดสมุทรสงคราม จึงเดินทางมานมัสการ วันมานมัสการนั้น เผอิญพบคุณประเกียรติที่หน้าโบสถ์วัดบ้านแหลมแล้วแสดงความประสงค์จะถวายตุ่มน้ำ สำหรับ

ใส่น้ำมนต์เป็นทานแก่มหาชนที่มาหา หลวงพ่อ คุณประเกียรติได้แนะนำให้ถวายขันน้ำมนต์แทนตุ่มน้ำ เพราะตุ่มน้ำตั้งในโบสถ์ไม่ได้ คุณนายจึงชวนนายประเกียรติไปซื้อขันขนาดใหญ่ที่เวิ้งนครเกษม ๒ ขัน จารึกชื่อถวายหลวงพ่อไว้ข้างขัน ขันนั้นยังตั้งอยู่ในโบสถ์ปรากฏอยู่ทุกวันนี้ นอกจากนั้นคุณนายผู้นี้ยังได้ถวายตุ่มน้ำอีก ๔ ใบ ตามความประสงค์เดิมด้วย

อีกเรื่องหนึ่ง ท่านพระครูชื่ออะไรจำไม่ได้ เป็นเจ้าอาวาสวัดกำแพง อยู่ในคลองบางหลวง เขตอำเภอบางขุนเทียน จังหวัดธนบุรีได้ป่วยเป็นโรคอย่างหนึ่งรักษามา ๗ ปี แล้วก็ไม่หาย คืนหนึ่งฝันว่าหลวงพ่อบ้านแหลมมายืนอยู่ที่หัวนอนพรมน้ำมนต์ให้ ต่อมาก็หายวันหายคืนจนเป็นปกติ ท่านพระครูจึงจัดผ้าป่ามาทอดที่วัดบ้านแหลม ถวายหลวงพ่อเป็นผ้าป่ากองใหญ่ในครั้งนั้นมากันสามลำเรือทางคลองแม่กลอง เลยไปวัดปากสมุทรจนถึง ๔ ทุ่ม หิวโหยกันมาก คุณซ้อนปานน้อย ต้องหุงข้าวต้มเลี้ยง ต่อมานายซ้อนผู้นี้ป่วย ภรรยาบนตัวจะบวชให้เมื่อหายป่วยแล้วจึงต้องบวช เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๖

คุณประเกียรติ บุญพิทักษ์ เล่าอีกเรื่องหนึ่งว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๔๖๕ ได้บวชอยู่ ที่วัดบ้านแหลม ครั้งหนึ่งได้เคยไปเทศน์ในคราวมีงานใหญ่ในสมัยนั้นการเทศน์ต้องมีศิษย์เดินแบกคัมภีร์เทศน์เดินนำหน้าพระไปด้วย พ่อแม่เด็กมักจะให้เด็กผูกทองเป็นสร้อยข้อมือ และสร้อยคอแต่งตัวสวยเป็นการมีหน้ามีตาด้วยลูกศิษย์ของ *นายประเกียรติ* คือ *นายริน สิปิสุนทร* เจ้าของร้านไทยสมุทรขายหนังสือพิมพ์ริมสถานีแม่กลองเดี๋ยวนี้ สวมสายสร้อยไปหนักประมาณ ๕ บาทเมื่อกลับจากเทศน์แล้วก็ถอดซุกไว้ใต้ที่นอนแล้วไปเที่ยว กลับมาสายสร้อยหายหมดจึงไปเรียนท่านเจ้าคุณมหาสิทธิการ *(ทอง)* ท่านเจ้าคุณให้ค้น แต่เป็นเวลากลางคืนไม่รู้จะค้นหาที่ไหน คุณประเกียรติจึงยกมือนมัสการหลวงพ่อในโบสถ์ให้ช่วยดลบันดาล ใจให้เดินไปถูกที่ซ่อนได้ทองคืนมาเถิด ครั้นแล้วคุณประเกียรติก็เดินตรงไปที่ใต้ถุนศาลาการเปรียญ เหมือนมีอะไรมาดลอกดลใจ พบว่ามีรอยขุดดินกลบอยู่ใหม่ ๆ คุ้ยขึ้นมาก็ได้ทองครบจำนวนเป็นที่อัศจรรย์

เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๖ ไฟไหม้ตลาดแม่กลอง เนื่องจากมีเรื่อง ยุ่ง ๆ อยู่ เรื่องการเงินผลประโยชน์วัด จนกรมศาสนาส่งคนมาสอบสวน ไฟก็ชิงไหม้เสียก่อน สมัยนั้นตลาดยังเป็นห้องแถวไม้มุงจากอยู่เป็นส่วนมาก ไฟไหม้ตลาดครั้งนั้น กุฏิและโบสถ์ของหลวงพ่อไม่มีอันตราย รวมทั้งโรงเรียนเทศบาล ๔ ที่*หมื่นอาจชนะพงศ์* สร้างให้อยู่ในวัดด้วย แต่ถูกทางการสั่งทำลายเพื่อตัดต้นไฟ

นางลำใย พูลสุวรรณ บ้านในตลาดแม่กลองเล่าว่าวันไฟไหม้นั้นมีคนเห็นใครคนหนึ่งไปยืนโบกผ้าเหลืองอยู่บนยอดสน นางลำใยคิดว่าเป็นเด็ก ๆ โบกเล่น เมื่อเล่าให้ใคร ๆ ฟัง จึงเชื่อกันว่าหลวงพ่อบ้านแหลมแสดงอภินิหารดับไฟ

แพทย์หญิงสุภรณ์ สุนทรศารทูล โรงพยาบาลสมุทรสงคราม คลอดบุตรฝาแฝดคู่หนึ่ง เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๖ เป็นเด็กคลอดก่อนกำหนด ๓ สัปดาห์ เป็นเด็กคู่แฝด เด็กจึงเล็กมาก น้ำหนักรวมกันสองคนเพียง ๓,๓๐๐ กรัม น้ำหนักสองคนรวมกันเท่ากับเด็กคลอดปกติธรรมดาคนเดียว ต้องเข้าเครื่องอบอากาศอยู่ในห้องกระจก ครั้นอยู่ต่อมาเด็กคนหนึ่งก็เลยเสียไป เด็กอีกคนหนึ่งก็อ่อนแอมาก อาการไม่ค่อยดี บิดาของเด็กก็คือตัวผู้เขียนไม่รู้ว่าจะช่วยได้อย่างไร นึกถึงหลวงพ่อบ้านแหลมขึ้นมาได้ จึงยึดเป็นที่พึ่งครั้งสุดท้ายได้ไปหาหลวงพ่อบ้านแหลมในโบสถ์ ยกลูกคนที่เหลือให้เป็นลูกของหลวงพ่อ ตั้งสัตย์อธิษฐานว่าถ้าเด็กคนนี้จะมี บุญวาสนาอยู่ให้พ่อแม่ได้ชื่นชมยินดีก็ขอให้รอด เมื่อโตขึ้นเดินได้แล้วจะพามา ถวายหลวงพ่อ เด็กคนนี้แม่เขาตั้งชื่อว่า "สุธัญญา" น่าประหลาดที่โตขึ้นยังไม่ถึงขวบก็พูดได้คำแรกว่า "ไป" พูดคำนี้อยู่วันละหลาย ๆ ครั้ง คำอื่น ๆ ยังพูดไม่ได้ เด็กจะชวนไปหาหลวงพ่อบ้านแหลม หรืออย่างไรก็ไม่ทราบ เล่าไว้เพราะเห็นเป็นเรื่องแปลก

เด็กชายอุทัย นามสกุลไม่ทราบ บ้านอยู่จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ป่วยมากจนสลบไปหลายชั่วโมง แม่ของเด็กหมดที่พึ่ง จึงบอกเล่าหลวงพ่อบ้านแหลมขอให้ช่วยลูกด้วย เด็กนั้นฟื้นขึ้นมาได้หายป่วย แม่ของเด็กพึ่งมาแก้บนหลวงพ่อ

ด้วยละครโรงหนึ่ง เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๐๗ ได้จ้างละครเข้ารำถวายหลวงพ่อถึงประตูโบสถ์ ถ้าเขาไม่ห้ามคงเข้าไปรำถวายถึงในโบสถ์เป็นแน่

นายสมหวัง โชติกเสถียร เล่าว่ามีเหรียญรูปหลวงพ่อบ้านแหลม แขวนคอติดตัวไปราชการสงครามชายแดน เคยเข้าที่คับขันอับจน ก็อาราธนาหลวงพ่อให้ช่วย ก็รอดตายปลอดภัยมาได้ทุกคราว จึงนับถือหลวงพ่อมาก ทุกวันนี้ก็มีเหรียญรูปหลวงพ่อแขวนติดตัวตลอดมา

สมัยเมื่อ ๔๐ หรือ ๕๐ ปีมานี้ ที่ดินทางด้านเหนือของวัดที่เป็นหมู่บ้านแหลมทุกวันนี้ยังเป็นของวัดบ้านแหลม ต่อมาเจ้าพนังงานที่ดินจากกระทรวงเกษตรออกมารังวัดออกโฉนดที่ดินในจังหวัดนี้ มาพักอยู่ที่บ้านสมุห์บัญชีกองโรงเรียนทหารเรือ สมุห์บัญชีผู้นั้นได้ไปชี้ที่รังวัดที่ดินเหนือวัดบ้านแหลมออกตราจองไว้เป็นของตน โดยไม่มีใครทราบเรื่อง อยู่ต่อมาสมุห์บัญชีผู้นั้นออกจากราชการ ภรรยามีความยากจนจึงเอาโฉนดนั้นมาขายให้แก่ทางวัด ๑๐๐ บาท ทางวัดก็รับซื้อไว้แต่ชาวบ้านก็อยู่อาศัยกันเรื่อยมาโดยไม่ได้เช่าถือนานเข้าเมื่อตกถึงลูกหลานก็ต่างไปออกโฉนดทางเจ้าพนักงานทะเบียนที่ดินเป็นเจ้าของครอบครองมาจนกระทั่งบัดนี้ โฉนดตรา ๘ ดวง อย่างเก่าที่ทางวัดถืออยู่ยกเลิกไป ทางวัดตั้ง *ขุนสมานสมุทรกรรม (บุญหนุน มหานีรานนท์)* เป็นทนายยื่นฟ้องขับไล่ แต่ทางวัดแพ้คดีรายนี้ เขาว่าเรื่องนี้หลวงพ่อบ้านแหลมไม่ว่ากระไร เพราะถือว่าหมู่บ้านแหลมนี้ล้วนแต่เป็น ลูกหลานของหลวงพ่อมาแต่เดิม ครั้งอพยพมาแต่บ้านแหลมเพชรบุรี และไปได้หลวงพ่อมาแต่ทะเลได้อุปถัมภ์ค้ำชูหลวงพ่อและวัดบ้านแหลมเป็นคู่ทุกข์คู่ยากมาแต่เดิมครั้งบรรพบุรุษ หลวงพ่อจึงทิ้งไม่ได้ มีอะไรก็ต้องช่วยเหลือตอบแทนหลวงพ่อก็เหมือนสมภารเจ้าวัดสมัยนี้ ที่ทิ้งลูกหลานญาติโยมไม่ได้ ลูกหลานญาติโยมยากจนทุกข์ยาก ก็ต้องให้พึ่งเป็นธรรมดาของพระที่ต้องมีเมตตาจิต เล่าเรื่องนี้ไว้เพื่อแสดงว่า หลวงพ่อแม้เป็นพระพุทธรูปก็มีโชคชะตา มีความเป็นมาและเป็นไป มีลาภ มียศ มีชื่อเสียงเกียรติคุณ มีผู้อุปถัมภ์ มีบริวาร มีมาร มีศัตรู เหมือนอย่างบุคคลธรรมดาสามัญเราท่านนี่เอง

แต่หลวงพ่อนั้นประกอบด้วยบุญญาบารมีสูง เพราะเหตุได้ บำเพ็ญบารมี ๑๐ ประการ มานานนับร้อยปีทั้ง*ทาน*, *ศีล*, *เนกขัมมะ*, *ปัญญา*, *วิริยะ*, *ขันติ*, *สัจจะ*, *อธิษฐาน*, *เมตตา* และ *อุเบกขาบารมี* หลวงพ่อจึงทรงคุณวิเศษยิ่งกว่ามนุษย์ปุถุชนอย่างเราท่านหลายร้อยเท่า

นายบำรุง หลงสวาสดิ์ ครูใหญ่ตรีวัดน้อยแสงจันทร์ อำเภอเมืองสมุทรสงคราม เล่าว่า เมื่อไปสอบวิชาวาดเขียนโทนั้น ได้ไปนมัสการหลวงพ่อบนบานว่าขอให้สอบได้เถิด แล้วก็ไปสอบ ภรรยาอยู่ข้างหลังได้ไปหาคนทรงหลวงพ่อบ้านแหลม คนทรงบอกว่า เมื่อนายบำรุงเข้าไปหาหลวงพ่อในโบสถ์นั้นไม่ได้ตั้งสัคเคชุมนุมเทวดา ให้ทำเสียให้ถูกต้อง ภรรยาก็จัดการแก้ไขเมื่อนายบำรุงมาได้สอบถามดู นายบำรุง ก็รับว่าลืมไป ไม่ได้ตั้งสัคเคชุมนุมเทวดาจริง ๆ เรื่องนี้นายบำรุงกล่าวว่า อัศจรรย์ ใจมากที่คนทรงทราบเรื่องนี้ได้

นายอู๊ด บุญยวานิช เล่าว่าเมื่อเป็นเด็ก เล่นซุกซนล้มลงถูกตอตำตาจนบวมปิด มารดานับถือหลวงพ่อบ้านแหลม จึงบนบานบอกเล่า ตกกลางคืนเห็นแสงสว่าง อยู่ที่หัวนอน จึงได้ถามมารดาว่าได้จุดเทียนไว้ที่หัวนอนหรือมารดาดีใจว่าหลวงพ่อมาช่วยแล้ว เพราะไม่มีแสงเทียนที่ไหน พอรุ่งเช้ารู้สึกคันนัยน์ตาจึงเอามือจับ ๆ ดู เจอะเสี้ยนโผล่ออกมา จึงถอนออกมาได้ยาวสักเท่าอันไม้ขีดไฟทำให้ตาบอดจนทุกวันนี้

ตัวผู้เขียนเองคราวหนึ่งป่วยเป็นแผลในร่มผ้าอยู่ช้านานไม่ลุกลาม แต่ไม่หายสนิท ใจก็คิดกลัวว่าจะเป็นโรคร้ายแรงไป จึงบอกเล่าหลวงพ่อ ตกกลางคืนก็ฝันว่าหลวงพ่อเป็นพระแก่ ๆ ไปรดน้ำมนต์ให้ตรงแผลนั้น ต่อมาไม่กี่วันก็หายอย่างอัศจรรย์ จะหายเพราะยาหรือหลวงพ่อก็ตามทีเถิด อัศจรรย์ตรงที่ฝันเห็นหลวงพ่อเป็น พระแก่ ๆ โปรดน้ำมนต์ให้นี่แหละ ทำให้คิดว่า หลวงพ่อนี่ใครได้อาราธนาบอกเล่า ก็มักจะช่วยเหลือด้วยเมตตาเสมอ ใครเดือดร้อนหมดที่พึ่งก็ลองให้หลวงพ่อช่วยดูบ้างเถิด

ม.จ.หญิงพูนพิศมัย ดิศกุล ได้มีลายพระหัตถ์ถึง *คุณสุพงษ์ เนตรสว่าง*

เกี่ยวกับปาฏิหาริย์ขององค์หลวงพ่อบ้านแหลม ตามสำเนาลายพระหัตถ์ดังนี้

(สำเนา)

วันที่ ๖ กันยายน ๒๕๑๔

คุณสุพงษ์ ทราบ

ในวันที่เธอมาพบดิฉันนั้น พอกลับมาบ้าน ดิฉันก็เปิดหนังสือต่าง ๆ ที่เธอให้ ออกอ่าน พบเรื่องหลวงพ่อบ้านแหลม ก็อ่านไปจนจบ ด้วยอยากรู้ว่าทางหัวเมือง เขาคิดเรื่อง ปาฏิหาริย์ กันอย่างไร

ดิฉันกำลังจะไปเยี่ยมชาวพุทธที่ประเทศอินโดนีเซีย ใน ๒-๓ วันนี้ และกำลังมีเรื่องธุระที่ทำค้างอยู่ ทำให้เป็นห่วงว่าจะไม่เป็นไปตามต้องการ เพราะดิฉันไม่อยู่ พออ่านจบก็ลุกเข้าไปหยิบธูปเทียนออกไปกลางแจ้ง บูชาหลวงพ่อบ้านแหลม ว่า ขอให้ช่วยธุระนี้ให้เสร็จในเวลาก่อนดิฉันไป โดยที่ไม่มีหวังลย แต่พอรุ่งขึ้นก็ได้รับข่าวเป็นที่เรียบร้อยทุกประการ

บัดนี้ ทำให้คิดว่าจะถวายเครื่องสักการะท่านได้อย่างไร จึงมีจดหมายนี้มาปรึกษาเธอ ว่าจะมีผู้ใดเข้ามากรุงเทพฯ แลฝากไปได้บ้าง หรือจะให้ใครไปทางใดดีและสะดวก ? ขอประทานอย่าให้เป็นการเอิกเกริกจนลงพิมพ์เอะอะทำให้ต้องรำคาญใจจนต้องเลยเลิกศึกษาในสิ่งต่างๆ ซึ่งเขากำลังสนใจกันอยู่ในเรื่องที่ยังรู้ไม่ได้ หวังว่าคุณจะเข้าใจ และช่วยให้ได้ถวายเครื่องสักการะบูชาแก่หลวงพ่อด้วย

ขอขอบคุณอีกครั้ง

พูนพิศมัย

ป.ล. ดิฉันไปต่างประเทศวันที่ ๑๙ นี้

ที่ว่า *"กำลังมีเรื่องธุระที่ทำค้างอยู่ ทำให้เป็นห่วงว่าจะไม่เป็นไปตามที่ต้องการ เพราะดิฉันไม่อยู่ พออ่านจบก็บุกเข้าไปหยิบธูปเทียนออกมากลางแจ้ง บูชาหลวงพ่อบ้านแหลมว่า ขอให้ช่วยธุระนี้ให้เสร็จในเวลาก่อนดิฉันไป โดยไม่มีที่หวังเลย แต่พอรุ่งขึ้นก็ได้รับข่าวเป็นที่เรียบร้อยทุกประการ"* นั้น

ม.จ.พูนพิศมัย ได้ทรงเล่าให้คุณสุพงษ์ เนตรสว่างฟังว่า คืออาคารสถานที่จะสร้างเป็นที่ทำการขององค์การพุทธสัมพันธ์แห่งโลก ยังไม่มีเงินงบประมาณได้ทรงขอความอนุเคราะห์ไปทาง ฯพณฯ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ นายกรัฐมนตรี เป็นการภายใน แต่ไม่มีทางหวังว่าจะได้ความกรุณาอะไรเพราะเงินจำนวนมากเป็นล้านบาท แต่หลังจากจุดธูปเทียน บอกเล่าหลวงพ่อบ้านแหลมให้ช่วย วันต่อมา ก็ได้รับโทรศัพท์จากท่านจอมพลว่า ได้จัดงบ ประมาณพิเศษให้แล้วตามพระประสงค์ ซึ่งเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์เป็นอันมาก เหตุนี้แหละ ม.จ.พูนพิศมัย จึงต้องจัดเครื่อง สักการะมาบูชาหลวงพ่อบ้านแหลมโดยเร็ว แต่ติดธุระจะต้องเดินทางไปต่างประเทศ จึงได้ติดต่อคุณสุพงษ์ เนตรสว่าง ช่วยเป็นธุระจัดการแทน

มีเรื่องสำคัญอยู่อีกสองเรื่อง จะขอนำมาเล่าแถมท้ายไว้ เพราะมีหลักฐานตัวคนที่อ้างชื่อได้อยู่ คือเมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ ข้าพเจ้าได้ไปนมัสการ*ท่านเจ้าคุณพระมหาสิทธิการ (เยื้อน กัลยาณธโร)* เลขานุการเจ้าคณะจังหวัดสมุทรสงคราม ท่านได้เล่าเรื่องแปลกประหลาดให้ฟัง ๒ เรื่อง คือ

เรื่องที่ ๑ เรื่องโรงเรียนเทคนิคจังหวัดสมุทรสงคราม ได้ปลูกตึกแถวอยู่ที่หน้าวัดเพชรสมุทรมาเป็นเวลากว่า ๓๐ ปีแล้ว เวลานี้ไม่ได้ใช้แล้วเพราะโรงเรียน ย้ายออกไปอยู่ที่ ตำบลลาดใหญ่มาหลายปีแล้ว ตึกแถว ๔ คูหานั้นจึงให้ครูพักอาศัย อยู่เป็นบ้านพักชั่วคราว ต่อมาทางวัดต้องการที่ดินขยายวัดออกไปให้สวยงามเป็นระเบียบเรียบร้อย จึงขอให้ทางโรงเรียนย้ายครูออกไปอยู่ที่อื่นแต่ทางโรงเรียนอ้างว่าครูไม่มีที่พัก ท่านเจ้าคุณพระราชสมุทรเมธีกับเจ้า

คุณมหาสิทธิการ จึงได้ไปพบท่านรัฐมนตรีสัมพันธ์ ทองสมัคร ขอให้ช่วยเหลือท่านรัฐมนตรี จึงจัดงบประมาณ ให้สร้างบ้านพักครู ๕๐๐,๐๐๐ บาท ทางโรงเรียนได้งบประมาณมาสร้างบ้านพักครู เสร็จแล้ว แต่ทางครูก็ยังไม่ย้ายออกไปอยู่บ้านพักครู ทางวัดจึงไปรายงานเหตุขัดข้อง ให้ท่านรัฐมนตรีทราบเพื่อช่วยเหลืออีกครั้งหนึ่งท่านรัฐมนตรี จึงได้เรียกผู้อำนวยการโรงเรียนเข้าพบเพื่อสอบถามข้อขัดข้อง ท่านรัฐมนตรีจะดุว่าเอาอย่างไรไม่ทราบ เมื่อผู้อำนวยการกลับมาแล้วก็ได้กล่าวถ้อยคำรุนแรงขึ้นว่า "หลวงพ่อบ้านแหลมไม่ดีอะไรต่าง ๆ นานา" คำว่าหลวงพ่อบ้านแหลมนี้เป็นคำกำกวม อาจจะหมายถึงหลวงพ่อในโบสถ์หรือหลวงพ่อเจ้าอาวาสก็ได้ ไม่ทราบว่าเป็นอะไร สองวันต่อมา ไฟก็ไหม้บ้านพักครูหลังนั้นวอดวายไป ผู้อำนวยการโรงเรียนรู้ว่าไฟไหม้บ้านพักที่พึ่งสร้างเสร็จก็ถึงแก่ช็อคไปเลย

เรื่องที่ ๒ คุณวุฒินันท์ พงศ์อารยะ ผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรงสงคราม จะครบ เกษียณอายุในวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๒๘ ท่านเดินทางมาดำรงตำแหน่งนี้เมื่อ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๔ เป็นระเบียบของทางราชการว่าผู้ว่าราชการจังหวัดดำรงตำแหน่งอยู่ครบเทอม ๔ ปี แล้วจะต้องย้ายไป เผอิญท่านเหลือเวลาอีกปีเดียวจะเกษียณอายุ จึงต้องย้ายเข้าประจำกระทรวงมหาดไทยก่อน ในปีนั้นมีชื่อคุณวุฒินันท์เสนอเข้าห้องรัฐมนตรีด้วยคนหนึ่ง เมื่อมีคนส่งข่าวร้ายให้ทราบเช่นนี้ คุณวุฒินันท์จึงหันเข้ายึดเอาหลวงพ่อบ้านแหลมเป็นที่พึ่งสุดท้ายรีบลงจากศาลากลางจังหวัดมุ่งหน้าไปวัดบ้านแหลมทันที เข้าโบสถ์จุดธูปเทียนบอกเล่าหลวงพ่อบ้านแหลมว่า "ลูกช้างขออยู่เมืองสมุทรสงครามขอปลดเกษียณที่เมืองนี้แหละ ขอให้หลวงพ่อช่วยให้อยู่เมืองนี้ต่อไปด้วย จะไม่ไปหาใครให้ช่วยเหลืออีก ขอให้หลวงพ่อช่วยองค์เดียว"

คุณวุฒินันท์ เล่าให้ท่านเจ้าคุณมหาสิทธิการ (เยื้อน กัลยาณธโร) ฟังว่าเป็นสิ่งน่าอัศจรรย์มาก เมื่อเรื่องเข้าถึงท่านรัฐมนตรีแล้ว ท่านรัฐมนตรี พล.อ.สิทธิ จิรโรจน์ ก็ขีดฆ่าชื่อ คุณวุฒินันท์ทิ้ง พูดว่า "คนนี้ให้เขาอยู่ที่เดิม ให้เขาปลดที่นี่"

คนขนาดผู้ว่าราชการจังหวัด เมื่อถึงคราวหมดที่พึ่งเข้าจริง ๆ แล้วเขาก็

หันหน้าเข้าพึ่งคุณพระ ตั้งจิตอธิษฐานยึดเอาเป็นที่พึ่งอย่างจริงจัง ชนิดที่ฝากโชคชะตา ชีวิตไว้กับพระผู้เป็นเจ้าที่เขาเคารพนับถือ เขาก็ได้รับผลสมกับความนับถือของเขา ใครจะว่าเขาโง่เขลา งมงาย แท้ที่จริงเขาเป็นคนฉลาดเขาไม่อยู่อย่างโดดเดี่ยวอ้างว้าง เขาแสวงหาที่พึ่งของเขา ที่พึ่งอย่างนี้มีอยู่เบื้องบนเท่านั้น สิ่งนั้นจะเป็นหลวงพ่อบ้านแหลม หรือพระแก้วมรกต หรือว่าพระเจ้าองค์ใดก็เหมือนกัน

ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้เล่าให้คนที่ศรัทธาเลื่อมใสฟังเท่านั้น คนที่ไม่ศรัทธาก็อย่าอ่านหนังสือเล่มนี้ให้เสียสุขภาพจิตและเกิดบาปกรรมเปล่า ๆ

ข้าพเจ้ายังมีเรื่องลับอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับหลวงพ่อบ้านแหลมองค์นี้ จะขอเล่าไว้ให้ปรากฏหลักฐานด้วย คือข้าพเจ้ามีญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งในกระทรวงมหาดไทย คือคุณดำรง สุนทรศารทูล ปลัดกระทรวงมหาดไทยต้องคดีเรื่องโรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่น เพื่อนข้าราชการร่วมคณะของท่านถูกพักราชการกันเป็นแถว ตั้งแต่ปลัดกระทรวงลงมา ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหมาสมัยนั้นคือ นายปรเทือง สินธิพงษ์ ถึงแก่ ฆ่าตัวตาย เพราะท่านเป็นข้าราชการที่ซื่อสัตย์สุจริตมาโดยตลอดชีวิตราชการของท่าน ท่านเป็นกรรมการหรือเป็นเจ้าหน้าที่ร่วมอยู่ด้วยคนหนึ่ง สิ้นปีโรงพิมพ์มีกำไร ก็มีการประชุมกรรมการจัดสรรเงินกำไรเป็นค่าโบนัสกรรมการเจ้าหน้าที่ตามระเบียบ ข้อบังคับที่ถือปฏิบัติกันมา ๑๐ กว่าปีไม่มีเรื่องอะไร ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดคนนี้จึงได้เซ็นชื่อรับเงินโบนัส ๓๐,๐๐๐ บาท แต่กลับถูกสอบสวนว่าทุจริต ท่านเปราะบาง มากในเรื่องนี้ เพราะไม่เคยเกี่ยวข้องกับการทุจริตมาก่อนเลย มาถูกข้อหาในคดีทุจริต เมื่อเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด จึงทนอยู่ไม่ได้ จึงตัดสินใจฆ่าตัวตาย ข้าพเจ้าก็เป็นห่วง ญาติผู้ใหญ่คนนี้มากเพราะรู้อยู่แก่ใจว่าท่านเป็นคนรักษาชื่อ รักษาวงศ์ตระกูล ของท่าน ท่านเคยพูดกับข้าพเจ้าว่า "*ผมไม่กล้าทำการทุจริตหรอก ผมคิดถึงพ่อผม ผมคิดถึงนามสกุล*" (พ่อท่านเป็นเจ้าเมืองและเป็นอธิบดีตัวท่านก็เป็นเจ้าเมืองและเป็นอธิบดีสืบต่อมา) แต่ท่านก็มาต้องคดีทุจริตเข้าเพราะเซ็นชื่อรับเงินโบนัสมาจำนวนหนึ่งพร้อม

กับกรรมการอื่น ๆ ข้าพเจ้ากลัวว่าท่านจะคิดสั้นเหมือนเจ้าเมืองเชียงใหม่ (ซึ่งที่จริงเจ้าเมืองเชียงใหม่ท่านก็เป็นเสมียนมารุ่นเดียวกันกับข้าพเจ้าด้วย) ข้าพเจ้าจึงเข้าไปจุดธูปเทียนบอกเล่าหลวงพ่อบ้านแหลม แล้วก็บอกท่านไปว่า "*ไม่เป็นไรหรอก ทำใจดี ๆ ไว้เถอะ รับรองว่าไม่ถูกพักราชการ*" แล้วข้าพเจ้าก็จัดส่งหนังสือประวัติอภินิหารหลวงพ่อบ้านแหลมไปให้เพื่อนร่วมคดีร่วมทุกข์ของท่านคนอื่นด้วย ปรากฏว่าท่านไม่ถูกพักราชการ แต่ถูกส่งไปช่วยราชการอยู่ที่สำนักนายกรัฐมนตรีพร้อมกับเพื่อนอธิบดีอีกท่านหนึ่ง คือ คุณชลอ ธรรมศิริ อธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ ต่อมาคดีก็ยกฟ้องพ้นข้อหาไป ศาลตัดสินว่าคดีไม่มีมูลตามข้อกล่าวหา เป็นการ ปฏิบัติตามระเบียบที่วางไว้ เงินที่ได้มาก็เป็นเงินค่าตอบแทนการปฏิบัติหน้าที่ของ กรรมการที่เรียกว่าเงินโบนัส เป็นเงินที่จัดสรรมาจากเงินกำไรปลายปี เป็นเงินที่ได้มาโดยชอบธรรมตามระเบียบที่มีอยู่แล้วก่อนหน้านี้ถึง ๑๐ ปี ก็ถือปฏิบัติกันมาโดยตลอด ไม่ใช่เป็นการทุจริตต่อหน้าที่จึงตัดสินให้ยกฟ้องพ้นข้อหาไป เรื่องนี้เล่ากันเป็นข่าวโคมลอยต่อมาจะเท็จจริงอย่างไร ก็ไม่มีใครรับรอง คือเล่ากันว่า ครั้งหนึ่งยังมีนายพลเอกแห่งกองทัพบกคนหนึ่งได้มาเป็นรัฐมนตรีช่วยว่าการ กระทรวงมหาดไทย คราวหนึ่งท่านจะไปราชการต่างประเทศ ปลัดกระทรวง มหาดไทยสมัยนั้น จึงสั่งจ่ายเงินกำไรของโรงพิมพ์ส่วนท้องถิ่นจำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เอาไปมอบให้ท่านรัฐมนตรีช่วยเป็นเงินค่าใช้จ่ายพิเศษไปต่างประเทศ ท่านรัฐมนตรี ผู้นั้นไม่ยอมรับแล้วยังโกรธเอาด้วยหาว่าดูถูก ต่อมาท่านรัฐมนตรีผู้นั้นได้เป็นใหญ่ในบ้านเมืองจึงตั้งอธิบดีกรมอัยการมาเป็นรัฐมนตรีมหาดไทย สั่งให้สอบสวน เรื่องทุจริตในโรงพิมพ์เป็นการใหญ่ จนถึงสั่งพักราชการปลัดกระทรวงมหาดไทยกับคณะคำสั่งนั้นลงวันที่และกำหนดเวลาให้พ้นหน้าที่เวลา ๑๒.๐๐ น. วันที่ ๖ มิถุนายน ๒๕๒๓ ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อนตั้งแต่ตั้งกระทรวงมหาดไทยมา ปลัดกระทรวงมหาดไทยกับคณะจึงต้องถูกพักราชการเป็นแถว ล้วนแต่คนใหญ่ คนโต คนมีชื่อเสียงทั้งนั้น ตอนนี้แหละญาติของข้าพเจ้าจึงได้ขึ้นเป็นปลัดกระทรวงแทน

แต่แล้วก็ถูกหางเลขด้วย เพราะสอบพบว่ามีชื่อเซ็นรับเงินค่าโบนัสมาด้วยเหมือนกัน พร้อมกับอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์อีกคนหนึ่ง เรื่องก็ทำท่าว่าจะถูกพักราชการด้วย ตอนนี้แหละที่ข้าพเจ้าเข้าโบสถ์ไปบอกเล่าหลวงพ่อบ้านแหลมว่า "ถ้าไม่ได้ทุจริต จริงแล้วก็อย่าให้ถูกข่มเหงรังแกถึงแก่ถูกพักราชการเลย จะถวายละครรำให้หลวงพ่อ หนึ่งโรงเลย" แล้วก็มีจดหมายบอกไปว่า "ขออย่าได้วิตกทุกข์ร้อนเลย รับรองว่าไม่ถูกพักราชการหรอก ทำใจดี ๆ ไว้เถิด" เพราะฉะนั้นเมื่อศาลยกฟ้อง และไม่ต้อง ถูกพักราชการ แต่ถูกส่งตัวไปช่วยราชการสำนักนายกรัฐมนตรีพร้อมด้วยอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ ข้าพเจ้าจึงต้องจัดเครื่องสักการะและละครไปแก้บนหลวงพ่อแทน เพราะเป็นคนบนบานบอกเล่าเอาไว้เอง แต่ว่าข้าพเจ้ามีลูกน้องที่ดีช่วยทำ ธุระแทนให้ คือคุณประชุม เอี่ยมกรุง เป็นผู้ไปจัดการแทน

คนที่เป็นใหญ่เป็นโต มีอำนาจวาสนานั้น เมื่ออยู่ดีมีสุข มีอำนาจวาสนาก็เหมือนว่าชีวิตนี้ ไม่ต้องพึ่งพระพึ่งเจ้าองค์ไหน ตัวเองก็เกือบว่าจะเป็นพระเจ้าเสียเอง มีแต่คนวิ่งเข้าหาหัวกระไดไม่แห้ง สมัยนี้ก็ต้องพูดว่าหัวกระไดรกไปด้วยรองเท้าของผู้คนที่วิ่งเข้าหา เครื่องบูชาสักการะทั้งของกินของใช้กินไม่ไหวใช้ไม่หมด ทุกเช้าเย็นเต็มไปด้วยคนที่วิ่งเข้ามาพึ่งใบบุญกราบไหว้ยิ่งกว่าเจ้าที่เฮี้ยน ๆ เสียอีก แต่เมื่อถึงคราวมีเคราะห์หามยามร้ายด้วยโรคภัยไข้เจ็บที่ร้ายแรงหรือต้องคดีที่ร้ายแรง ก็จะ รู้สึกได้เองว่าชีวิตนี้ต้องการที่พึ่ง ที่ยึดเหนี่ยว ที่พึ่งอย่างนี้ไม่มีอะไรวิเศษไปกว่าคุณพระ หรือพระเจ้าเบื้องบน สุดแต่จะนึกได้หรือไขว่คว้าถึง อาจเป็นพระแก้วมรกต พระพุทธสิหิงค์ เจ้าพ่อหลักเมือง พระพรหม พระพุทธชินราช พระพุทธชินสีห์ พระพุทธโสธร หลวงพ่อมงคลบพิตร หลวงพ่อพนัญเชิง หลวงพ่อโตวัดอินทรวิหาร สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) หลวงพ่อทวด เหยียบน้ำทะเลจืด พระภูมิเจ้าที่ อะไรที่ไหนก็ได้ที่ศักดิ์สิทธิ์ แม้หลวงพ่อหลวงปู่อะไรที่รดน้ำมนต์น้ำพรให้ ทำพิธี สะเดาะเคราะห์ต่อชะตาให้ก็เอาทั้งนั้น ไม่ว่าคนนั้นจะสูงศักดิ์ใหญ่โตเพียงไหน เมื่อถึงคราวจะเป็นจะตาย

เกี่ยวกับชีวิตของตัวของลูกเมียของพ่อแม่เข้าแล้ว ก็ยอมทั้งสิ้น คนที่มีการศึกษาเพียงครึ่ง ๆ กลางนั้น มักจะอ้างว่า "อัตตาหิ อัตโน นาโถ (ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน) อย่างไร้เดียงสา คือนึกว่าไม่มีที่พึ่งอื่นอีกเลยนอกจากตัวของตัวเอง คนอย่างนี้เมื่อประสพความทุกข์ร้อนอย่างแสนสาหัสเข้าแล้วเขาก็จะว้าเหว่เหมือนเดินทางหลงอยู่ในป่าเปลี่ยวเพียงผู้เดียว เขาจะทำอย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่าง คือ วิ่งเข้าหาสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างคนตาบอด ต้นไม้ ภูเขาจอมปลวกก็เอาทั้งนั้น สองเขาจะคิดสั้นฆ่าตัวตายและทำลายชีวิตคนที่เขาสุดแสนรักด้วย คนที่ดูหมิ่นพระเจ้าและสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้น สักวันหนึ่งเขาก็จะทำอย่างใดอย่างหนึ่ง ในสองอย่างนี้ไม่เว้นคน และเมื่อนั้นเขาจะปิดปากเงียบด้วยความละอายใจหรือความอัศจรรย์ใจถ้าเขายังไม่ฆ่าตัวตายไปเสียก่อน

ต่อไปนี้คือจดหมายของคน ๆ หนึ่ง ที่เขามีพระเจ้าอยู่ในหัวใจ พระเจ้าของเขามีรูปธรรมที่แลเห็นได้ คือหลวงพ่อบ้านแหลม เขาได้ประสบมาด้วยตนเองแม้ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่เขาก็มีที่พึ่งอย่างอื่นนอกตัวเขาด้วย ในยามที่เขาพึ่งตัวเองไม่ได้ เข้าทำนองที่โบราณท่านว่าไว้ว่า *"โบราณว่าถ้าเหลือกำลังลาก ให้อกปากบอกแขกช่วยแบกหาม"*

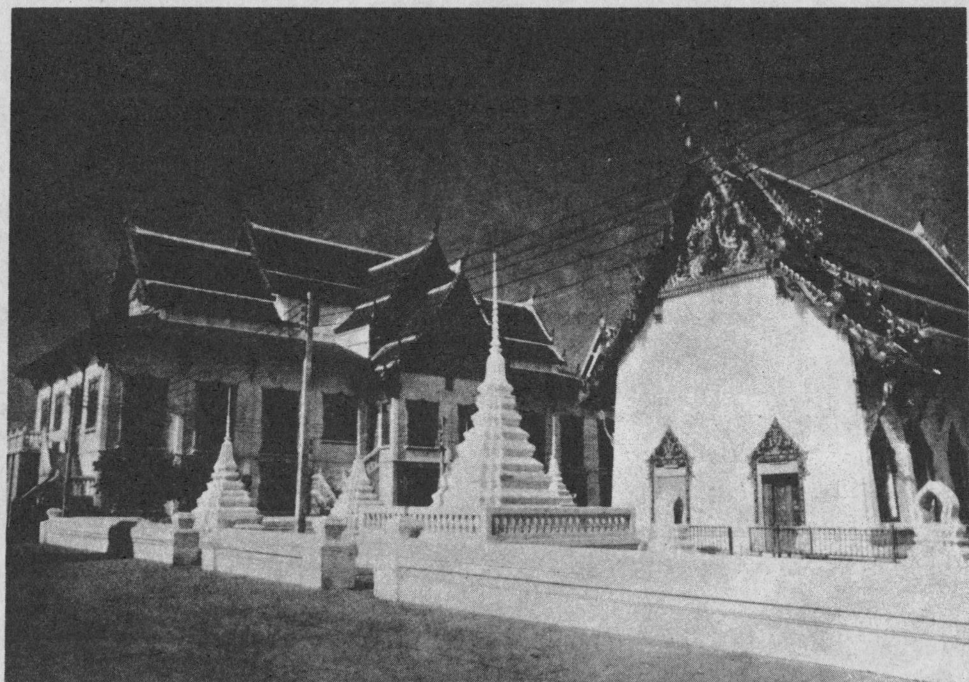
เรียน ท่านศึกษาที่เคารพนับถืออย่างสูง

ผมได้ส่งเรื่องอภินิหารหลวงพ่อบ้านแหลมฝากมาด้วยแล้ว เหตุที่ช้าไปนั้นเรื่องที่เขียน ไว้เดิมหายไป ต้องมาสังคายนาใหม่ จึงช้าไป

ผมไปซื้อหนังสือประวัติอภินิหารหลวงพ่อได้ที่ในโบสถ์ไปให้ญาติหลายเล่ม ตามร้านข้างสถานีรถไฟไม่มี ผมมาคิดว่าถ้าหากท่านจะพิมพ์ต่อไปอีกก็จะดีไม่น้อย เพราะเรื่องที่ผมเขียนส่งมาอีกหลายประเด็น และถ้าหากท่านนำรูปของบางคนลงไว้ด้วยก็จะประทับใจไม่น้อย นอกจากจะเป็นการส่งเสริมเกียรติคุณของหลวงพ่ออย่างสูงส่งแล้ว ยังสามารถน้อมโน้มจิตใจคนให้เข้าหาพระหาวัด ทำบุญทำกุศล บูรณะวัด เป็นการเทิดทูนพระพุทธศาสนาไปในตัวเสร็จ

สำหรับผู้อ่านหรือเข้าไปนมัสการ ปิดทอง บนบานก็ตาม อย่างน้อยก็จิตใจเป็นสุข นับว่าท่านศึกษาที่ อุตสาหะวิริยภาพ จัดทำหนังสือเรื่องอภินิหารหลวงพ่อได้สำเร็จ ผมขออนุโมทนาและเห็นด้วยอย่างจริงใจ ท่านต้องได้บุญได้กุศลอย่างมากมายมหาศาล ยิ่งเป็นวันเทศกาลนมัสการหลวงพ่อในวันนั้นมีผู้นำมาจำหน่ายจ่ายแจกในวันนั้นด้วย ผมคิด ว่าคงขายดีเป็นเทน้ำเป็นแน่ นับว่าท่านได้สร้างสมของดีมีค่ามหาศาลไว้ให้แก่สมุทรสงคราม อนุชนรุ่นหลังก็จะได้รู้ประวัติอันมั่นคงสืบไป ถ้ามีไว้จำหน่ายตามร้านทั่วไปก็จะดีไม่น้อย

เรียนมาด้วยความเคารพนับถือ
วิชัย จินตแสวง
๓/๔ ต.บางสะแก อ.บางคนที
โรงเรียนวัดสะแก
๑๐ ต.ค. ๒๕๑๑

อภินิหารหลวงพ่อบ้านแหลม

เรื่องที่ ๑ เมื่อราว พ.ศ. ๒๔๘๕ มารดาของผมชื่อนางกี จินตแสวง ป่วยมาก หมอโบราณว่าลมกำเริบ หรือลมขึ้นเบื้องสูง สมัยนี้เรียกว่าความดันโลหิตสูง หยูกยาสมัยนั้นหายากเหลือเกิน เพราะเป็นสมัยสงคราม แต่ยาที่ชะงัด ๆ ก็ไม่ สามารถจะบรรเทาให้หายได้ ยิ่งทวีมากขึ้นโดยลำดับ เมื่อจนปัญญาแล้วไม่รู้จะทำอย่างไร ผมเคยได้ยินผู้เฒ่าผู้แก่เล่าว่าหลวงพ่อบ้านแหลมศักดิ์สิทธิ์นัก ผมก็จุดธูปเทียนบูชา กลางแจ้งขอให้หลวงพ่อช่วย คืนนั้นผมหลับไปสัก ๑ ชั่วโมงก็ฝันว่า เห็นพระ ครั้นรุ่งเช้าก็ตีความหมายว่าต้องไปหาพระที่เป็นหมอรักษา นึกได้ว่าท่านพระครูวัดตะโกศล (เดี๋ยวนี้เป็นพระเทพวิมลสังวรณ์) วัดเจริญสุขาราม ประตูน้ำบางนกแขวก จึงไปหาท่านมาปัดเป่ารักษาด้วยน้ำมนต์ ก็หายในเวลาต่อมา นับว่าอัศจรรย์มาก เมื่อหายแล้วผมได้ไปมีละครแก้บนที่วัดปราโมทย์ครั้งมีงานประจำปี

เรื่องที่ ๒ ญาติของผมชื่อ นางอบ นุชอนงค์ ป่วยเป็นโรคปอดมาหลายปี คืนหนึ่งลูกมาตามผมไปดู ผมก็ไป เห็นกำลังหอบมาก บอกฝากลูก ๔ คนแก่ผมไว้ เพราะยังเล็กมาก ผมก็พาส่งโรงพยาบาลนนทบุรี แพทย์เอ็กซเรย์ปรากฏว่าปอดเกือบหมดแล้วทั้งสองข้าง ให้กลับบ้านได้ เพราะรักษาไม่หายแล้ว ผมก็กลับบ้านพร้อมด้วยนายสงวน นุชอนงค์ บอกให้นายสงวน นุชอนงค์ จุดธูปเทียนบอกเล่าให้หลวงพ่อช่วย

ต่อมาอีกครึ่งเดือน ผมไปเยี่ยมนางอบอีกครั้งหนึ่งที่โรงพยาบาล หมอได้ถ่ายเอ็กซเรย์ใหม่ ปรากฏว่าปอดกลับงอกออกมาทั้งสองข้าง ๖ เดือนต่อมาก็กลับ บ้านได้แล้วก็ได้บวชลูกชายแก้บน เรื่องนี้ผมว่าหลวงพ่อช่วย

เรื่องที่ ๓ เมื่อพ.ศ. ๒๕๐๐ ท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎก เจ้าอาวาสวัดบ้านแหลมได้มีหนังสือมาแจ้งว่าทางวัดจะหล่อรูปหลวงพ่อบ้านแหลม ขนาดสูง ๙ นิ้ว ราคา ๒๕๐ บาท ทางโรงเรียนก็อยากได้ไว้บูชาประจำโรงเรียน แต่

ไม่มีเงินเลย แต่ผมอยากได้มากจึงจุดธูปเทียนบอกเล่าหลวงพ่อ ต่อมาก็มีคนเอาเงินมาให้ คนแรก ชื่อนางเกียว ๔๐ บาท อีกคนหนึ่ง ๖๐ บาท คนที่สามมาให้อีก ๑๕๐ บาท ทั้งที่ผมก็ไม่ได้ขอเขาและไม่ได้บอกว่าจะเอาไปเป็นค่าสร้างพระหลวงพ่อเป็น การแปลกประหลาดมาก ผมจึงได้เงิน ๒๕๐ บาท มาเป็นค่าหล่อหลวงพ่อบ้านแหลม มาประจำไว้ที่โรงเรียนคลองตาจ่าจนเท่าทุกวันนี้

คุณวิชัย จินตแสวง ผู้นี้ เป็นครูใหญ่โรงเรียนวัดบางสะแก อำเภอบางคนที จังหวัดสมุทรสงคราม ภายหลังลาออกจากราชการไปบวชอยู่ที่อำเภอวัดเพลง จังหวัดราชบุรี บัดนี้ได้เป็นเจ้าอาวาสวัดราษฎร์ศรัทธา อำเภอวัดเพลง เมื่อข้าพเจ้าไปหาท่าน ๆ ก็บอกคาถาให้บทหนึ่งว่าเป็นคาถาของพระเจ้าพิมพิสารใช้ภาวนาเมื่อมีทุกข์ เมื่อถูกพระราชโอรสคือพระเจ้าอชาตศัตรูจับไปขังคุกไว้ ท่านก็เดินจงกรมภาวนาพระคาถาบทนี้อยู่ตลอดเวลา พ้นจากความทุกข์เดือดร้อนใจ เพราะท่านเป็นพระโสดาบันบุคคล และพลตรีหลวงวิจิตรวาทการ เมื่อท่านถูกจับไปกักขังไว้บนภูเขาในประเทศญี่ปุ่นในคดีอาชญากรสงคราม ท่านก็ภาวนาพระคาถานี้เหมือนกันจนรอดพ้นคดีในภายหลัง คาถานั้นมีว่าดังนี้คือ

นะโม เต พุทธะ วีรัตถุ วิปะมุตโตสิ สัพพะธิ สัมพาธะ ปะฏิปันโนสะมิ
อังคีรัสสะ เม สะระณัง ภะวะฯ

หลวงวิจิตรวาทการ ท่านก็เป็นนักปราชญ์ทางพระพุทธศาสนา แต่ท่านก็ไม่ได้อัตตาหิ อัตโน นาโถ อย่างเด็กอมมือ ท่านพึ่งตัวท่านเองแน่ แต่เมื่อพึ่งไม่ได้แล้ว ท่านก็แสวงหาที่พึงเบื้องบนคือพระเจ้า พระเจ้าของคนแต่ละคนคงไม่เหมือนกัน และการเรียกร้องหาพระเจ้า ก็คงจะใช้ถ้อยคำภาษาต่าง ๆ กันออกไป พระคาถานั้น ที่แท้จริงก็คือคำภาวนาเรียกหาพระเจ้าของคนนั่นเอง

เพราะฉะนั้นเรื่องพระเจ้า เรื่องสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เรื่องเวทย์มนตร์คาถา จึงไม่ใช่เรื่องเหลวไหลไร้สาระ ถ้าหากเราไม่รู้ เพราะไม่ได้ศึกษา ก็อย่าเพิ่งดูถูก ดูหมิ่นเลย เราจะกลายเป็นคนโง่แกมหยิ่งในสายตาของพระผู้เป็นเจ้าบนสวรรค์ไปอย่างน่าเวทนา จงดูคนใหญ่คนโตของโลกขนาดเป็นพระเจ้าของชาวโลกอย่างท่านมหาตมะ

คันธี ผู้เป็นมหาบุรุษของชาวอินเดีย ท่านก็ไม่ได้อยู่อย่างอ้างว้างโดดเดี่ยว ท่านอยู่อย่างมีที่พึ่งคือพระผู้เป็นเจ้า ท่านยึดถือพระเจ้าอย่างแน่นแฟ้นเป็นชีวิตจิตใจ ท่านยึดถือพระเจ้าเป็นที่พึ่งตลอดเวลา แม้ท่านกำลังจะสิ้นลมหายใจ ท่านยังอุทาน เรียกนามพระเจ้า ว่า "เห ราม" พระเจ้าอยู่หัวของเราพระองค์นี้ ท่านเป็นพระเจ้าอยู่หัวของเรา แต่พระเจ้าอยู่หัวก็มิได้อยู่อย่างพระเจ้า แต่ท่านมีพระเจ้าอยู่ในพระทัย ท่านก็มีพระเจ้าเป็นที่พึ่งเหมือนกัน พระเจ้าตากสินมหาราช พระนเรศวรมหาราช พระพุทธยอดฟ้ามหาราช ใครไปศึกษาพระราชประวัติดูเอาเถิด ท่านมิได้อยู่อย่างอ้างว้างโดดเดี่ยว ท่านมีพระเจ้าเป็นที่พึ่ง ท่านจึงเป็นมหาราช ก็คนเล็กน้อยยอย่างเราทั้งหลาย เหตุไฉนเล่าจึงจะอวดดีไม่มีพระเจ้าเป็นที่พึ่งเล่า มีคำคมอยู่คำหนึ่ง ขอให้ลองคิดดูเอาเอง

◎ **"คนใหญ่โต เป็นผู้ยิ่งใหญ่ได้ เพราะมีพระเจ้าเป็นที่พึ่งอยู่เหนือหัว คนเล็กน้อย เป็นคนเล็กน้อย เพราะไม่มีพระเจ้าเป็นที่พึ่งอยู่เหนือหัว"**
ลองถามตัวท่านเองดูเถิดว่า ท่านเป็นคนจำพวกไหน
แล้วลองหันไปมองดูคนรอบ ๆ ตัวท่าน สังเกตดูว่าเขาเป็นคนประเภทไหน

๘. คนทรงหลวงพ่อ

พูดถึงเรื่องคนทรงหลวงพ่อวัดบ้านแหลม ก็อยากจะเล่าเรื่องคนทรงไว้ให้ปรากฏ ในประวัติหลวงพ่อบ้านแหลมด้วย เพราะเกี่ยวเนื่องอยู่ในประวัติของหลวงพ่อบ้านแหลม

พระครูสุวรรณสมุทรคุณ (ทองอยู่) เจ้าอาวาสวัดเทพประสิทธิ์คณาวาส อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม เล่าว่าวัดเทพประสิทธิ์คณาวาสนั้น สร้างขึ้นด้วยบุญฤทธิ์เทพยดา กล่าวคือในรัชกาลที่ ๔ ประมาณ พ.ศ. ๒๔๐๐ เศษที่ตำบลท่าคา อำเภออัมพวา เกิดมีคนทรงขึ้นคนหนึ่ง ว่าหลวงพ่อบ้านแหลมมาประทับทรง มีคนเลื่อมใสศรัทธากันมาก เพราะคนทรงรักษาโรคได้อย่างอัศจรรย์ คนทรงได้สร้าง วิหารขึ้นหลังหนึ่งสำหรับเป็นที่ประดิษฐาน หลวงพ่อบ้านแหลมจำลอง ซึ่งคนทรงได้สร้างขึ้นเป็นที่ประทับคนทรงด้วย ต่อมาก็มีผู้ศรัทธาสร้างกุฎิศาลการเปรียญขึ้น นิมนต์พระสงฆ์มาอยู่ประจำพรรษากลายเป็นวัดขึ้น เรียกกันว่าวัดวิหาร มีสมภาร ปกครองสืบมาจนกระทั่งถึง พ.ศ. ๒๔๗๘ *พระอธิการชื่น* จึงได้ยื่นเรื่องราวการขอตั้งชื่อว่า *"วัดเทพประสิทธิ์คณาวาส"* ตามความเชื่อถือของประชาชนในท้องถิ่นนั้นเชื่อว่าเทวดาที่สถิตองค์หลวงพ่อบ้านแหลมปรารถนาจะสร้างบารมี จึงมาเข้า ประทับทรง เพื่อจะสร้างวัดขึ้นที่ตำบลท่าคา หรือจะพูดให้ตรงก็คือ หลวงพ่อบ้านแหลมสร้างวัดเทพประสิทธิ์ขึ้นมานั่นเอง

ทุกวันนี้คนทรงเก่าที่เริ่มสร้างวัดนั้นตายไปแล้ว ก็เกิดมีคนทรงใหม่สืบต่อ ๆ มาคือ*นายฮวด นายเฉีย นายเสียง* ปัจจุบันนี้คนทรงหลวงพ่อบ้านแหลมชื่อ*นายเหม ธรรมสวัสดิ์* เป็นข้าราชการครูโรงเรียนประชาบาลในเขตอำเภออัมพวา มีประวัติว่าเป็นคนมีความประพฤติดีมาก ไม่ดื่มสุรา ไม่สูบบุหรี่ ปกตินิสัยขี้อาย ไม่สังคมกับใครมาก มีฐานะพอกินพอใช้ มีศรัทธาเลื่อมใสพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะ หลวงพ่อบ้านแหลม อยู่ ๆ ก็มีอาการผิดปกติขึ้นมา คือทำคล้ายกับมี

วิญญาณ มาเข้าทรงทำการรักษาโรคด้วยการรดน้ำมนต์ให้แก่ผู้เจ็บป่วยโดยไม่คิดมูลค่า มีคนเคารพนับถือมาก มีผู้ไปหาให้รดน้ำมนต์และรักษาโรค ให้ช่วยเหลืออยู่เสมอเป็นประจำ คนทรงของหลวงพ่อก็สามารถเป็นตัวแทนหลวงพ่อช่วยเหลือปัดเป่าความทุกข์ร้อนของคนที่ไปขอพึ่งได้เป็นที่อัศจรรย์ ทำให้ประชาชนเชื่อถือเลื่อมใสในองค์ หลวงพ่ออยู่ไม่เสื่อมคลาย ทุกวันนี้วัดเทพประสิทธิ์คณาวาสเจริญรุ่งเรืองขึ้นมีโบสถ์วิหารสวยงาม มีศาลาการเปรียญ กุกิสงฆ์เป็นปึกแผ่นแน่นหนา ก็อาจกล่าวได้ว่า เป็นด้วยบารมีของหลวงพ่อบ้านแหลมช่วยดลบันดาลและคุ้มครองอยู่ *ท่านพระครูสุวรรณสมุทรคุณ (ทองอยู่)* ก็รับรองเช่นนั้นทุกวันนี้ที่วัดเทพประสิทธิ์ จะบูรณะปฏิสังขรณ์เสนาสนะอะไร เพียงแต่หลวงพ่อมาประทับทรงพูดขึ้นเพียงคำเดียวว่าอยากจะซ่อมสร้างอะไรเท่านั้น คนที่มาหาหลวงพ่อก็รับทำให้เสร็จ แต่แม้กระนั้นหลวงพ่อก็ไม่ค่อยออกปากนอกจากผู้มาหาพูดกับคนทรงเองว่าจะทำสิ่งนั้นสิ่งนี้ถวายหลวงพ่อ ในปัจจุบันนี้ที่วัดเทพประสิทธิ์ มีที่ประทับทรงของหลวงพ่ออยู่ ๒ แห่ง คือที่ในโบสถ์แห่งหนึ่งและที่วิหารแห่งหนึ่ง ที่ในโบสถ์นั้นสำหรับ ทรงเป็นการพิเศษ ในเวลาที่มีผู้ใหญ่ผู้มีเกียรติ จะขอให้หลวงพ่อประทับทรงให้เป็นการส่วนตัวจริง ๆ มีบายศรีเงินบายศรีทอง ๑๖ ชั้น ตั้งอยู่เป็นประจำในโบสถ์นั้น ส่วนที่วิหารนั้น เป็นที่ประทับทรงในเวลาปกติ และเวลามีงานประจำของหลวงพ่อในวิหารนั้นมีรูปหล่อจำลองของหลวงพ่อเป็นพระพุทธรูปยืนอุ้มบาตรขนาดเท่าองค์หลวงพ่อ วัดบ้านแหลมแต่อ้วนกว่าสักหน่อย *ท่านพระครูสุวรรณสมุทรคุณ (ทองอยู่)* เจ้าอาวาสบอกว่าเป็นพระประจำวัดนี้ สร้างมาแต่สมัยสร้างวัด ที่ยังเรียกวัดวิหาร เข้าใจว่าหลวงพ่อมาประทับทรงให้สร้างไว้แต่ครั้งเริ่มสร้างวัด ในราว พ.ศ. ๒๔๐๐ เศษสมัยรัชกาลที่ ๔ ในวิหารนี้ มีบายศรีเงินบายศรีทอง ๑๖ ชั้น ตั้งอยู่เช่นเดียวกับในโบสถ์ สำหรับหลวงพ่อมาประทับทรง ที่พิเศษกว่านั้นก็คือมีเตียงที่ทำเป็น พิเศษสำหรับคนทรงหลวงพ่อนั่งเท่านั้นคนอื่นนั่งไม่ได้ เพราะเหตุที่เตียงนี้มีตะปูทองเหลืองคมกริบตอกทะลุปลายตะปูโผล่ปลายแหลมขึ้นมาบนพื้นที่นั่งยาวประมาณ

๑ นิ้วฟุตเศษ ลองใช้มือลูบปลายตะปูดูแล้วแหลมคมมาก แต่คนทรงของหลวงพ่อจะขึ้นนั่งขึ้นยืนประทับทรงบนเตียงตะปูนี้ให้ประชาชนดูเล่น คล้าย ๆ จะเป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่าไม่ใช่เป็นการหลอกเล่นเป็นหลวงพ่อมา ประทับทรงจริง ๆ เหตุนี้จึงมีคนเชื่อถือเลื่อมใสหลวงพ่อมาก เรื่องที่แปลกอีกอย่างก็คือ ท่าน*พระครูสุวรรณสมุทรคุณ (ทองอยู่)* ยืนยันว่า เมื่อจะไปหาหลวงพ่อให้ประทับทรงแล้วขอให้ไปหาหลวงพ่อที่โบสถ์วัดบ้านแหลมเสียก่อน จุดธูป ๕ ดอก บอกเล่าหลวงพ่อ โดยวิธีว่า นะโม ๓ จบ แล้วระลึกถึง *พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ* แล้วว่า *สัคเค* ชุมนุมเทวดาหนึ่งจบ แล้วจึงระลึกถึงหลวงพ่อบอกว่ามีทุกข์ร้อนสิ่งไรจะให้หลวงพ่อช่วยเสียก่อน จึงค่อยเดินทางไปวัดเทพประสิทธิ์เพื่อหาคนทรงหลวงพ่อประทับทรง คนทรงจะทราบเองว่าบุคคลที่มาหานั้นเป็นคนชั้นไหน ควรจะประทับทรงให้ที่โบสถ์หรือที่วิหาร หลวงพ่อเป็นผู้ฉลาดในการปฏิสันถาร ย่อมจะต้อนรับผู้บากหน้ามาพึ่ง โดยถูกต้องตามสมควรแก่ฐานะของบุคคลเสมอ เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่บุคคลที่ไปหาเป็นอย่างยิ่ง ท่านพระครูเล่าว่า ครั้งหนึ่งหลวงพ่อกำลังประทับทรงอยู่ในพระวิหาร แต่เผอิญในวันนั้นมีผู้มีเกียรติท่านหนึ่งไปหาที่วัด ปรารภว่า มีเรื่องส่วนตัวอยากจะพบหลวงพ่อในโบสถ์เป็นการเฉพาะตัวจะได้หรือไม่ ท่านพระครูบอกให้เข้าไปในโบสถ์ลองจุดธูป ๕ ดอก บอกเล่าหลวงพ่อดู ถ้าหลวงพ่อ ยินยอม ก็จะมาประทับทรงในโบสถ์เอง ท่านผู้มีเกียรติผู้นั้นก็ปฏิบัติตาม ปรากฏว่าสักครู่หนึ่งคนประทับทรงของหลวงพ่อ ก็ผละลุกขึ้นจากที่ประทับทรงในวิหารเดินเข้ามาในโบสถ์ ทำให้ชาวบ้านที่อยู่ในวิหารพากันบ่นว่า หลวงพ่อเห็นแก่หน้าท่านผู้มีเกียรติมากกว่าชาวบ้าน เสร็จจากในโบสถ์แล้ว คนทรงก็ไปประทับในวิหารต่อไป ทำธุระให้แก่ผู้มาหาทรงคนอื่น ๆ จนครบถ้วน หลวงพ่อบอกแก่ ชาวบ้านว่า เขาเป็นผู้ใหญ่มีบุญบารมี เมื่อเขามีทุกข์ก็ช่วยเหลือเขาเป็นพิเศษ นอกจากที่วัดเทพประสิทธ์ ยังประทับคนทรงที่บ้านคนทรงอีกแห่งหนึ่ง ทุกวันนี้มีผู้ไปหาทรงทุกวันอังคาร วันพฤหัสบดี และวันเสาร์ เว้นไม่ทรงในวันแปดค่ำทุกวันที่มีผู้ไป

หารดน้ำมนต์บ้างขอยารักษาโรคบ้างเต็มบ้านคนทรงทุกครั้ง หลวงพ่อจึงเป็นที่พึ่งของคนป่วยไข้ได้ทุกข์ร้อนอันไร้ที่พึ่งทางจิตใจอยู่ทุกวันนี้ ถ้าจะกล่าวว่าหลวงพ่อมีความประสงค์จะบำเพ็ญเมตตาบารมี จึงมาประทับทรงเพื่อช่วยคนให้พ้นทุกข์ก็คงจะถูกต้อง

ประวัติของท่านพระครูสุวรรณสมุทรคุณ (ทองอยู่) ก็เกี่ยวข้องกับหลวงพ่อบ้านแหลมด้วย กล่าวคือ เดิมท่านบวชอยู่ที่วัดตาลบำรุงกิจ จังหวัดราชบุรี ภายหลังท่านป่วยเป็นโรคเหน็บชา มารักษาตัวอยู่ที่วัดป้อมแก้ว *ท่านพระครูวัตตโกศล (ทองสุข)* เจ้าอาวาสวัดป้อมแก้ว เป็นผู้รักษาจนหาย ต่อมาทางวัดเทพประสิทธิ์ขาดเจ้าอาวาสชาวบ้านจึงเชิญหลวงพ่อบ้านแหลมมาประทับทรง ว่าจะได้พระรูปใด มาเป็นเจ้าอาวาสจึงจะดี หลวงพ่อบ้านแหลมมาประทับทรง ว่าจะได้พระรูปใดมาเป็นเจ้าอาวาสจึงจะดี หลวงพ่อเข้าทรงบอกให้ไปนิมนต์ *พระภิกษุทองอยู่* ที่มา จำพรรษาอยู่ที่วัดป้อมแก้วมาเป็นเจ้าอาวาส พูดเป็นทำนองว่าเดิมป่วยอยู่หลวงพ่อได้รักษาให้หายแล้วเพื่อจะให้มาเป็นเจ้าอาวาสวัดเทพประสิทธิ์ ชาวบ้านจึงพากันลงชื่อทำหนังสือร้องเรียนไปยัง*หลวงอรรถวิจิตรจรรยารักษ์* เจ้าเมืองสมุทรสงคราม ผู้ได้ชื่อว่าเป็นข้าหลวงมือปราบมีชื่อเสียงในสมัยนั้น มีคนกลัวเกรงมาก โดยเฉพาะโจรผู้ร้ายจะเป็นกรรมใหม่หรือกรรมเก่าตั้งแต่ครั้งไหนชาติไหน ถ้าถูกจับมาแล้วรับสารภาพสิ้นไส้สิ้นพุงหมดทุกคน แม้พระสงฆ์องค์เจ้าก็พลอยเกรงใจด้วย ท่านข้าหลวงทำหนังสือถึงเจ้าคณะจังหวัด พร้อมทั้งทำคำสั่งแต่งตั้งให้เสร็จ จับมือ เจ้าคณะจังหวัดให้สั่งแต่งตั้งพระภิกษุ ทองอยู่ เป็นเจ้าอาวาสวัดเทพประสิทธิ์เลยทีเดียว แล้วมีหนังสือไปยังพระภิกษุทองอยู่ ที่วัดป้อมแก้ว *พระครูสุวรรณสมุทรคุณ (ทองอยู่ จนฺทสุวณฺโณ)* เล่าว่า ท่านก็ไม่รู้ว่าจะขัดขืนอย่างไรข้าหลวงก็เจาะจงตัวจะเอา เจ้าคณะจังหวัดก็เซ็นสั่งแต่งตั้ง ทั้งชาวบ้านก็มานิมนต์เหมือนห่วงรุมเข้ามาให้จำต้องยอมรับเป็นเจ้าอาวาสวัดเทพประสิทธิ์โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวมาก่อนเลย คิดดูก็เป็นการอัศจรรย์เรื่องหนึ่ง ท่านไปเป็นเจ้าอาวาสวัดเทพประสิทธิ์แต่ พ.ศ. ๒๔๘๔

วัดนี้ก็เจริญรุ่งเรืองขึ้นโดยลำดับ ได้สร้างโรงเรียนประชาบาล สร้างกุฏิ สร้างโรงเรียนปริยัติธรรม สร้างหอฉัน หอสวดมนต์ หอระฆัง และสร้างอุโบสถขึ้นใหม่ โดยอาศัยความสามารถของท่านพระครูเอง และมีบุญฤทธิ์ของหลวงพ่อช่วยส่งเสริม อยู่เบื้องหลังแม้ในทุกวันนี้จะซ่อมสร้างอะไร ถ้าหลวงพ่อออกปากผ่านคนทรงคำเดียวก็ สำเร็จได้โดยง่าย ไม่ต้องเรี่ยไรให้ลำบากเหมือนวัดอื่น ๆ

เรื่องความประหลาดอัศจรรย์เกี่ยวกับการประทับทรงของหลวงพ่อนั้น *พระครูสุวรรณ-สมุทรคุณ (ทองอยู่)* มีประสบการณ์มาก ท่านเล่าให้ฟังหลายเรื่อง การเล่าของท่านพระครูนั้นเป็นการเล่าให้ฟังอย่างเล่าเรื่องชาดกเล่าให้ฟังตามที่รู้เห็นมา เพื่อให้พิจารณาถึงความแปลกประหลาดอัศจรรย์อันน่าคิด ทำนองว่าจะเชื่อก็ตามใจ แต่ตามที่รู้เห็นมานั้นน่าแปลกใจ ตัวท่านเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ฉะนั้นเรื่องที่จะเล่าให้ฟังต่อไปนี้ เป็นการเล่าให้ฟังเพื่อพิจารณา โปรดอย่าหาว่าผู้เล่าหรือผู้เขียนงมงายหรือหลอกลวงให้เชื่อถือ หรือเอาเรื่อง โกหกพกลมมาเล่า จะขอเล่าให้ฟังสักสองเรื่อง

คุณหลวงศรีสรสิทธิ์ เคยเป็นพัสดีเรือนจำจังหวัดสมุทรสงคราม ได้ไปหา หลวงพ่อประทับทรงที่วัดเทพประสิทธิ์ ถามว่าเมื่อผมจะมาหาหลวงพ่อที่วัดนี้ได้ไปหาหลวงพ่อที่ในโบสถ์วัดบ้านแหลมก่อน หลวงพ่อทราบไหมเป็นการถามคล้าย ๆ ยังไม่เชื่อคนทรง จะลองพิสูจน์ก่อน หลวงพ่อไม่ตอบว่าทราบหรือไม่ทราบ แต่กลับถามหลวงผู้นั้นว่า ขึ้นไปหาหลวงพ่อแล้วก็จับข้อมือหลวงพ่อบิดไปบิดมาไหมล่ะ ? เมื่อโดนย้อนถามเข้าเช่นนั้น คุณหลวงก็ทำท่างงว่าหลวงพ่อทราบได้อย่างไรเหมือนกับตาเห็นเช่นนั้น

บุคคลผู้หนึ่งป่วยมาก ได้บอกเล่าให้หลวงพ่อช่วยเมื่อหายป่วยแล้วได้ไปหาคนทรง เชิญหลวงพ่อประทับทรง แล้วถามว่า เมื่อนอนป่วยอยู่ที่เตียงได้จุดธูปเทียนบอกให้หลวงพ่อช่วย หลวงพ่อรู้หรือเปล่า หลวงพ่อถามว่าขณะที่นอนอยู่นั้น หน้าต่างที่หัวนอนเปิดอยู่บานเดียว พอบอกหลวงพ่อแล้วลมพัดวูบเข้าไป หน้าต่างเปิดอีกบานหนึ่ง เห็นหรือเปล่าล่ะ ? คนผู้นั้นตอบว่าเห็นเจ้าข้า

จริงเจ้าข้า

คุณฉอ้อน รามโกมุท คหบดีผู้หนึ่งปลูกบ้านอยู่ริมถนนสุขุมวิท กรุงเทพฯ ได้สร้างตึกแถว ๓ ชั้น ขึ้นที่ริมถนนนั้นอย่างสวยงาม แต่มีผู้หนึ่งซึ่งเช่าที่คหบดีผู้นั้นปลูกบ้านอยู่หลังหนึ่ง ไม่ยอมรื้อบ้านหนี ทำให้ตึกแถวนั้นขาดความสวยงาม คหบดีผู้นั้นจะบีบบังคับทางกฎหมายหรือทางศีลธรรมอย่างไรก็ไม่สำเร็จ ผู้เช่าที่รายนั้นก็ไม่ยอมรื้อบ้านออกไป จะเรียกค่ารื้อถอน ๒๐๐,๐๐๐ บาท หมดปัญญาไม่รู้จะพึ่งใครก็หันมาพึ่งหลวงพ่อบ้านแหลมเชิญหลวงพ่อบ้านแหลมให้ประทับทรงให้หลวงพ่อช่วย หลวงพ่อยกหัวแม่มือขึ้นแล้วบอกว่าจะมีคนใหญ่มาช่วยให้เรียบร้อย ถาม คนใหญ่นั้นจะไปหาได้ที่ไหน หลวงพ่อบอกว่าไม่ต้องไปหาหรอก คนใหญ่เขาจะมาช่วยเองถึงบ้านอยู่ต่อมาไม่กี่วัน *จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์* มาตรวจราชการแถวนั้น มีคำสั่งให้เทศบาลจัดการรื้อบ้านหลังนั้นออกไปภายใน ๑๕ วัน เพื่อความสะอาด สวยงามของบ้านเมือง โดยเจ้าของที่ดินนั้นไม่ต้องเสียเงินค่ารื้อถอนให้ผู้เช่าเลย

นายกระแส เหมาตม นายอำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม มีเรื่องขัดแย้งกับเจ้าอาวาสวัดเทพประสิทธิ์ เรื่องการสร้างสะพานและการย้ายครู ประชาชนเข้าข้างเจ้าอาวาส จึงเชิญหลวงพ่อให้ประทับทรงให้ช่วยเรื่องนี้ หลวงพ่อกล่าวว่าให้เฉย ๆ เสีย อย่าไปทำอะไรเขาแล้วเขาก็ไปเอง ต่อมาไม่ช้านายอำเภอผู้นั้น ก็ถูกทางราชการสั่งย้ายไปเป็นนายอำเภอในจังหวัดเพชรบุรี

นายพวง ทัพงาม ศึกษาธิการจังหวัดสมุทรสงคราม มีเรื่องร้อนใจเกี่ยวแก่การงานในหน้าที่ การสอบเลื่อนชั้น และการเลื่อนเงินเดือนจึงไปหาลวงพ่อประทับทรง ถามว่าย้ายดีไหม เพราะอยู่ที่นี่เจ้านายท่านไม่ชอบ ถามว่าเรื่องที่ปรารถนาจะสำเร็จ หรือไม่ หลวงพ่อว่าสำเร็จไปแล้วสองเรื่องใช่ไหม ถามว่าอีกเรื่องหนึ่งจะสำเร็จหรือไม่หลวงพ่อไม่ตอบ เรื่องที่ว่านั้นก็เห็นจะเป็นเรื่องแต่งตั้งเลื่อนชั้น เป็นชั้นเอก ศึกษาธิการจังหวัดผู้นั้นย้ายไปอยู่ต่างจังหวัด แต่ก็ยังไม่มีคำสั่งเลื่อนเป็นชั้นเอก

นายเปล่ง คงอยู่ ศึกษาธิการอำเภออัมพวา ทราบว่าครูในบังคับบัญชาทรงเจ้าเข้าผี เห็นเป็นการไม่ดี ไม่ชอบด้วยระเบียบวินัยของข้าราชการพลเรือนมาตราอะไรของ ท่านก็ไม่ทราบ จึงไปบอกแก่ครูผู้นั้นว่าเป็นข้าราชการครูแล้วเป็นคนทรงเข้าผีเช่นนั้นไม่ชอบด้วยวินัยข้าราชการขอให้เลิกเสีย ครูผู้นั้นมีความเกรงกลัว จึงพยายามหนีไม่ยอมเข้าทรงตามกำหนดเวลาที่เคยทรง ผู้คนก็มาคอยกันมาก ครูผู้นั้นก็พยายามหลบหนีไปนั่งเสียใต้ถุนเรือนบ้าง ไปนั่งอยู่ในส้วมบ้าง หลบไปนั่งอยู่ในครัวบ้าง แต่แล้วก็มีอาการคล้าย ๆ ถูกบังคับจับตัวให้มานั่งทรงในที่นั่งทรงจนได้ ชาวบ้านเมื่อทราบเรื่องเข้าก็พากันสงสารกลัวว่าจะมีความผิดถึงคนทรง จึงถามหลวงพ่อว่าหลวงพ่อมาประทับ *ครูเหม* เช่นนี้ *ครูเหม* ถูกทางการเพ่งเล็ง จะเอาโทษหลวงพ่อจะช่วยอย่างไรหรือไม่ หลวงพ่อตอบว่ามาประทับคนทรงแล้ว จะเอาโทษเอาภัยมาให้คนทรงอย่างไร นับแต่นั้นจนบัดนี้ *ครูเหม ธรรมสวัสดิ์* ก็ยังเป็นคนทรงของหลวงพ่ออยู่ แต่ก็ไม่ถูกรบกวนห้ามปรามแต่อย่างใด

ตัวข้าพเจ้าผู้เขียนเรื่องนี้ ไม่ค่อยจะศรัทธาในเรื่องทรงเท่าไรนัก แต่ชอบศึกษา ได้ไปสังเกตการณ์ทรงหลวงพ่อบ้านแหลมรายนี้ ก็อดรู้สึกแปลกใจไม่ได้ คนทรงเอาผ้าเหลืองมานุ่งห่มเข้าจุดธูปเทียนเข้า แล้วก็ประณมมือสั่นเร่า ๆ อยู่เป็นเวลาตั้งหลายชั่วโมง ซึ่งคนเราธรรมดาก็ทนไม่ไหว และการที่จะแกล้งสั่นเร่า ๆ อยู่เช่นนั้น ก็รู้สึกว่าเหลือวิสัย การแกล้งทำด้วยมายาสาไถยเพื่อหลอกลวงนั้นเป็นอันว่าตัดออกไปได้ประเด็นหนึ่ง คนทรงก็ไม่ได้อะไรจากการนี้ ครูคนนี้ก็ยังอยู่ในฐานะที่เรียกว่ายังจนอยู่ตามเดิมไม่มีได้ดีอะไรขึ้นมาเบย นอกจากต้องเหน็ดเหนื่อยรำคาญใจ ที่มีคนจำนวนมากมารบกวนท่าทางที่รดน้ำมนต์น้ำพรก็ทะมัดทะแมงดีเป็นอย่างยิ่ง จนไม่น่าเชื่อว่าเป็นท่าทางของครูเหมเด็กหนุ่มอายุยังไม่เกิน ๓๐ ปี ที่แปลกใจก็คือถามผู้เขียนว่า "ไหนเห็นพูดว่าจะบวชไงไม่บวชล่ะ" ไม่ทราบว่ามารู้เรื่องความในใจของผู้เขียนในเรื่องสำคัญนี้ได้อย่างไร ทั้งที่เรายังไม่เคยสนทนากันมาก่อนเลย

คุณหญิงน้อย รุจิรวงศ์ ภริยาท่านอธิบดีกรมตำรวจก็ทราบกิตติศัพท์ของหลวงพ่อบ้านแหลมเช่นเดียวกัน เมื่อไม่นานมานี้ท่านมีเรื่องร้อนใจเกี่ยวกับเรื่องโรงเรียนที่ท่านตั้งขึ้น และเป็นเรื่องส่วนตัว ที่ไม่สามารถจะให้ใครช่วยได้ท่านก็ได้ไปหาหลวงพ่อบ้านแหลมที่วัดบ้านแหลม บอกเล่าให้หลวงพ่อช่วยแล้วได้เลยขึ้นไปหาหลวงพ่อประทับทรงที่วัดเทพประสิทธิ์ คนทรงก็ได้พูดจาทักทายอย่างถูกต้อง กิจการในโรงเรียน และบอกลักษณะตัวบุคคลที่ควร จะแก้ไขปรับปรุงบริหารงานต่อไป เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องอัศจรรย์ใจแก่คุณหญิงอยู่เหมือนกัน

พูดถึงเรื่องเจ้าเรื่องทรงนี้ก็เป็นของแปลก เป็นเรื่องที่จะต้องพูดกันมากและเป็นเรื่องที่ไม่มีวันจะลงมติกันได้ เพราะเป็นเรื่องนอกกฎเกณฑ์วิทยาศาสตร์ทางด้านวัตถุ ที่พิสูจน์กันให้เห็นด้วยตาไม่ได้ แต่เรื่องนี้เป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ทางจิตใจตามที่บางท่านว่า หรือเป็นเรื่องของจิตวิญญาณตามหลักทางศาสนาแม้ในทางศาสนาพุทธก็มิได้ปฏิเสธเรื่องเทวดา เรื่องวิญญาณโดยสิ้นเชิง ยังมีกล่าวถึงธาตุ ทั้ง ๖ ว่า ปฐวีธาตุ ได้แก่ ธาตุดิน อาโปธาตุ ได้แก่ ธาตุน้ำ วาโยธาตุได้แก่ ธาตุลม เตโชธาตุ ได้แก่ ธาตุไฟ อากาศธาตุ ได้แก่ ธาตุอากาศ วิญญาณธาตุได้แก่ ธาตุวิญญาณ ยังยอมรับเรื่องวิญญาณธาตุ อันได้แก่กระแสหรือพลังงานแห่งจิตยังยอมรับเรื่องผีและเรื่องเทวดาปรากฏอยู่ในพระไตรปิฎก ว่าให้ภิกษุสวดมนต์ป้องกันภูตผีปีศาจและบอกเล่าแก่เทพยดาอารักษ์ เมื่อธุดงค์ไปอาศัยอยู่ตามถ้ำหรือตามต้นไม้ใหญ่เป็นต้น เมื่อผีเข้าภิกษุเวลาสวดปาฏิโมกข์ก็ให้หยุดสวดได้ดังนี้เป็นต้น ทุก ๆ ศาสนาก็ยอมรับเรื่องนี้เหมือนกัน ตลอดจนการยอมรับเรื่องนรกและสวรรค์ ซึ่งเป็นเรื่องรู้ได้โดยอาศัยจิตและวิญญาณอย่างเดียว เพราะฉะนั้นเรื่องการทรงเจ้าเข้าผีนี้ เราจะถือว่า เราไม่เห็นด้วยตาก็จะไม่เชื่อเสียเลย นักปราชญ์ฝรั่งยังไม่ได้ พิสูจน์ไว้เราก็ยังไม่รับฟัง แล้วจะพาลหาว่าผู้ที่เชื่อถือเป็นคนงมงายโง่เขลา จะเหมาเอาเรื่องนี้เป็นเรื่องเหลวไหลไปเสียหมดก็จะดูเป็นคนใจแคบไปเหมือนกัน แท้จริง สิ่งทั้งหลายในโลกนี้ที่ยังลึกลับมืดมนอยู่ นักวิทยาศาสตร์ยังพิสูจน์ค้นคว้าไปไม่ถึงก็ยังมีอยู่อีกไม่รู้เท่าไร ยิ่ง

เป็นเรื่องเกี่ยวกับจิตวิญญาณ ที่ไม่มีทางจะพิสูจน์ให้เห็นด้วยตาได้ก็ยิ่งเป็นเรื่องยากขึ้นไปอีก และว่ากันที่จริงเรื่องจิตใจอันลึกซึ้งนี้นักวิทยาศาสตร์ฝรั่งก็ใช่ว่าจะสันทัดเก่งกาจกันเมื่อไร ดูแต่เรื่องสะกดจิตซึ่งทางอินเดียเรียนรู้กันมาเป็นพัน ๆ ปี ฝรั่งก็เพิ่งจะเรียนรู้และยอมรับกันเมื่อเร็ว ๆ นี้เอง เรื่องหูทิพย์ตาทิพย์ ที่กล่าวไว้ในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา ฝรั่งพากันสั่นหัวไม่เชื่อถือ แต่คนไทยทำได้และ เชื่อถือมาแต่โบราณกาล เวลานี้ฝรั่งเริ่มสนใจศึกษากันอยู่ยังไม่รู้แจ้งดังนี้เป็นต้น ฉะนั้นเรื่องทรงเจ้าเข้าผีอะไรนี้เป็นความเชื่อถือกันมาแต่บรรพบุรุษ คนไทยสมัยใหม่ผู้กำลังเป็นศิษย์ฝรั่ง ต้องตะแคงหูฟังเสียงครูฝรั่งก่อน จึงจะเชื่ออะไร ในโลกนี้นั้น ควรรับพิจารณาเรื่องนี้ไว้ประดับสติปัญญาบ้างก็คงไม่เสียหาย

สำหรับตัวผู้เขียนนั้น เมื่อเป็นเด็กกลัวผี เมื่อโตขึ้นเรียนชั้นมัธยมชักจะเชื่อว่าผีไม่มีในโลก และชักจะไปไกลจนถึงว่าจะตายแล้วสูญ ไม่มีนรกไม่มีสวรรค์ ไม่มีชาติหน้า ไม่มีวิญญาณ แต่ครั้นมีอายุเลยเบญจเพศมาหลายปีเข้า เห็นโลกนานเข้ากลับเชื่อเรื่องกรรม เรื่องนรกสวรรค์ เรื่องจิต เรื่องวิญญาณมากเข้าทุกที รวมทั้งเรื่องเข้าทรงนี้ด้วย ก็มีความสนใจใคร่ศึกษา แต่ยังไม่มีสติปัญญาพิสูจน์ให้รู้แจ้งเท่านั้น แต่อย่างไรก็ดี ผู้เขียนก็ยอมรับว่ามีความเคารพเลื่อมใสหลวงพ่อบ้านแหลมมาก เมื่อมีทุกข์ร้อนอันใดก็มักจะขอยึดเอาหลวงพ่อเป็นที่พึ่งที่ระลึกแล้วก็ได้รับ ความสำเร็จอย่างประหลาดจนไม่อยากพิสูจน์แล้วว่า เป็นเพราะเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น**เราเชื่อคุณพระอย่างเดียวกับที่ชาวคริสต์เขาเชื่อว่าพระเจ้าเป็นเครื่องนำทางเป็นแสงสว่าง เป็นชีวิต เราก็สบายใจดีเหมือนกัน** เราตั้งสัตยาธิษฐานเสียว่า เราทำกรรมดีเมื่อมีอุปสรรค มีความทุกข์เราก็ขอให้คุณพระช่วยพระเจ้าในนิพพานและคุณพระก็คงช่วยคุ้มครองเราให้สวัสดีมีชัย มีความสุขความเจริญ และความสำเร็จสมความปรารถนา

เรามอบกายถวายชีวิตไว้กับพระเจ้าในนิพพาน เป็นวิธีที่ดีที่สุด

คนโบราณท่านไม่ได้ว่านิพพานสูญ ท่านไม่ได้ว่านิพพานดับไม่เหลือ ท่านว่า **“นิพพานเมืองแก้ว”** ท่านใช้คำว่า **“พระอมตะมหานิพพาน”** ท่านว่า

พระพุทธเจ้าเป็น "พระเทวาดิเทพ" เป็น "พระวิสุทธิเทพ" อยู่ในพระนิพพาน มีพระพุทธานุภาพ คุ้มเกล้าเราได้ ทำเราสวดมนต์ภาวนา อาราธนาให้ช่วย ชาวพุทธเราก็มีพระเจ้าเหมือนกัน ไม่ใช่ว่าศาสนาพุทธไม่มีพระเจ้า

๕. พระพุทธลักษณะ

องค์หลวงพ่อบ้านแหลมนั้น เป็นพระพุทธรูปหล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ ปางอุ้มบาตร ขนาดสูงแต่ปลายนิ้วพระบาทถึงยอดพระเกศมาลา ๑๖๗ ซ.ม. คือเท่าขนาดคนธรรมดานี่เอง ฐานพระบาทสูง ๔๕ ซ.ม. เป็นพระพุทธรูปสมัยกรุงศรีอยุธยา ลักษณะเด่นเป็นพิเศษ คือพระพักตร์งามเหมือนพระพักตร์เทพบุตร มีคนกล่าวว่าหลวงพ่อเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ เพราะมีพระพักตร์เป็นเทวดานี่เอง เทวดาจึงมาสิงสถิตรักษาองค์หลวงพ่ออยู่ให้เป็นพระศักดิ์สิทธิ์พระหัตถ์เป็นคนละชิ้นกับพาหาทำให้สามารถถอดออกได้ เป็นแบบพระพุทธรูปสมัยสุโขทัย เช่นพระพุทธรูปทองคำวัดไตรมิตร ก็ถอดออกได้เป็นท่อน ๆ เป็นต้น พระบาทไม่สวมฉลองพระบาทแบบพระพุทธรูปทรงเครื่องที่เรียกว่าพระโพธิสัตว์สมัยกรุงศรีอยุธยา พระเศียรนั้นไม่สวมเทริดชฎาแบบพระโพธิสัตว์ สมัยอยุธยา พระเกตุมาลาเป็นเปลวเพลิงแบบพระพุทธรูปสมัยสุโขทัย สังฆาฏิพาดยาวลงมาถึงพระชงฆ์ แต่ไม่มีลายเป็นดอกดวงเป็นแบบพระพุทธรูปสมัยอยุธยา จีวรทำแผ่เป็นแผ่นแผงอยู่เป็นเบื้องหลัง มีแฉกมุมแบบอยุธยา ฐานรองพระบาทนั้นตอนบนทำเป็นรูปดอกบัวบานรองรับ ตอนล่างทำเป็นฐานหักมุม ๑๒ มุม เป็นรูปฐานพระเจดีย์ ชั้นล่างสุดทำเป็นฐานเท้าสิงห์มีลวดลายสวยงามมาก รูปที่ถ่ายไว้เป็นรูปทรงเครื่องเต็มยศ กล่าวคือสวมสายสะพายพาดเครื่องราชอิสริยาภรณ์ปฐมจุลจอมเกล้าวิเศษ คาดรัดประคตปักดิ้นเงินซึ่ง พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว พระราชทานถวาย เป็นพุทธบูชา บาตรแก้วสีน้ำเงิน ซึ่งสมเด็จเจ้าฟ้าภาณุรังษีสว่างวงษ์ กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช ทรงประทานถวายหลวงพ่อไว้ในรัชกาลที่ ๕ เวลานี้ทั้งเครื่องราชอิสริยาภรณ์ รัดประคตและบาตรแก้ว ทางวัดเก็บรักษาไว้ในพระอุโบสถ พระพุทธรูปหลวงพ่อบ้านแหลมนี้ทางกรมศิลปากรได้จดทะเบียนไว้เป็นโบราณวัตถุแห่งชาติแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๘๖

พระพุทธลักษณะของหลวงพ่อบ้านแหลมนี้ถ้าพินิจพิจารณาอย่างลึกซึ้ง อย่างที่เรียกว่ามองดูด้วยใจแล้วก็น่าจะเชื่อได้ว่าเป็นพระพุทธรูปหล่อแทนตัวบุคคลสำคัญในอดีตคนใดคนหนึ่ง อาจเป็นพระพุทธรูปฉลองพระองค์ของพระมหากษัตริย์องค์ใดองค์หนึ่งในกรุงศรีอยุธยาก็เป็นได้ เช่นเดียวกับพระพุทธรูปฉลองพระองค์ของ พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้า และพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย ในพระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม อันเรียกพระนามว่า พระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก และ พระพุทธเลิศหล้านภาลัย อย่างน้อยก็เป็นพระพุทธรูปแทนตัวแม่ทัพนายกองหรือเจ้านาย ขุนนางผู้ใหญ่ชั้นสูงในสมัยกรุงศรีอยุธยา เพราะเป็นพระพุทธรูปยืนขนาดเท่าคนจริง และสร้างอย่างประณีตสวยงามมาก อาจเป็นไปได้ที่วิญญาณของท่านเจ้าของ ผู้สร้างรูปปฏิมากรหลวงพ่อบ้านแหลมได้มาเป็นเทวดามาสิงสถิตรักษาพระพุทธรูปองค์นี้อยู่ จึงทรงความศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่พึ่งของประชาชนผู้ที่ป่วยไข้ได้ทุกข์อยู่ทุกวันนี้

พระพุทธรูปทองสมัยกรุงสุโขทัย พระพุทธชินราช พระพุทธชินสีห์นั้น สันนิษฐานว่าเป็นพระพุทธรูปสร้างขึ้นฉลองพระองค์พระมหากษัตริย์ในสมัยกรุงสุโขทัยทั้งสิ้น แม้พระมหากษัตริย์ในสมัยต่อมาทรงศรัทธาเลื่อมใสมากเช่น สมเด็จพระนเรศวรมหาราช เมื่อเสด็จกลับมาจากราชการทัพทางเหนือ ก็ทรงแวะนมัสการมีงานฉลอง พระพุทธชินราช เป็นต้น

สมัยกรุงศรีอยุธยา ในแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราช พระราชพงศาวดาร กล่าวไว้ว่าเมื่อ พ.ศ. ๒๒๐๖ นั้น “โปรดให้สถาปนาพระพุทธปฏิมากรห้ามสมุทรองค์หนึ่ง หุ้มทอง และทรงอาภรณ์ประดับด้วยแหวนอันมีค่าทรงพระนามว่าสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ พระองค์สูง ๔ ศอกคืบเศษทั้งฐาน ...” เป็นที่น่าสังเกตว่าขนาดสูง ๔ ศอกคืบนี้ คือขนาด ๑๖๕-๑๗๐ ซ.ม. คือขนาดเท่าคนธรรมดา นั่นเอง ฉะนั้น ขอสันนิษฐานว่าหลวงพ่อบ้านแหลมเป็นพระพุทธรูปฉลองพระองค์พระมหากษัตริย์ ในสมัยกรุงศรีอยุธยา จึงเป็นไปได้ เข้าใจว่าพระมหากษัตริย์ในสมัยกรุงสุโขทัย และสมัยกรุงศรีอยุธยาคงจะ

สร้างพระพุทธรูปฉลองพระองค์ไว้โดยมากเกือบทุก ๆ พระองค์ บางองค์ก็อาจจะสร้างไว้มากกว่าหนึ่งองค์ ที่มีเหลืออยู่น้อยองค์นั้นเข้าใจว่าจะถูกพม่าขนเอาไปบ้านเมืองเสียมาก และคงจะจมดินจมน้ำอยู่อีกไม่น้อย ถูกฝังซ่อนอยู่ในถ้ำในเจดีย์ก็คงมีอีกมาก ที่ตกไปอยู่ตามวัดต่าง ๆ ในประเทศก็คงมีอีกมาก แต่เราไม่ทราบประวัติความเป็นมาของพระพุทธรูปเหล่านั้น หลวงพ่อวัดบ้านแหลมนี้จึงน่าเชื่อว่าเป็นพระพุทธรูปฉลองพระองค์พระมหากษัตริย์ในสมัยกรุงศรีอยุธยาองค์ใดองค์หนึ่งเป็นแน่ จะเป็นด้วยคนไทยขนบรรทุกเรือหนีพม่า หรือว่าพม่าขนบรรทุกเรือ จะเอาไปเมืองพม่าอย่างใดอย่างหนึ่ง แต่แล้วมีเหตุอันเป็นไปนำท่านต่อไปไม่ได้ ท่านจึงจมอยู่ในทะเลชั่วระยะ เวลาหนึ่งไม่นานนักเพราะถ้านานปีคงถูกน้ำเค็มในทะเลกัดกร่อนมีสนิมมาก ท่านปาฏิหาริย์ดำน้ำอยู่พักหนึ่ง จนชาวบ้านแหลมไปตีอวนแทนที่จะได้ปลาฉลามตัวใหญ่ดังที่คาดกลับได้องค์หลวงพ่อขึ้นมาพร้อม ๆ กับหลวงพ่อเขาตะเครา องค์หนึ่งเป็นพระยืนอุ้มบาตร แต่บาตรคงจะจมหายอยู่ในทะเลหรือพม่าจะเอาไปเมืองพม่าเสียก็ไม่ทราบ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๓๐๗ ในสมัยกรุงศรีอยุธยา

๑๐. หลักเมืองสมุทรสงคราม

ประวัติเมืองสมุทรสงครามตั้งแต่สมัยปลายกรุงศรีอยุธยา บ้านเมืองสมุทรสงครามนี้เริ่มเป็นเมืองขึ้น ผู้ปกครองบ้านเมืองในระยะเวลาดังกล่าวนั้นมี *พระแม่กลอง* หรือ *พระสมุทรสงคราม* ปรากฏชื่อเป็นครั้งแรกในพระราชพงศาวดาร เมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๒ ในแผ่นดินพระที่นั่งสุริยาอมรินทร์ ว่า

"ครั้นถึงเดือนอ้าย กรมการเมืองตะนาวศรีบอกหนังสือข่าวศึกเข้ามา ณ กรุงเทพพระมหานครว่าเจ้าพม่าชื่อ *มังลอง* ยกทัพมาประมาณสามหมื่นเศษตีได้เมืองทะวายแล้วจะยกมาตีเมืองมฤต เมืองตะนาวศรี *โกษาธิบดี*กราบทูล พระกรุณาตามหนังสือข้าราชการศึก

สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงดำรัสสั่งเสนาบดีให้เกณฑ์กองทัพ ขณะนั้น พระยายมราช เป็นโทษอยู่ จึงโปรดให้พระอินทราราชรองเมือง เป็น พระยายมราช เป็นแม่ทัพให้*พระยาเพชรบุรี* เป็นทัพหน้า *พระยาราชบุรี* เป็นยกกระบัตร พระสมุทรสงคราม เป็นเกียกกาย *พระธนบุรี* กับ *พระนนทบุรี* เป็นทัพหลวงถือพลสามพันพร้อมด้วยช้างม้าเครื่องศัสตราวุธยกไปทัพหนึ่ง และให้เกณฑ์อีกทัพหนึ่ง โปรดให้ พระยารัตนาธิเบศว่าที่ธรรมา เป็นแม่ทัพ และจัดเอา*ท้าวพระยาอาสาหกเหล่า* เป็นยกกระบัตรเกียกกายทัพหนุนหลัง ถือพลสองพันสรรพด้วยช้างม้าเครื่องสรรพาวุธให้ยกหนุนไปอีกทัพหนึ่ง"

เมืองสมุทรสงครามปรากฏชื่อเป็นครั้งแรกในพระราชพงศาวดาร ใน พ.ศ.๒๓๐๒ ก่อนหน้านั้นไม่ปรากฏแม้ในคราวที่ *พระมหาจักรพรรดิราชาธิราช* โปรดให้ตั้งเมืองนนทบุรี เมืองนครชัยศรี เมืองสมุทรสาคร ขึ้นในปี พ.ศ. ๒๐๘๗ นั้นก็ไม่ปรากฏว่าตั้งเมืองสมุทรสงคราม เมืองสมุทรสงครามยังเป็นแขวงเมืองขึ้นต่อเมืองราชบุรีอยู่ และคงได้แยกจากแขวงเมืองราชบุรี มาตั้งเป็นบ้านเมืองมีผู้ว่าราชการเมือง ในประมาณ พ.ศ. ๒๓๐๐ เหตุนี้เองในหนังสือเก่าเรียกว่า

"บางช้างแขวงเมืองราชบุรี ซึ่งยกเป็นเมืองสมุทรสงคราม" พระสมุทรสงครามที่ปรากฏชื่อใน พระราชพงศาวดารนั้น ก็คงเป็น *พระสมุทรสงคราม* (เสม ต้นตระกูล วงศาโรจน์) ผู้ว่าราชการเมืองสมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นผู้ว่าราชการเมืองคนแรกของเมืองสมุทรงสงครามด้วย ขอตั้งสมมุติฐานไว้เช่นนี้ก่อนจนกว่าจะมีหลักฐานมาพิสูจน์ข้อเท็จจริงเป็นอย่างอื่น ถ้าเชื่อกันว่าเมืองสมุทรสงครามตั้งเป็นครั้งแรกในราว พ.ศ. ๒๓๐๐ และได้หลวงพ่อบ้านแหลมเมื่อ พ.ศ. ๒๓๐๗ จึงควรนับได้ว่าหลวงพ่อบ้านแหลม เป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองสมุทรสงครามมาตั้งแต่แรกตั้งบ้านเมือง *หลวงพ่อ* จึงเป็น *เจ้าพ่อหลักเมือง* ของชาวจังหวัดสมุทรสงครามก็ว่าได้

ใครไม่ทราบเอาป้ายไปติดไว้ที่ศาลเจ้า ข้างสถานีตำรวจภูธร จังหวัดสมุทรสงครามกับโรงพยาบาลสมุทรสงครามติดต่อกันว่า *"ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง"* ตามความเห็นของผู้เขียนว่าคงจะไม่ใช่ศาลเจ้าพ่อหลักเมือง เพราะเมืองสมุทรสงครามไม่ใช่แรกตั้งที่บริเวณนั้น และศาลหลักเมืองก็ไม่ควรจะซอมซ่อเช่นนั้น ศาลหลักเมืองจะต้องมีเสาหลักเมืองด้วย แท้ที่จริงเป็นศาลเจ้าพ่อของชาวประมงเวลาออกทะเลก็เซ่นไหว้กัน เพื่อให้ปลอดภัยจากสัตว์ร้ายในทะเลและขอให้ได้ปลา มาก ๆ เท่านั้น จะเห็นว่าเขาเอาหัวตะเข้ตะโขง ซึ่งเป็นสัตว์ร้ายไปตั้งบูชาในศาลนั้นด้วย

ศาลนี้จะเป็นศาลทางราชการได้ก็เพียงศาลประจำป้อมพิฆาตข้าศึก ซึ่ง *กรมขุนอิศเรศรังสรรค์* (พระปิ่นเกล้า) ทรงสร้างขึ้นในคราวสร้างป้อมพิฆาตข้าศึกเมื่อ พ.ศ.๒๓๗๕ บริเวณที่เคยเป็นศาลาว่าการเมือง คือที่ตั้งจวนเจ้าเมืองในสมัยก่อน ๆ นั้น สันนิษฐานว่าจะอยู่ที่วัดบางแคใหญ่เป็นแห่งแรก ในสมัย *พระแม่กลอง* (เสม) แล้วย้ายมาอยู่ที่อัมพวา บริเวณวัดปากง่าม ในสมัย *พระแม่กลอง* (ศร ณ บางช้าง) แล้วย้ายมาอยู่แถววัดแก้วฟ้า ในสมัย พระยาราชพงษานุรักษ์ (ชม บุนนาค) แล้วย้ายมาอยู่บริเวณวัดใหญ่ ในสมัย *พระยาราชพงษานุรักษ์* (ชาย บุนนาค) ย้ายมาอยู่กองโรงเรียนพลทหารเรือ เมื่อ

พ.ศ. ๒๔๖๘ สมัย *พระยาวิชิตภักดี ศรีสุราษฎร์ธานินทร์* (บุญรอด สาริมาน) ย้ายไปอยู่ที่ศาลากลางจังหวัด ในปัจจุบัน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๔ ในสมัย *นายชูสง่า ไชยพันธ์* ตัวเมืองสมุทรสงครามย้ายอยู่เรื่อย ๆ ศาลหลักเมืองของเมืองสมุทรสงครามไม่น่าจะมี ถ้าเช่นนั้นหลวงพ่อบ้านแหลมนี่แหละ คือเจ้าพ่อหลักเมืองของชาวเมืองสมุทรสงครามเป็นที่พึ่งที่ระลึกในคราวมีภัยได้ทุกข์ เป็นที่คร้ามที่เกรงในเวลาที่คิดร้ายและทำชั่ว หลวงพ่อจึงเป็นหลักบ้านหลักเมืองเป็นเทวดารักษาเมืองโดยแท้จริง

๑๑. พระเครื่องและคาถา

ปัจจุบันนี้มีผู้หล่อรูปจำลองของหลวงพ่อบ้านแหลมไปบูชากราบไหว้ที่บ้านเรือน เป็นพระพุทธรูปประจำบ้านเรือน ประจำรถ ประจำเรือ ประจำสถานที่ราชการก็หลายแห่ง บ้างก็มีรูปถ่ายของหลวงพ่อไว้บูชาแทนตัวท่าน บ้างก็มีรูปจำลองเล็ก ๆ ของท่านนำติดตัวไปไหนมาไหน เป็นที่พึ่งที่ระลึกยามคับขันใช้เป็นพระเครื่องรางประจำตัวกันก็มากต่อมาก การหล่อรูปหลวงพ่อนั้นก็มีทำกันตลอดมาหลายหนหลายคราวแบบต่าง ๆ กัน เช่นเป็นพระพุทธรูปยืนอุ้มบาตรเหมือนองค์ท่านบ้าง เป็นรูปเหรียญขนาดเล็กใหญ่ต่างๆ กันบ้าง แม้จะไม่รู้ว่าเข้าพิธีปลุกเสกก็ถือว่าเป็นรูปแทนองค์ท่าน ยิ่งถ้าทราบว่าคราวไหนได้ทำพิธีปลุกเสก ตามแบบพิธี ก็ยิ่งนิยมกันมาก หาซื้อหาเช่ากันด้วยเงินหลายสิบบาททีเดียว สัญญลักษณ์ทางจิตใจของเมืองสมุทรสงครามก็คือหลวงพ่อบ้านแหลม คนจึงมีรูปปฏิมากรของท่านไว้บูชาและติดตัวไว้เป็นที่พึ่งที่ระลึกคราวที่มีทุกข์มีภัย และเป็นที่คร้ามที่เกรงในยามที่จะคิดชั่วทำชั่วด้วยรู้ตัวว่าตนยังเป็นมนุษย์ปุถุชน มีกิเลส ตัณหาอยู่มาก อาจจะมีทุกข์มีภัย อาจเผลอใจไปประกอบกรรมทำชั่วเข้าบ้างในบางเวลา มีหลวงพ่ออยู่ใกล้ ๆ จะได้เป็นที่พึ่งที่ระลึก เป็นที่ยึดเหนี่ยวในเรื่องจิตใจ เป็นที่คร้ามที่เกรงได้ เราจะปลอดภัยจากความทุกข์ความชั่วทั้งหลายได้โดยสวัสดี

เมื่อได้กล่าวถึงรูปจำลองอันเป็นพระบูชา และพระเครื่องของหลวงพ่อบ้านแหลมแล้ว ก็ควรที่จะเล่าไว้ด้วย คือเรื่องคาถาหลวงพ่อบ้านแหลม

เมื่อปีระกา พ.ศ.๒๔๑๖ เกิดโรคอหิวาต์ระบาดผู้คนล้มตายกันมากทั้งในกรุงเทพฯ และหัวเมือง โดยเฉพาะเมืองสมุทรสงคราม ผู้คนล้มตายกันมากจนผู้คน เงียบเหงาไปทั้งเมือง ไม่มีใครอยากออกจากบ้าน ไม่มีใครเผาศพใครด้วยยังเชื่อกันว่าเป็นโรคผี โรคห่า ขณะนั้นวัดบ้านแหลม ท่านเจ้าคุณ*พระสนิทสมณคุณ* (เนตร) เป็นเจ้าอาวาส คืนนั้นท่านฝันว่า หลวงพ่อบ้านแหลม

มาบอกท่านว่าให้จดเอาคาถาที่มือท่านไปเสกน้ำมนต์อาบกินแก้โรคอหิวาต์ ท่านจึงลุกขึ้นไป ปลุก *ขุนประชานิยม* (อ่อง ประชานิยม) กลางดึกให้เข้าไปในโบสถ์ท่านได้เอาเทียนส่องดูที่พระหัตถ์ขวาของหลวงพ่อบ้านแหลม ก็ปรากฏว่าที่พระหัตถ์ขวามี อักขระว่า *"นะ มะ ระ อะ"* ที่พระหัตถ์ซ้ายมีอักขระว่า *" นะ เท วะ อะ "* ท่านจึงจดคาถานี้ไว้ทำน้ำมนต์ ให้เอาไปทำน้ำมนต์กินอาบกันปรากฏว่าโรคภัยไข้เจ็บก็เงียบสงบตั้งแต่นั้นมา

พระคาถา *"นะ มะ ระ อะ "* นี้ *ท่านพระยาราชพงษานุรักษ์* (ชาย บุนนาค) ผู้ว่าราชการเมืองสมุทรสงคราม ในสมัยรัชกาลที่ ๕ นับถือกันมากถึงหน้าสงกรานต์ท่านจะนิมนต์พระสงฆ์ ๕ รูป มาฉันอาหารที่จวนของท่านแล้วให้พระสงฆ์เขียนคาถา *"นะ มะ ระ อะ นะ เท วะ อะ"* เป็นอักขระขอมปิดไว้ที่ประตูเข้าจวนของท่านทุก ๆ ปี *พระครูสมุทรธรรมดา* (เอิบ มนาโป) เจ้าอาวาสวัดดาวโด่งก็นับถือมาก ได้ทำเหรียญขึ้นเป็นเหรียญเงินรูปกลมจารึกคาถานี้ไว้ด้านหลังว่าขลังนัก เล่าว่าชาวบ้านคนหนึ่งชื่อนายใหญ่ ปอยเปียสักคาถา *"นะ มะ ระ อะ"* ไว้ที่ไหล่ขวา *"นะ เท วะ อะ"* ไว้ที่ไหล่ซ้าย ตั้งแต่เด็กวัดมาจนบัดนี้ยังไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยเป็น อะไรเลย

พระคาถาศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อบ้านแหลม ๘ คำว่า *"นะ มะ ระ อะ นะ เท วะ อะ"*นี้ ได้เคยเรียนถามท่านเจ้าประคุณ*สมเด็จพระธีรญาณมุนี*(สนิท เขมจารี มหาเถร ป. ๘) ดูแล้วว่าแปลว่าอะไร ท่านก็ไม่อาจจะวินิจฉัยได้ว่าแปลว่าอะไร ข้าพเจ้าก็ครุ่นคิดถึงคำแหลอยู่ตลอดมา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าต้องมีคำแปลแน่ แต่อาจจะเป็นคำลึกที่ย่อมาจากพุทธพจน์ภาษิต ตัวอย่าง เช่น คาถาที่โบราณเรียกว่า *"หัวใจพญากาสลัก"* อันเป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ โบราณท่านใช้ภาวนาบริกรรมจนเป็นบาทฌาน เป็นคาถาสะเดาะกลอน สะเดาะกุญแจได้นั้น ก็มีคาถา ๔ คำว่า *"จะ ภะ กะ สะ"* คำนี้ผู้ที่ไม่รู้ว่ามาจากพระพุทธพจน์ก็แปลไม่ออก แต่ที่จริงมาจากพระพุทธพจน์ว่า

จชทุชน สังสัคคัง
ภชสาธุ สมาคมัง
การปุญญ มโหรัตตัง
สรนิจม นิจจตัง ฯ
(อย่าคบค้าคนชั่ว)
จงสมาคมกับคนดี
จงทำบุญทั้งกลางวันกลางคืน
จงระลึกถึงอนิจจังอยู่เป็นนิตย์

ท่านย่อเอาคำหน้ามาเป็นบาทคาถา ภาวนาบริกรรมเข้าฌานสมาบัติจนเป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ ใช้สะเดาะกลอน สะเดาะกุญแจออก เป็นแคล้วคลาดคงกะพันได้

เพราะฉะนั้นคาถาหลวงพ่อบ้านแหลม ๘ คำนั้น จะต้องเป็นพระพุทธพจน์แปลได้แน่ จึงทรงความศักดิ์สิทธิ์ ข้าพเจ้าคิดเช่นนี้อยู่เสมอ นึกถึงหลวงพ่อบ้านแหลมแล้วก็อธิษฐานว่า *"เรื่องอะไรของหลวงพ่อก็รู้เกือบหมดแล้ว ยังแต่คาถาอีกเรื่องเดียว ขอให้รู้ด้วย"* วันหนึ่งก็เกิดสิ่งที่เรียกว่า *"มุตโตแตก"* คือสว่างโพลงขึ้นมาในใจเองว่า

"นะ มะ ระ อะ" แปลว่า พระอรหันต์ไม่ตาย

(นะ คือไม่ มะระ คือ มรณะ - อะ คือ อรหันต์)

"นะ เท วะ อะ" แปลว่า พระอรหันต์ไม่ใช่เทวดา

(นะ คือไม่ เทวะ คือเทวดา อะ คือ อรหันต์)

(เพราะพระอรหันต์ไม่ต้องจุติ แต่เทวดาต้องจุติ พระอรหันต์จึงเป็นอมตะ)

คำนี้จึงเป็นคำสัตย์ คำจริง สำหรับภาวะของพระอรหันต์ทุกพระองค์คือว่าพระอรหันต์นั้นอยู่ในพระอมตะมหานิพพาน (ตามคำของสมเด็จพระปรมานุชิตชิโนรส) เป็นอมตะธาตุ พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์สถิตย์อยู่ในพระอมตะมหานิพพาน เป็นพระผู้เป็นเจ้าเหมือนพระเจ้าในศาสนาอื่น ๆ ที่มีพระเจ้า

โบราณเรียกว่าพระเจ้าเหมือนกัน หรือเรียกว่า พระ (พุทธ) เจ้าซึ่งแปลว่าพระเจ้าผู้ตื่นอยู่ตลอดกาล พรเจ้าผู้เบิกบานอยู่ตลอดนิรันดร พระเจ้าผู้รู้แจ้งสรรพสิ่งในไตรโลก

โบราณท่านยังบอกด้วยว่าผู้สำเร็จฌานสมาบัติชั้นรูปฌานนั้น ดับขันธ์แล้วจะไปบังเกิดชั้นพรหมาสุทธาวาส ชั้นรูปพรหม ที่เรียกว่า "*พรหมลูกฟัก*" คือไม่มี อวัยวะแขนขา ไม่มีปัญจะสาขา ไม่มีทวารทั้ง ๙ แต่เป็นแท่งแก้วบริสุทธิ์มีแสงสว่างอย่างยิ่ง ผู้ที่สำเร็จฌานสมาบัติชั้นอรูปฌาน ดับขันธ์แล้ว จะจุติไปบังเกิดในพรหมาสุทธาวาสชั้นอรูปพรหม คือพรหมไม่มีรูปร่างอะไรเลย เป็นแต่มีแสงสว่างรุ่งเรืองอย่างยิ่งอยู่เท่านั้น

ท่านบอกว่าเหนือชั้นพรหมสุทธาวาสขึ้นไปคือพระนิพพาน เป็นภาวะพระผู้เป็นเจ้า เป็นแสงสว่างรุ่งโรจน์อย่างยิ่งยวด สามารถส่องรัศมีไปในที่ทุกแห่งที่มีผู้เรียกร้องต้องการด้วยการสวดมนต์เจริญสมถวิปัสนา นี่คือภาวะพระนิพพานที่พระอรหันต์ผู้ได้ทิพยจักษุ ได้ธรรมจักษุท่านแลเห็นแล้วนำมาบอกเล่าให้เราทราบได้เลา ๆ เป็นเครื่องยืนยันว่าพระนิพพานไม่ได้สูญสิ้น พระนิพานมีอยู่แต่ไม่รู้ว่าอยู่ไหน เหมือนพลังงานไฟฟ้ามีอยู่ในโลกนี้จริงแต่ไม่รู้ว่าอยู่ไหน

เพราะฉะนั้นพระคาถาหลวงพ่อบ้านแหลม ๘ คำนี้ จึงเป็นสัจจธรรมเป็นคำย่อสั้นที่สุดที่บอกถึงความสัตย์ความจริงของภาวะพระอรหันต์ ไม่มีคำใดที่จะย่อสั้นได้ยิ่งกว่านี้อีกแล้ว

นะ มะ ระ อะ - พระอรหันต์ไม่ตาย

นะ เท วะ อะ - พระอรหันต์ไม่ใช่เทวดา (แต่ยิ่งกว่าเทวดา คือ เป็นอมตะเทพ -วิสุทธิเทพ)

คำสัตย์คำจริงเป็นสิ่งไม่ตายอย่างนี้แหละ ที่ท่านนำมาบริกรรมภาวนาเป็นคาถาศักดิ์สิทธิ

ตัวอย่างคำสัตย์คำจริงที่ท่านนำมาบริกรรมภาวนาเป็นคาถาศักดิ์สิทธิ์ยังมีอีกมาก เช่น คาถานกคุ่มคุ้มไฟไหม้ เป็นคาถาของนกคุ่มโพธิสัตว์ ครั้งพระ

พุทธเจ้าเสวยพระชาติเป็นนกคุ่มน้อย เพิ่งเกิดใหม่ ขนปีกขนหางยังไม่มี วันหนึ่งนอนอยู่ในรังเพียงผู้เดียว พ่อแม่บินออกไปหาเหยื่อ อยู่ข้างหลังเกิดไฟป่าลุกลามมาจะไหม้รังนกคุ่มน้อย นกคุ่มพระโพธิสัตว์จึงกล่าวสัจวาจาขึ้นว่า

สันติปักขา อะปัตตะนา
สันติปาทา อะวัญจะนา
มาตาปิตา จะนิกขันตา
ชาตะเวทะ ปะฏิกกะมะ ฯ

(ปีกเรามีแต่บินไม่ได้
เท้าเรามี แต่เดินไม่ได้
พ่อแม่เรามี แต่ไม่อยู่
ไฟที่เกิดขึ้น จงดับไป)

พอสิ้นคำสัตย์ ไฟป่าก็ดับอยู่ตรงนั้น

โบราณาจารย์ ผู้ได้ฌานสมาบัติ จึงเอาคำสัตย์คำนี้มาบริกรรมภาวนาเป็นคาถาเสกยันต์นกคุ่มคุ้มไฟไหม้ มีรูปพญานกคุ่มโพธิสัตว์อยู่กลางยันต์ รอบยันต์สี่เหลี่ยมจารึกด้วยอักษรขอมเป็นคาถา ๔ ประโยคนี้ นี่คือที่มาของยันต์นกคุ่มคุ้มไฟไหม้ ก็มาจากพระคาถาอันเป็นพุทธพจน์

พระคาถายอดธง สำหรับแม่ทัพนายกองไปทัพทำศึกสงคราม เสี่ยงชีวิต ท่านก็มีคาถาภาวนาเรียกว่าคาถาพระยอดธง คือภาวนาระลึกถึงพระที่ปักอยู่ที่ยอดธงชัยเฉลิมพล คาถานั้นมีว่าดังนี้

๏ จักขุนา สังวะโร สาธุ　　สาธุ โสเตนะ สังวะโร
ฆาเนนะ สังวะโร สาธุ　　สาธุ ชิวหายะ สังวะโร
กาเยนะ สังวะโร สาธุ　　สาธุ วาจายะ สังวะโร
มนัสสา สังวะโร สาธุ　　สาธุ สัพพัตถะ สังวะโร
สัพพัตถะ สังวุตโต ภิกขุ　　สัพพะทุกขา ปะมุจจะติ ฯาะ

(จงสังวรตาให้จงดี จงสังวรหูให้ดีด้วย
จงสังวรจมูกให้จงดี จงสังวรลิ้นให้จงดีด้วย
จงสังวรกายให้จงดี จงสังวรวาจาให้จงดีด้วย
จงสังวรใจให้จงดี จงสังวรทุกสิ่งให้จงดีด้วย
ภิกขุสังวรทุกอย่างดีแล้ว ทุกข์ทั้งปวงก็ย่อมสิ้นไป)

นี่เป็นพระพุทธพจน์ เป็นคำสัตย์คำจริง เป็นอมตะวาจา ท่านเอามาบริกรรมภาวนา จนเกิดความสุข สงบ สว่าง เกษมปลอดภัยในการทำศึกสงคราม

หลวงปู่แหวน สุจิณโณ ท่านสอนสามเณรนิกร ให้บริกรรมภาวนาพระคาถา เมื่อธุดงค์อยู่ในป่าช้าอมนุษย์รังควาญ มีคาถาว่าดังนี้

◎ **ปัญจะมาเร ชิโนนาโถ ปัตโตสัมโพธิมุตตะมัง**
จะตุสัจจัง ปะกาเสสิ ธัมมะจักกัง ปะวัตตะยิ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุเม ชัยยะมังคะลัง ฯ

(พระพุทธองค์ทรงชนะมารทั้ง ๕ คือกิเลสมาร ขันธมาร อภิสังขารมาร เทวปุตมาร มัจจุมาร ทรงบรรลุพระโพธิญาน ทรงประกาศพระอริยสัจธรรมสี่ประการ ทรงยังพระธรรมจักรให้หมุนไป ด้วยสัจจวาจานี้ ขอชัยมงคลจงบังเกิดมีแก่ข้าพระพุทธเจ้า)

นี่ก็เป็นการอ้างเอาคำสัตย์คำจริง ๔ ประการของพระพุทธองค์ คือชนะมารทั้งห้า, การบรรลุพระโพธิญาณ, การประกาศพระอริยสัจจธรรม, และการยังพระธรรมจักรให้หมุนไปในโลก , ด้วยคำสัตย์คำจริงนี่เองก็เป็นพระคาถาอันศักดิ์สิทธิ

เพราะฉะนั้นคาถาหลวงพ่อบ้านแหลม ที่ว่า *พระสนิทสมณคุณ (เนตร)* เอามาเสกน้ำมนต์ แก้โรคอหิวาต์ได้นั้น จึงไม่ใช่เรื่องเหลวไหล เพราะท่านเอาพระพุทธพจน์ อันเป็นคำสัตย์คำจริงมาบริกรรมภาวนา และพระสนิทสมณคุณองค์นี้ ท่านต้องได้ฌานสมาบัติด้วย สมณศักดิ์ของท่านก็บอกอยู่ว่าท่านเป็นพระทรงศีลทรงธรรม **ท่านต้องเป็นพระสุปฏิปันโน** *(ปฏิบัติดี)* **เป็นพระญาย**

ปฏิปันโน *(ปฏิบัติอย่างรู้จริง)* **อุชุปฏิปันโน** *(ปฏิบัติงดงาม)* **สามีจิปฏิปันโน** *(ปฏิบัติด้วยความจงรักภักดีต่อพระพุทธเจ้า)*อย่างแท้จริง เมื่อคำบริกรรมภาวนาเป็นคำสัตย์คำจริง องค์ผู้ภาวนาก็เป็นผู้มีสัตย์มีธรรมจริง ก็กลายเป็นคำศักดิ์สิทธิ์สองเท่าทวีคูณ หรือเป็นกำลังสอง

สำหรับผู้ที่ศรัทธาเลื่อมใสพระคาถานี้จริง หมั่นบริกรรมภาวนาจนเป็นบาทของฌานแล้วก็จะเกิดความศักดิ์สิทธิ์เหมือนกัน เพราะเราเอาสัจธรรมมาบริกรรมภาวนา

แต่โบราณาจารย์ท่านกล่าวว่า เวทย์มนต์คาถานั้นจะขลังหรือศักดิ์สิทธิ์อยู่ที่ผู้ใช้จะเชื่อถือเลื่อมใสมากน้อยเพียงไร ถ้าเชื่อถือเลื่อมใสจริง ๆ แล้วมนต์คาถานั้นก็ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นขลังขึ้นตามกำลังจิตใจความเชื่อถือ เคล็ดลับในการอาราธนาหลวงพ่อให้ช่วย ก็คือให้จุดธูป ๕ ดอก ระลึกถึง*คุณพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ว่าบท ลัคเค* ชุมนุมเทวดาแล้วนึกถึง *คุณพระมหากษัตริย์ คุณพ่อ คุณแม่ ครูบาอาจารย์* แล้วภาวนา *“ขอให้หลวงพ่อช่วยลูกด้วย”* นึกถึงสิ่งที่ปรารถนาก็จะสำเร็จสมประสงค์ เมื่อสำเร็จแล้วควรบูชาหลวงพ่อด้วยธูปเทียนดอกไม้ พวงมาลัยดอกไม้สด ปิดทองถวายหรือรำละครถวาย ควรเป็นที่สังเกตด้วยว่าทั้งหลวงพ่อโสธรและหลวงพ่อบ้านแหลมโปรดละครด้วยกันทั้งสองพระองค์ คนที่โปรดละครนั้น สมัยโบราณก็มีเจ้านายและขุนนางชั้นสูง ถ้ามีเทวดารักษาหลวงพ่อบ้านแหลมอยู่ เทวดานั้นก็คงเป็นเจ้านายชั้นสูงด้วย กล่าวไว้เพื่อเป็นที่สังเกตของท่านที่เคารพนับถือในหลวงพ่อ ปรากฏว่าในปีหนึ่ง ๆ มีผู้นำละครมาแก้บนหลวงพ่อมากมาย จนต้องมีคณะละครมาประจำรับจ้างรำถวายหลวงพ่ออยู่ข้างวัดบ้านแหลม เช่นเดียวกับที่วัดโสธร จังหวัดฉะเชิงเทรา ประทัดนั้นหลวงพ่อจะโปรดหรือไม่โปรดนั้นไม่ทราบชัด ปรากฏว่ามีชาวจีนมาจุดถวายพร้อม ๆ กับหัวหมูและเป็ดไก่ และกระดาษ เงินกระดาษทอง แต่ประทัดนั้นเดี๋ยวนี้เงียบหายไปไม่มีมาจุดเข้าใจว่าทางวัดห้ามจุด ในงานสงกรานต์ปีหนึ่ง ๆ นั้นรายได้จากละครแก้บนยังอยู่ในอันดับสูงเป็นเงิหมื่น ๆ บาททุกปี แสดงว่ามี

ผู้บนบานหลวงพ่อให้ช่วยสมประสงค์เป็นจำนวนมาก จึงมีผู้มาแก้บนเป็นเงินมากมายเช่นนั้น อย่างไรก็ตามสำหรับวัดบ้านแหลมนั้น หลวงพ่อเป็นเหมือนแสงสว่าง เป็นเหมือนแกนกลาง เป็นเหมือนตัวการแหล่งพลังงาน เป็นชีวิตก็ว่าได้ วัดบ้านแหลมเจริญรุ่งเรืองมาได้จนทุกวันนี้ มีที่ดินเป็นที่ธรณีสงฆ์ของวัดในเขตเทศบาล ๖๐ ไร่เศษ มีตลาด มีตึกแถวให้เช่าประมาณ ๒๐๐ ห้อง มีรายได้จากงานสงกรานต์ งานสารทไทย และรายได้อื่น ๆ ถึงปีละประมาณ ๑๖๐,๐๐๐ บาท หรือประมาณเดือนละ ๑๓,๐๐๐ บาท เป็นเพราะบุญบารมีของหลวงพ่อทั้งสิ้น *(ปัจจุบันนี้ เดือนละ ๔๐๐,๐๐๐บาท)* แม้เจ้าอาวาสผู้มาครองวัดนี้ก็มีความเจริญรุ่งเรืองเป็นถึงพระราชาคณะทุกรูปตลอดมา ทั้ง ๆ ที่เดิมมาก็มิใช่วัดหลวง วัดอีกวัดหนึ่งซึ่งเป็นวัดที่อาจกล่าวได้ว่าหลวงพ่อสร้าง คือ วัดเทพประสิทธิ์คณาวาส กำลังเป็นวัดที่เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาเช่นเดียวก้น

ส่วนคาถาบูชาหลวงพ่อบ้านแหลมนั้น *พระมหาสิทธิการ (เยื้อน)* จดให้มาว่าดังนี้

คาถาบูชาหลวงพ่อบ้านแหลม

สะทา วะชิระสมุททะวะระวิหารี ปติฏฐิตัง นะระเทเวหิ ปูชิตัง ปัตตะหัตถัง พุทธะรูปัง อะหัง วันทามิ ทูระโต ฯ

๑๒. คุณวิเศษ

คุณลักษณะของหลวงพ่อบ้านแหลม ตามที่ปรากฏในประวัติอภินิหารข้างต้นนี้ พอจะประมวลได้เป็นคุณลักษณะของหลวงพ่อ ๘ ประการ คือ

๑. เมตตา ของหลวงพ่อมีเมตตาบารมีสูงเด่นเป็นพิเศษ ปรากฏการณ์ของหลวงพ่อในทางรูปกายเป็นองค์พระพุทธรูปก็ดี เป็นคนทรงก็ดี ล้วนเป็นไปเพื่อบำเพ็ญ เมตตาบารมีทั้งสิ้น **ที่จริงรูปกายของหลวงพ่อเป็นพระปางอุ้มบาตรถ้าจะเรียกกันให้ถูกต้องก็ต้องเรียกว่า** *"พระปางโปรดสัตว์"* เพราะตามตำนานพระพุทธศาสนา เมื่อพระพุทธองค์ยังทรงพระชนม์ชีพอยู่นั้นทุกวันเวลาเช้ามืดพระองค์จะทรง พิจารณาสรรพสัตว์โดยทิพยจักษุญาณ ว่าสัตว์ใดมีวาสนาบารมีได้รับทุกข์เวรภัยประการใด ที่สมควรจะเสด็จไปโปรดให้พ้นทุกข์ได้ก็จะเสด็จไปโปรดในเวลาเช้า พระองค์เสด็จไปโปรดสัตว์พร้อมบาตร ๑ ใบเสมอเช่นเสด็จไปโปรด *องคุลิมาล* ให้พ้นจากการทำบาปใหญ่หลวงในชีวิต ด้วยการจะฆ่ามารดาเป็นต้น เมื่อ *พระมาลัยเทพเถระ* พระอรหันต์ผู้มีชื่อเสียงอีกองค์หนึ่งเสด็จไปโปรดสัตว์นรก ก็อุ้มบาตรไปด้วย รูปพระมาลัยโปรดสัตว์ยังเขียนเป็นรูปพระสะพายบาตรอยู่ ในพงศาวดารชาติไทยสมัยใน *พระนเรศวรมหาราช* จะทรงประหารชีวิตแม่ทัพนายกองที่ตามเสด็จราชการศึกชนช้างไม่ทัน *สมเด็จพระวันรัต* วัดป่าแก้วพร้อมด้วยพระสงฆ์ ๒๕ รูป ที่เข้าถวายพระพรขอพระราชทานอภัยโทษชีวิตแม่ทัพนายกองไว้นั้น ก็สะพายบาตรเข้าไปในวังเป็นปริศนาว่าขอบิณฑบาตด้วย แม้ในบัดนี้ถ้าพระสงฆ์จะขอร้องอะไรชาวบ้าน เช่นขอไม่ให้ทะเลาะวิวาทกัน ก็ยังพูดว่า *"ขอบิณฑบาตเสียเถิดโยม"* ติดปากไปจนถึงชาวบ้านด้วย เช่นจะห้ามไม่ให้เขาตีกันก็ร้องว่า *"ขอทีๆ"* บางทีก็ได้รับไปทีหนึ่งจริงๆ ดังนี้ เป็นต้น พระอุ้มบาตรจึงเป็นพระโปรดสัตว์ ซึ่งประกอบด้วยเมตตาบารมี หลวงพ่อเป็นพระปางโปรดสัตว์ จึงทรงคุณในทางเมตตาสูงมาก

๒. มหานิยม หลวงพ่อเป็นพระมหานิยมอย่างเอก มีมหาชนเคารพนับถือมาก ตั้งแต่เจ้าฟ้ามหากษัตริย์ เจ้านายขุนนางชั้นสูง ข้าราชการ พ่อค้าคฤหบดี ตลอดจนสามัญชนธรรมดา แม้ชาวต่างชาติต่างภาษาก็เคารพนับถือ เช่นชาวจีนเป็นต้น หลวงพ่อมีชื่อเสียงเกียรติคุณดีมาก มีคนรักและบูชาทั่วบ้าน ทั่วเมือง หลวงพ่อจึงเป็นพระทรงคุณค่าในทางมหานิยมอย่างแท้จริง

๓. แคล้วคลาด ตามประวัติของหลวงพ่อปรากฏว่าท่านแคล้วคลาดจากมือศัตรู คือหมู่พม่ารามัญที่ต้องการนำท่านไปเป็นเชลยเมืองพม่า แคล้วคลาดจากการจมอยู่ในทะเลตลอดกาล แคล้วคลาดจากการไปอยู่ยังวัดอื่นที่ท่านไม่อยากไปอยู่ แม้หลวงพ่อเองก็ได้ช่วยบันดาลให้มหาชนทั้งหลายที่นับถือท่านแคล้วคลาดจากทุกข์ จากเวร จากภัย จากอุปัทวอันตราย จากคนร้าย จากเสนียดจัญไร สิ่งอัปมงคลทั้งหลายโดยตลอดมา แล้วแต่ใครจะปรารถนาอาราธนาให้หลวงพ่อช่วยทางไหนหลวงพ่อจึงทรงคุณในทางแคล้วคลาดด้วย

๔. มีลาภ หลวงพ่ออยู่ที่ใด ย่อมจะมีลาภสักการะไม่ขาดสายไหลรินมาเหมือนสายน้ำไหล ทั้งของกินของใช้เงินทองและทรัพย์สินอื่น ๆ จะเห็นได้จากวัดบ้านแหลมที่หลวงพ่อสถิตอยู่เป็นวัดที่มั่งคั่งไม่มีวัดใดเสมอเหมือน มีทั้ง ที่ดิน ตลาด ตึกแถว มีงานปีครั้งใดก็มีรายได้มากมายอย่างน่าอัศจรรย์ หลวงพ่ออยู่ในโบสถ์คนก็ยังเอาหมูเป็ดไก่ไปถวาย แม้เครื่องใช้ เช่น ไฟฟ้า ตู้และโต๊ะคนก็เอามาถวาย เพราะบารมีหลวงพ่อทั้งสิ้น บาตรของหลวงพ่อจมหายในทะเล ก็ยังมีคนชั้นเจ้าฟ้าซึ่งนับว่าเป็นเทวดาโดยสมมุติ คือ *เจ้าฟ้าภาณุรังษีสว่างวงศ์* นำบาตรแก้วมาถวายคล้ายกับพระพุทธเจ้าที่พระอินทร์นำบาตรมาถวาย เป็นที่น่าอัศจรรย์มาก แม้สมภารเจ้าวัดใครมาอยู่วัดหลวงพ่อก็อุดมไปด้วยลาภ เรื่องนี้ก็เป็นที่น่าประจักษ์กันอยู่ทั่วไป ถึงวัดเทพประสิทธิ์ที่หลวงพ่อสร้างไว้เช่นเดียวกัน หลวงพ่อบ้านแหลมจึงทรงคุณในทางเจริญด้วยลาภเป็นอย่างยิ่งด้วย

๕. มียศ หลวงพ่อเป็นพระพุทธรูป แม้พระมหากษัตริย์ ก็ยังทรงพระราชทานสายสะพายเครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นสูงยิ่งมาถวาย เครื่องราชอิสริยาภรณ์

จุลจอมเกล้าชั้นที่ ๑ ปฐมจุลจอมเกล้าวิเศษนี้ มีเกียรติสูงกว่าสายสะพายปรมาภรณ์ช้างเผือก ที่บุคคลชั้นนายพลเอกได้รับเสียอีก เครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นนี้ ถ้าเป็นบุคคลธรรมดาก็จะต้องเป็นพระบรมวงศ์ชั้นสูง-ที่ทรงกรมที่พระมหากษัตริย์ทรงพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ถวายเป็นพุทธบูชาเห็นมีอีกองค์หนึ่งคือ *พระพุทธชินราช* จังหวัดพิษณุโลกเท่านั้น หลวงพ่อจึงรุ่งเรืองด้วยเกียรติยศ เป็นที่ปรากฏแก่มหาชน ถ้าหลวงพ่อเป็นพระสงฆ์ก็คงเป็นสมเด็จพระสังฆราชได้รับพระราชทานฉัตร ๓ ชั้น เป็นเกียรติยศ เจ้าอาวาสวัดนี้ ก็มีสมณศักดิ์ เป็นพระราชาคณะตลอดมาทุกรูป ปัจจุบันนี้ก็เป็นพระราชาคณะชั้นธรรม ซึ่งวัดหัวเมืองน้อยรูปจะได้เป็น ยกเว้นวัดพระปฐมเจดีย์หลวงพ่อจึงทรงคุณในทางเจริญด้วยยศ

๖. **ค้าขาย** พระอุ้มบาตร หรือพระประจำวันพุธนั้น โบราณถือว่าเป็นพระดีในทางค้าขายด้วย ดีในทางเจรจาเป็นที่ต้องใจคน พระปางโปรดสัตว์รูปหลวงพ่อนี้ประจำอยู่ห้างร้านบ้านเมืองใด ถ้าหมั่นสักการะบูชาให้ถูกต้อง จะให้คุณทางค้าขาย ซื้อง่ายขายคล่อง

๗. **หายโรค** ประวัติของหลวงพ่อนั้นทรงคุณว่าขลังในทางรักษาโรค ใครเป็นโรคภัยไข้เจ็บอย่างไรบนบานบอกเล่าให้หลวงพ่อช่วย ถ้าไม่เป็นโรคเวรโรคกรรมแล้วก็มักหาย ทุกวันนี้คนมาหาหลวงพ่อและแก้บน ส่วนมากเกี่ยวกับโรคภัยไข้เจ็บทั้งนั้น ที่โรงพยาบาลสมุทรสงคราม มีรูปจำลองหลวงพ่ออยู่องค์หนึ่ง คนป่วยคนไข้ก็ถวายพวงมาลัย ปิดทองเสียจนไม่มีที่จะแขวนที่จะปิด (เดี๋ยวนี้นักไอระเหย ขโมยเอาไปบูชาส่วนตัวเสียแล้ว) ที่วัดเทพประสิทธิ์มีคนทรงของหลวงพ่อ ก็ปรากฏว่ามีคนไปหารดน้ำมนต์รักษาโรคกันเนืองแน่นจึงอาจกล่าวได้ว่าหลวงพ่อทรงคุณขลังในทางรักษาโรคให้หายได้

๘. **วิชาการ** พระประจำวันพุธนี้ท่านว่าดีในทางวิชาการแก่กล้าเพราะดาวพุธในทางโหราศาสตร์นั้น นับถือว่าเด่นทางวิชาการ ใครมีดาวพุธเด่นในดวงชะตา ท่านก็ว่าจะดีเด่นในทางวิชาความรู้ ยิ่งมีดวงอาทิตย์ร่วมด้วยท่านว่าเป็นนักวิชาการ ยิ่งเด่นมาก หลวงพ่อเป็นพระวันพุธ จึงให้คุณในทางการเรียน

การสอบเลื่อนวิทยะฐานะด้วย ขอให้สังเกตประวัติของ ท่านเจ้าคุณ พระธรรมปิฎก เมื่อสอบเปรียญ ๘ ประโยคเถิดจะเห็นจริง

๕. รุ่งเรือง ตามประวัติการของหลวงพ่อนั้น รุ่งเรืองเจริญในทุก ๆ ทางทุกด้าน มาเป็นเวลาช้านานนับด้วยร้อยปีไม่มีตกต่ำ มีแต่เจริญยิ่งขึ้นมีคนเคารพนับถือมากยิ่งขึ้น มีเกียรติคุณรุ่งเรืองยิ่งขึ้น ฉะนั้นจึงเป็นที่หวังได้ว่าผู้ใดสักการะบูชา หลวงพ่อก็จะมีความสุขความเจริญรุ่งเรืองตามไปด้วย ขอให้สังเกตดูแต่เจ้าอาวาส วัดบ้านแหลมทุกรูปทุกองค์ แม้รองเจ้าอาวาสก็ล้วนแต่มีความเจริญรุ่งเรือง มีลาภ มียศ มีเกียรติ ปรากฏตลอดมาทุกท่าน

อย่าหาว่าโฆษณาเลย เขียนตามความจริง

๑๓. เซียมซีเสี่ยงทาย

ในอุโบสถ อันเป็นที่สถิตย์หลวงพ่อบ้านแหลมนั้น มีกระบอกเขย่าติ้วและมีใบเซียมซีเสี่ยงทายอยู่ด้วย มีผู้เลื่อมใสศรัทธาไปบนบานบอกเล่าและเขย่าติ้วเสี่ยงทายกันอยู่ทุกวัน เรื่องนี้ อาจจะขัดหูขัดตา ขัดกับความคิดเห็นของนักปริยัติศาสนา และนักปรัชญาศาสนาอยู่บ้าง จนอาจจะมีผู้พูดตำหนิในเรื่องนี้ต่าง ๆ นานา จึงขอกล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ด้วย เพราะเกี่ยวข้องกับหลวงพ่อบ้านแหลมอยู่อย่างหลีกเลี่ยงไม่พ้น

การเสี่ยงทายนั้นเป็นประเพณีของชาวพุทธ ถือปฏิบัติกันมากว่า ๒,๕๐๐ ปีแล้ว ไม่ใช่ของใหม่ แม้พระพุทธเจ้าเองก็เคยเสี่ยงพระบารมี ก่อนสำเร็จเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า วันหนึ่งก็ทรงลอยถาดทอง เสี่ยงพระบารมีว่า ถ้าจะสำเร็จ พระโพธิญาณ ขอให้ถาดทองลอยทวนกระแสน้ำถาดทองคำก็ลอยทวนกระแสน้ำเป็นที่ประจักษ์แก่พระเนตร

พระลอดิลกราช ในเรื่องพระลอ ซึ่งเป็นกษัตริย์ไทยทางเหนือ ก็ทรงเสี่ยงน้ำน้ำก็มีสีแดงดังสายเลือด พระลอก็ไปถูกฆ่าตายพร้อมพระเพื่อนพระแพง

พระร่วงเจ้า กรุงสุโขทัย ก็ทรงเสี่ยงน้ำ โดยทรงตักน้ำด้วยชะลอมส่งส่วยน้ำให้ขอมเป็นที่อัศจรรย์

พระเธียรราชา เมื่อทรงผนวชอยู่ ก็ทรงเสี่ยงเทียนในโบสถ์ เทียนของขุนวรวงศาก็ดับก่อน พระองค์จึงทำรัฐประหาร ขึ้นครองราชสมบัติเป็นพระมหาจักรพรรดิ

พระเจ้าตากสินมหาราช ก็ทรงเสี่ยงพระบารมี ทรงขว้างค้อนไปถูกคอระฆังลูกแก้วหักพอดีกับที่ทรงอธิษฐานว่า ถ้าจะได้ตรัสแก่พระปรมาภิเศกขอให้ขว้างถูกและหักตรงคอระฆัง

วรรณคดีเรื่องอิเหนา บุษบาก็เสี่ยงเทียน

วรรณคดีเรื่องขุนช้างขุนแผน นางทองประศรีกับนางพิมพ์และ

ขุนแผนก็เสี่ยงทายปลูกต้นโพธิสามต้นไว้

พระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ก็ทรงเสี่ยงบารมี ตอนตั้งคณะธรรมยุตินิกายขึ้นขณะทรงผนวชอยู่ เป็นการเสี่ยงพระบารมีของพระองค์

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลมหาราช ก็ทรงเสี่ยงพระบารมีตอนที่จะทรงผนวชว่า ถ้าสมเด็จกรมหลวงวชิรญาณวงศ์ ยังไม่สิ้นพระชนม์ พระองค์จึงจะทรงผนวช โดยขอให้สมเด็จพระสังฆราชเจ้าเป็นพระอุปัชฌาย์ให้แต่เพียงพระองค์เดียว มิฉะนั้นพระองค์ก็จะไม่ทรงผนวช แล้วสมเด็จพระสังฆราชเจ้าพระองค์นั้นก็ฟื้นจากพระประชวร เป็นพระอุปัชฌาย์ให้ นี่ก็เป็นการเสี่ยงพระบารมีของพระองค์ในทางบุญญาธิการ

เพราะฉะนั้น การเสี่ยงบารมีก็ดี, การเสี่ยงน้ำก็ดี, การเสี่ยงเทียนก็ดี, การเสี่ยงเซียมซีก็ดี, การเสี่ยงทายโยนไม้คู่แบบจีนก็ดี, การเสี่ยงทายโยนหัวโยนก้อยก็ดี, การเสี่ยงทายไม้สั้นไม้ยาวก็ดี, จึงเป็นประเพณีของชาวพุทธมาแต่โบราณกาล เป็นวัฒนธรรมทางจิตใจของชาวพุทธที่สำคัญไม่ใช่เรื่องเหลวไหลเสียหายอะไรเลย กลับเป็นที่พึ่งทางใจ ของผู้ที่มีทุกข์ร้อน หันหน้าไปปรึกษาใครไม่ได้แล้ว ก็หันหน้าเข้าหาพระผู้เป็นเจ้า พระผู้เป็นเจ้าองค์นั้นจะเป็นอะไร ก็ได้ที่เขายึดถือเป็นที่พึ่งอันสูงสุดของเขา การเสี่ยงเซียมซีจึงมีอยู่ตามพุทธสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ทุกแห่ง

๑. พระพุทธชินราช พิษณุโลก

๒. พระมงคลบพิตร อยุธยา

๓. พระไตรรัตนนายก วัดพนัญเชิง อยุธยา

๔. พระนอนจักรสีห์ สิงหบุรี

๕. หลวงพ่อโต วัดป่าเลไลย์ สุพรรณบุรี

๖. พระศรีอาริย์ วัดเขมาภิรตาราม นนทบุรี

๗. พระร่วงโรจนฤทธิ์ หน้าพระปฐมเจดีย์ นครปฐม

๘. หลวงพ่อวัดไร่ขิง นครปฐม

๙. พระพุทธโสธร ฉะเชิงเทรา
๑๐. หลวงพ่อเศียร วัดอโสการาม สุมทรปราการ
๑๑. พระพุทธไสยาสน์ วัดราชโอรสาราม ธนบุรี
๑๒. หลวงพ่อวัดเขาตะเครา เพชรบุรี
๑๓. หลวงพ่อแก่นจันทน์ วัดช่องลม ราชบุรี
๑๔. หลวงพ่อพระศรีอาริย์ วัดอินทรวิหาร กรุงเทพฯ
๑๕. สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆัง ธนบุรี
๑๖. ศาลเจ้าพ่อหลังเมือง กรุงเทพฯ
๑๗. เจ้าพ่อปราสาททอง บางปะอิน อยุธยา
๑๘. พระเจดีย์บรมธาตุ วัดเกตุมดี สมุทรสาคร
๑๙. สมเด็จพระสังฆราชทอง (แตงโม) วัดใหญ่สุวรรณราม เพชรบุรี
๒๐. หลวงพ่อบ้านแหลม สมุทรสงคราม

เพราะฉะนั้น จึงขอนำเอาคำกลอน ใบเซียมซีของหลวงพ่อบ้านแหลมมาพิมพ์ไว้ด้วยข้างท้ายนี้ สำหรับท่านที่เลื่อมใสศรัทะา ประสงค์จะเสี่ยงทายอะไร ไปหาหลวงพ่อบ้านแหลมไม่ได้ จะจุดธูปเทียนบอกเล่ากลางแจ้งว่านะโม ๓ จบ ว่าบทสัคเคชุมนุมเทวดา ๑ จบ หรือถ้าว่าไม่ได้ ก็ว่าคาถา คาถาหลวงพ่อ นะ มะ ระ อะ นะ เท วะ อะ ๓ จบ แล้วตั้งจิตอธิษฐานหลับตาเปิดหนังสือหน้าที่มีใบเซียมซี อ่านดูก็จะรู้ได้ด้วยตนเอง ข้อสำคัญต้องศรัทธาเลื่อมใสด้วยใจจริง อย่าทำลองเล่น สำหรับผู้ศรัทธาเลื่อมใสจริง ๆ แล้ว ก็จะประจักษ์แกใจท่านเอง เป็นปัจจัตตัง รู้ได้ด้วยใจตจนเองโดยแท้จริง

ขอนำใบเซียมซีของหลวงพ่อบ้านแหลม มาพิมพ์ไว้ข้างท้ายนี้ เพื่อให้ท่านที่ศรีทธาเลื่อมใสอ่านดูเอาเองตามศรัทธาของท่าน เทอญฯ

วัดเพชรสมุทรวรวิหาร
(วัดบ้านแหลม แม่กลอง)

ใบที่ ๑

ใบที่หนึ่งสมมาตรปรารถนา ทายไว้ว่ามีคนชุบอุปถัมภ์
หมายสิ่งใดในจิตคิดจะทำ ว่าจักสำเร็จการประมาณมี
แต่ช้าช้าจึงจะสมอารมณ์ปอง ทั้งพวกพ้องปรีเปรมเกษมศรี
ว่าอยู่เย็นเป็นสุขทุกเดือนปี แม้นใบนี้ถามโรคที่โศกกาย
ว่าคงจะเบาบางเหมือนอย่างว่า หรือถามหาลูกหนี้พี่น้องหาย
ว่าคงพบประสบพักตร์เหมือนทักทาย หรือถามหมายหาลาภไม่หยาบคำ
ว่าช้าช้าคงจะสมอารมณ์นึก ได้ตรองตรึกเหล่ากอเป็นข้อขำ
ถามหาคู่ดีนักเหมือนชักนำ ขอจบคำที่หนึ่งรำพึงเอยฯ

ใบที่ ๒

ใบที่สองต้องกันเหมือนจันทร์ฉาย
เปรียบกับต้นพฤกษาคราที่ตาย แล้วกลับกลายได้เป็นเหมือนเช่นเดิม
ได้ผลิดอกออกใบไสวสว่าง ต้องน้ำค้างลมเชยรำเพยเสริม
เหมือนกระจกบานเก่าเมื่อคราวเดิม ต้องเพิ่มเติมขัดถูจึงดูงาม
จะทำการสิ่งใดพร้อมใจกัน จงผ่อนผันหารือนับถือถาม
คงสมจิตสมปองทำนองความ ใบนี้ถามคนไข้ว่าได้คลาย
ถามลูกหนี้พวกพ้องว่าต้องพบ ถามเรื่องคู่รู้จบไม่สมหมาย
ถามหาลาภว่าดีพาทีทาย จบภิปรายเลขที่สองทำนองเอยฯ

ใบที่ ๓

ใบที่สามความยากลำบากล้น

จะทำการก็จะป่วยการรำคาญตน ว่ามีคนปองร้ายไม่วายวัน
กินไม่อิ่มนอนไม่หลับให้กลับทุกข์ ไม่มีสุขสักเวลาแทบอาสัญ
แต่ถามว่าเป็นความไม่คร้ามกัน คงผ่อนผันสู้ได้เป็นไรมี
จะไปหาผู้ใดก็ไม่ยาก ถามลูกหนี้ที่จากพลัดพรากหนี
ว่ายังไม่พบกันในทันที ถามลาภนี้ว่ายากลำบากกาย
ถามเรื่องคู่สู่สมภิรมย์พักตร์ ว่าร้ายนักฟั่นเฟือนไม่เหมือนหมาย
จงสงบไว้ก่อนค่อยผ่อนคลาย หมดคำทายที่สามหมดความเอยฯ

ใบที่ ๔

ใบที่สี่นี้ไซร้เหมือนไกลคู่ มิได้รู้ปะพบประสบสอง
เหมือนลูกไก่ฝูงเดียวเที่ยวคนอง ตัวหนึ่งต้องพลัดพรากจากไกลกัน
ต่อนานจึงจะพบประสบพักตร์ ได้สมศักดิ์สุขีเป็นศรีสันต์
จะทำการสิ่งใดพร้อมใจครัน แต่ข้อนั้นทายไว้ที่ในที
อย่าดำเนินเดินหน้าท่านว่าร้าย เราต้องหมายตามหลังระวังหนี
เหมือนพระจันทร์ร่อนเร่ขึ้นเมฆี พระแสงศรีสุริยงต้องลงดิน
ถามคนเจ็บว่าหายสบายจิต ถ้าต้องติดเป็นความตามกระสินธิ์
คงชนะเจียวหนาอย่าราคิน แม้นถามถิ่นคนลี้หลบหนีกาย
ยังไม่พบประสบพักตร์ ถามลูกรักในครรภ์เหมือนมั่นหมาย
ว่าคงรู้เห็นว่าเป็นชาย จบคำทายที่สี่เท่านี้เอยฯ

ใบที่ ๕

ใบที่ห้าว่าไว้ในอักษร

ไม่มีใครทำร้ายขจายจร อย่าทุกข์ร้อนไปเลยไม่เคยการ
ถ้ารักนักมักได้ควายของเขา ม้าของเราจะต้องพรากจากสถาน
ถ้าจะคบคนผู้ให้ดูการ ถือบูราณแบบเก่าอย่าเบาความ
แม้นถามหาเนื้อคู่ว่าอยู่ไกล ยังไม่ได้เหมือนจิตจงคิดขาม
ถามลูกหนี้หนีไปในใจความ จะติดตามไม่พบประสบกัน
ถามหาลาภนี้ไซร้ก็ได้ยาก ต้องลำบากทุกข์ร้อนจงผ่อนผัน
แม้นถามบุตรสุดใจที่ในครรภ์ เลขห้านั้นว่าเป็นหญิงทุกสิ่งเอยฯ

ใบที่ ๖

ใบที่หกโชคดีเป็นศรีสันต์

จะทำการสิ่งใดได้ทุกอัน คงสมขวัญสมสุขทุกประการ
ถามหาคู่ร่วมเรียงไว้เคียงห้อง ว่าได้คล่องหนักหนาฟังว่าขาน
แสนจะสุขทุกอย่างทางกันดาร ไม่พบพานประพบประสบเลย
ทั้งคนเจ็บก็หายสบายด้วย คงไม่ม้วยชีวานะท่านเอ๋ย
หมออยู่ทิศอุดรแต่ก่อนเคย ไม่ละเลยคงจะมารักษาเรา
ใครขอได้ใบนี้เป็นที่ชื่น ความทุกข์อื่นห่างไกลไม่โฉดเขลา
จงถวายเงินตราค่าของเรา อุทิศเข้าทำบุญในวัดสวัสดีเอยฯ

ใบที่ ๗

ใบที่เจ็ดเสร็จทุกข์เป็นสุขี

ทั้งบ้านเรือนเพื่อนกินก็ยินดี แต่ตัวเรานี้เคืองขุ่นดูวุ่นวาย
จงทำบุญให้ทานประมาณจิต คงสมคิดแสนสมอารมณ์หมาย
อย่าอ้อมโอบโลภมากจะยากกาย ฟังภิปรายพาทีคงดีจริง
เหมือนปลูกต้นผลไม้ไว้ใกล้บ้าน คงเป็นการอยู่สุขสิ้นทุกสิ่ง
ถามหาลาภใบนี้ว่าดีจริง หรือถามสิ่งของหายว่าได้คืน
ถามหาคู่สู่สมภิรมย์พักตร์ ว่าดีนักแสนดีเป็นที่ชื่น
ถามคนเจ็บว่าหายสบายคืน ถามเรื่องอื่นก็ดีเท่านี้เอยฯ

ใบที่ ๘

ใบที่แปดนี้ไซร้แม้นได้สม คงชื่นชมสุขีเป็นที่สอง
เปรียบเหมือนต้นพฤกษามณฑาทอง รากแก้วต้องขาดไปอยู่ไม่ทน
เวลานี้ก็แล้งแม้นแบ่งรับ จงเปลี่ยนกลับย้ายที่จึงจะมีผล
ถามของหายหายากลำบากตน ถามหาคนเนื้อคู่ไม่สู้ดี
แม้นถามเรื่องเป็นความต้องขามเข็ด ไม่สำเร็จสู้ยากลำบากหนี
ถามหาลาภเล่าไซร้ว่าไม่ดี จบที่แปดเท่านี้ไม่ดีเอยฯ

ใบที่ ๙

ใบที่เก้าเล่าชัดตัวมัจฉา

จะกลายเป็นมังกรเหมือนก่อนมา คิดไปหาลาภผลด้วยกลใด
ทิศทักษิณทิศปราจิมริมวิถี ว่าไปดีมาดีเป็นศรีใส
เปรียบเหมือนนาวาที่คลาไคล ได้แล่นใบไปตามลมค่อยสมปอง
ว่ามังกรกับงูยังรู้แปลง เหมือนนาแล้งวิดน้ำสักสามสอง
คงจะได้ฟุ้งเฟื่องน้ำเนืองนอง ถามคนต้องพลัดพรากจากไป
ว่าคงจะพบประสบพักตร์ ถามคู่รักร่วมชิดพิสมัย
ว่ายังไม่ได้กันในทันใด ถามคนไข้ว่าชั่วบอกตัวตรง
ถามหาลาภใบนี้ว่าดีนัก คงสมศักดิ์สมจิตคิดประสงค์
จงอุตส่าห์หมั่นทำในจำนงค์ ที่เก้าคงว่าดีเท่านี้เอยฯ

ใบที่ ๑๐

ใบที่สิบหยิบยกตกกับใบ้ เหมือนคนไข้นอนหลับแล้วกลับฝัน
จะพูดจาแสนยากลำบากครัน ไม่รู้วันจะตายวายชีวา
แม้นถามลูกในท้องต้องเป็นหญิง แม้นถามสิ่งของหายอย่าหมายหา
แสนยากที่จะพบประสบตา ถามไข้ว่าหายยากลำบากกาย
ถามหาคู่สู่สมภิรมย์พักตร์ ว่าคงจักได้สมอารมณ์หมาย
ถามหาลาภว่าไม่ดีเป็นที่คลาย ระวังกายไว้มั่งระวังเอยฯ

ใบที่ ๑๑

ใบที่สิบเอ็ดเหมือนกับพระจันทร์ฉาย

ขึ้เมฆปิดมิดไว้เคียงใกล้กาย แล้วผันผายออกห่างสว่างเดิม
ชาติปางก่อนทำเท่าไรได้เท่านั้น พอสมกันสมบูรณ์ไม่พูนเพิ่ม
ข้างฝ่ายหน้าว่าดีทวีเติม แม้นความเดิมแม่ลูกได้ถูกกัน
ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดคงได้สม ถามคู่ชมว่าดีเป็นศรีสันต์
ถามลูกหนี้พวกพ้องพี่น้องกัน จงผ่อนผันได้สมอารมณ์ปอง
ถามหาลาภว่าดีเป็นที่ยิ่ง ถามถึงสิ่งคู่ความว่างามผ่อง
ดีทั้งนั้นใบนี้เหมือนสีทอง จงตรึกตรองอ่อนน้อมให้พร้อมเอยฯ

ใบที่ ๑๒

ใบที่สิบสองคนหนึ่งเดินดำเนินหน้า คนหนึ่งว่าตามหลังมาทั้งสอง
เปรียบเหมือนว่าบ้าใบ้ในใจปอง พูดไม่คล่องแสนยากลำบากครัน
ว่าจะมีคนชุปอุปถัมภ์ เหมือนถ้อยคำพาทีคนที่ฝัน
เวลาตื่นหายไปร้อนใจครัน ให้ป่วนปั่นเปล่า ๆ ไม่เข้าการ
ถามหาคู่สู่สมภิรมย์พักตร์ ว่าสมศักดิ์แสนสมอารมณ์ขาน
ถามเป็นความว่าดีไม่มีปาน ถามถึงการเพื่อนรักประจักษ์ใจ
ว่าคงจะสมอารมณ์นึก ที่ตื้นลึกจงแจ้งแถลงไข
พบพี่ป้าลุงน้าเพื่อนอาลัย ถามลาภไม่สู้ดีเท่านี้เอยฯ

ใบที่ ๑๓

ใบที่สิบสามเปรียบตนเหมือนต้นไม้ ยังไม่ได้ผลิดอกหรือออกผล
เหมือนรุกขาหน้าแล้งต้องแฝงตน ไร้น้ำฝนยังไม่มิได้มี
อย่าถูกต้องน้ำค้างที่กลางแจ้ง อย่าเคลือบแคลงจากไปให้ไกลที่
จงรอรั้งฟังคำร่ำพาที แม้นการมีค่อยคิดตามกิจการ
คงจะไม่เสียเรื่องให้เคืองแค้น ถ้ามาตรแม้นขอบุตรสุดสงสาร
ว่ายังไม่มีมาในอาการ ถามพบพานพวกพ้องพี่น้องดี
ถามหาลาภว่าสมอารมณ์หมาย ถามถึงรายเรื่องคู่นั้นจู้จี้
ว่ายังไม่ได้กันในทันที จบใบที่สิบสามหมดความเอยฯ

ใบที่ ๑๔

ใบที่สิบสี่นี้ว่าเหมือนฟ้าดิน ยังราคินต่าง ๆ ระคางเขิน
จะไปหาผู้ใดให้เผอิญ เป็นการเกินทวารปิดไว้ชิดบัง
จะเรียกร้องก็ขามให้คร้ามจิต เราต้องคิดคอยก่อนฟังสอนสั่ง
ว่ายังไม่ใคร่ชัดเป็นสัจจัง เหมือนอยู่ยั้งในวนชลธาร
ในอารมณ์ไม่สมความคิดเลย ถามคู่เชยนั้นหนาฟังว่าขาน
ไม่สู้ดีดอกคะจะระราน ถามอาการเจ็บไข้ว่าได้คลาย
ถามเพื่อนฝูงน้องพี่ลูกหนี้นั้น ว่าพบกันแสนสมอารมณ์หมาย
ถามหาลาภว่าไม่ดีพาทีทาย หมดภิปรายเท่านั้นหนาท่านเอยฯ

ใบที่ ๑๕

ใบที่สิบห้าว่าไว้ไม่เหมือนนึก

จะทำการสิ่งใดให้ตรองตรึก ทั้งตื้นลึกหนาบางเยี่ยงอย่างมา
จงฝักใฝ่ไต่ถามซึ่งพ่อแม่ ผู้เฒ่าแก่หารืออย่าถือสา
ค่อย ๆ ตรองคงสมปองสักเวลา นานข้างหน้าคงจะสวยรุ่มรวยครัน
เวลานี้แสนที่จะอาภัพ ยังสับปรับกลับกลายคล้ายจังหัน
สุดแต่ลมหมุนมาก็พากัน จิตป่วนปั่นตามลมระบมไป
ใครขอได้ใบนี้จงตรองตรึก คำตื้นลึกมีอยู่หนาฟังปราศรัย
ค่อยปรึกษาตรองดูอยู่ร่ำไป คงรวยใหญ่แน่หนาฟังว่าเอยฯ

ใบที่ ๑๖

ใบที่สิบหกว่าสมอารมณ์นัก คงพบพักตร์คนชุบอุปถัมภ์
กับคนที่มีบุญการุณย์ธรรม เสมอร่ำร่ำไปด้วยใจดี
ว่าข้างหน้าจะถาวรเจริญสุข ไม่มีทุกข์ขุ่นข้องหม่นหมองศรี
จะสมความปรารถนาเหมือนพาที แม้นใบนี้ถามไข้ว่าได้คลาย
ถามหาคู่สู่สมภิรมย์พักตร์ ว่าสมศักดิ์แสนสมอารมณ์หมาย
ถามหาลาภก็ว่าดีพาทีทาย หรือถามหมายเป็นความไม่ลามลวน
คงจะสู้ได้แท้เป็นแน่นัก ถึงจะซักไซร้หรือไต่สวน
จงตอบต่อข้อความตามกระบวน ขอจบถ้วนใบนี้ว่าดีเอยฯ

ใบที่ ๑๗

ใบที่สิบเจ็ดไม่เสร็จเหมือนใจหมาย

คิดทำการว่านจุนดูวุ่นวาย	จะหาร้ายใส่ตัวจงกลัวเกรง
อย่าร้อนใจไปเลยไม่เคยนึก	ค่อย ๆ ตรึกจงเจาะให้เหมาะเหมิ่ง
คงสมหมายชมชื่นได้ครื้นเครง	ตัวเราเองต้องเจียมเสงี่ยมตัว
ว่าเชือดเนื้อเถือหนังเราทั้งสิ้น	จะผันผินมองแผลมีแต่ชั่ว
ถามคนเจ็บว่าหายสบายตัว	หรือพันพัวเรื่องความที่ถามมา
คงชนะทั้งสิ้นอย่ากินแหนง	ถามเคลือบแคลงลูกหนี้ไม่ดีหนา
ทั้งเพื่อนฝูงก็ไม่พบประสบตา	แต่ถามหาลาภใบนี้ว่าดีเอยฯ

ใบที่ ๑๘

ใบที่สิบแปดเห็นทรัพย์ติดกับหิน

เปรียบเหมือนเราจะหาเป็นราคิน	ก็สุดสิ้นแสนยากลำบากกาย
ว่าป่วยการเปล่าเปล่าไม่เข้าข้อ	เหมือนเรือถ่อทวนลมระบมหมาย
จะไปหาก็ยากลำบากกาย	ต่อนานคลายคนเหมาะสงเคราะห์มี
ถามคนเจ็บว่าหายสบายจิต	ถามเป็นความตามติดต้องคิดหนี
ถามหาลาภบอกไว้ว่าไม่ดี	ถามบุตรที่ในครรภ์นั้นเป็นชาย
ใครขอได้ใบนี้เป็นที่ยั้ง	เราต้องตั้งอารมณ์คงสมหมาย
ขอจบคำเท่านี้พาทีทาย	ข้างต้นมาว่าวายปลายดกเอยฯ

ใบที่ ๑๙

ใบที่สิบเก้าเกิดมาเป็นมนุษย์

เวลาดีก็แสนดีเป็นที่สุด จงยั้งหยุดตรึกตรองทำนองการ
ช้าช้าหน่อยคงสมอารมณ์ปอง ทั้งพวกพ้องปรีดิ์เปรมเกษมศานต์
อยู่จนแก่จนคร่ำไม่รำคาญ แม้นถามการเจ็บกายว่าหายดี
ถามหาลาภก็ได้เหมือนใจนึก จะครื้นครึกเปลื้องทุกข์เป็นสุขี
ถามเป็นความนั้นไซร้ไม่สู้ดี ถามถึงที่ไปมาจะหาใคร
ก็ไม่สมอารมณ์ไว้เหมือนใจจิต สุดจะคิดจะแจ้งแถลงไข
แต่ปลายมือว่าดีไม่มีภัย ขอจบใบที่สิบเก้าเท่านี้เอย ฯ

ใบที่ ๒๐

ใบที่ยี่สิบนับถือไม่ซื่อตรง แม้นมั่นคงคงสมอารมณ์บ้าง
ระวังตัวไว้ให้ดีในที่ทาง ด้วยเราว่างคนซึ่งจะพึ่งพา
ใครขอได้ใบนี้เป็นที่เคราะห์ ต้องเสดาะด้วยน้ำมันฟังปัญญา
เติมตะเกียงไว้นี่ที่บูชา ไปข้างหน้าคงสมอารมณ์ปอง
ถามคนเจ็บว่าหายสบายจิต แม้นถามคิดขอบุตรเป็นที่สุดหมอง
ยังไม่ได้สมนึกที่ตรึกตรอง แต่ถามปองหาลาภไม่หยาบคาย
ว่ายังไม่ได้มีเป็นที่เห็น แต่ถามเป็นความกันที่มั่นหมาย
คงชนะเหมือนคำที่ทำนาย ต้องถวายน้ำมันเท่านั้นเอยฯ

ใบที่ ๒๑

ใบที่ยี่สิบเอ็ดชูชุบเหมือนปุบผา

ต้องลมแคดแผดส่องทำนองมา แต่ทว่าไม่แห้งอย่าแหนงเลย
เหมือนลูกนกสอนบินเที่ยวผินผัน ถูกลมหันพลัดตกโอ้อกเอ๋ย
แต่ข้างหน้ารื่นรมย์ได้ชมเชย คงสะเบยแสนสบายไม่วายวัน
ถามคนเจ็บว่าเบาบรรเทาจิต ถามหามิตรคู่ชมภิรมย์ขวัญ
ว่ายังอยู่ห่างไกลไม่ได้กัน ถามความนั้นสู้ยากลำบากกาย
แต่มีลาภบ้างเหมือนอย่างทาย คงสมหมายปรีดิ์เปรมเกษมศานต์
ใครขอได้ใบนี้แม้นมีการ ไม่ช้านานคงสมอารมณ์เอยฯ

ใบที่ ๒๒

ใบที่ยี่สิบสองต้องตามหลังเขา

จะทำการสิ่งใดอย่าใจเบา ตัวของเราต้องหาปรึกษาการ
ให้มีผู้ชี้แจงแสดงกิจ คงสมคิดดอกหนาฟังว่าขาน
อย่าเป็นทุกข์ไปเลยไม่เคยการ ถือโบราณเอาไว้คงจะได้ดี
ถามคนเจ็บว่าหายเหมือนทายทัก ว่าคงจักพ้นทุกข์เป็นสุขี
ถามเป็นความท่านดูไม่สู้ดี ถามลาภมีมากมายเหมือนหมายปอง
ถามไปหาผู้ใดที่ในจิต คงสมคิดแสนสมภิรมย์สอง
ใครขอได้ใบนี้เหมือนสีทอง ยี่สิบสองจบกันเท่านั้นเอยฯ

ใบที่ ๒๓

ใบที่ยี่สิบสามความดีเป็นศรีสุข

ถึงใครต้องเจ็บไข้อย่าได้ทุกข์ คงเป็นสุขทั้งบ้านเรือนไม่เคลื่อนคลาย
ทั้งจะมีลาภด้วยอย่างวยงง สมประสงค์แสนสมอารมณ์หมาย
ไปทางไกลได้ตามความสบาย แม้นถามหมายสิ่งใดคงได้การ
ถามคนเจ็บว่าหายสบายจิต แม้นถามติดเรื่องความที่ตามศาล
คงชนะเป็นแท้แน่แก่การ เกษมศานต์แสนสมอารมณ์ปอง
ถามหาลาภก็ดีเป็นที่ยิ่ง สิ้นทุกสิ่งดีพร้อมไม่มอมหมอง
เหมือนโกสุมบุปผามณฑาทอง ในทำนองใบนี้ว่าดีเอยฯ

ใบที่ ๒๔

ใบที่ยี่สิบสี่ดีแท้แน่นักหนา

ด้วยเมื่อคราวตกระกำต่ำปัญญา คนจะมาชูช่วยอำนวยพร
ว่าอยู่ทิศบูรพารักษาท่าน จะมอบขวัญมอบเงินตราค่าสลอน
ทั้งคนป่วยก็หายวายทุกข์ร้อน มีแต่ผ่อนความสุขทุกราตรี
ถามหาคู่สู่สมภิรมย์สนิท อยู่ใกล้ทิศทางประจิมริมวิถี
แสนรุ่มรวยสวยนักประจักษ์มี ปานเศรษฐีพูนทรัพย์นับประมาณ
ถามถึงบุตรสุดใจในครรภ์ด้วย ว่าแสนสวยเป็นชายหนาฟังว่าขาน
ว่าไม่ยากปากไม่กล้าใจสามานย์ ขอจบสารยี่สิบสี่เท่านี้เอยฯ

ใบที่๒๕

ใบที่ยี่สิบห้าว่าไว้ในอักษร

เหมือนเรือเล็กไคลคลากลางสาคร พายุต้อนทวนลมระบมใจ
จะข้ามฟากก็ยากลำบากยิ่ง สิ้นทุกสิ่งจงแจ้งแถลงไข
แม้นถามการไปมาจะคลาไคล ท่านบอกไว้ตามคำที่ทำนาย
ทิศทักษิณทิศประจิมริมวิถี หนทางนี้ควรท่านจะผันผาย
ถามคนเจ็บหายยากลำบากกาย ถ้าถามหมายพึ่งใครก็ไม่มี
ถามหาลาภว่าเลวนักเหลวเลื่อน ถามของเคลื่อนหายไปจากในที่
สุดแสนยากจะพบประสบมี แต่เป็นความว่าดีเท่านี้เอยฯ

ใบที่ ๒๖

ใบที่ยี่สิบหกเปรียบใกล้ดอกไม้บาน ถึงมีการทุกข์ร้อนจงผ่อนผัน
สุดแท้แต่บุญกรรมเป็นสำคัญ ตัวเรานั้นต้องเจียมเสงี่ยมตัว
จะทำการสิ่งใดอย่าได้หาญ ขืนรำคาญฮึกฮักว่าจักชั่ว
ต่อภายหลังจะต้องความหมองมัว คิดถึงตัวถึงกายไม่วายวัน
เปรียบเหมือนเราปลูกต้นผลไม้ คนอื่นได้เก็บกินไม่ผินผัน
แม้นถามบุตรสุดใจที่ในครรภ์ ว่าคนนั้นเป็นหญิงอย่างจริงใจ
ถามเป็นความว่าเห็นเป็นอย่างกลาง ถามคนเจ็บว่าห่างกระจ่างใส
ถามหาลาภได้ยากลำบากใจ ขอจบใบนี้พลันเท่านั้นเอยฯ

ใบที่ ๒๗

ใบที่ยี่สิบเจ็ดเสร็จสมอารมณ์หมาย

เปรียบเหมือนต้นรุกขาเวลาตาย ต้องสาดสายน้ำค้างในเวลากลางคืน
แตกใบอ่อนได้จริงทุกกิ่งก้าน ก็เหมือนการสาวหนุ่มได้ชุ่มชื่น
คงสมคิดอยู่บ้างอยู่ยั่งยืน บ้านเรือนรื่นสุขียินดีครัน
แม้นถามเป็นความไม่ขามเข็ด ชนะเสร็จดับร้อนได้ผ่อนผัน
ถามหาลาภใบนี้ว่าดีครัน คนเจ็บนั้นว่าหายสบายเบา
ทั้งคนเหมาะสงเคราะห์ก็มีอยู่ เหมือนบุญชูช่วยให้พบประสบเขา
จบอภิปรายคำทายในสำเนา ต้องจัดเอาว่าดีเท่านี้เอยฯ

ใบที่ ๒๘

ใบที่ยี่สิบแปดบอกความไปตามคิด สองสามจิตตรึกตรองทำนองหมาย
ไปข้างหน้าว่าดีพาทีทาย คงสมหมายสมปองทำนองใน
ภูเขาสูงน้ำลึกจงตรึกตรา สุริยาส่องแจ้งดูแสงใส
คนดีอยู่เคียงข้างไม่ห่างไกล คงจะได้สมคิดเหมือนจิตจง
แม้นใบนี้ถ้าถามเป็นความกัน อันนั้นว่าร้ายนะอย่าประสงค์
ถามคนที่เจ็บช้ำในจำนงค์ ท่านบอกตรงว่าหนักเหมือนทักทาย
ถามหาลาภใบนี้ว่าดีแท้ ถามคนแน่ที่เหมาะสงเคราะห์หมาย
มีอยู่ด้วยนั่งเรียงมาเคียงกาย จบคำทายทำนายพาทีเท่านี้เอยฯ

งานสงกรานต์

นมัสการหลวงพ่อบ้านแหลม

วัดเพชรสมุทรวรวิหาร

เริ่มวันที่ ๑๓ เมษายนถึง ๑๙ เมษายน

งานสารทไทย

เริ่มแรม ๑๓ ค่ำ เดือน ๑๐ ถึง ขึ้น ๒ ค่ำ เดือน ๑๑

ทุกปี

ผู้เขียน นายเทพ สุนทรศารทูล

ตำแหน่งงาน ผู้อำนวยการการประถมศึกษา
จังหวัดสมุทรสงคราม
จังหวัดนนทบุรี
จังหวัดเพชรบุรี

งานประพันธ์ที่เผยแพร่แล้ว

๑. หลวงพ่อแช่ม วัดตาก้อง
๒. ประวัติหลวงพ่อบ้านแหลม
๓. ชีวประวัติพระสุนทรโวหาร (ภู่ภู่เรือหงส์)
๔. พระเล่นการเมือง
๕. สุภาษิตสำนวนไทย
๖. สุนทรเทพภาษิต
๗. เพลงยาวรัชดาภิเศก
๘. เพลงยาววัดเทพธิดา
๙. เพลงยาวแม่น้ำแม่กลอง
๑๐. นิราศปทุมธานี
๑๑. นิราศเกาะหลัก
๑๒. นิราศเกาะล้าน
๑๓. เพลงกาลบ้านเมือง
๑๔. โพธิสวรรค์
๑๕. นายหมาแดง
๑๖. วิจัยข้อเท็จจริงเรื่องศิลาจารึกอักษรไทยของพ่อขุนรามคำแหง
๑๗. มงคลนามตามตำราโหราศาสตร์
๑๘. ปรัชญาข้าราชการ
๑๙. ศาสนาพุทธมีพระเจ้า

● ประวัติหลวงพ่อบ้านแหลม ● เทพ สุนทรศารทูล